

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Παγκάστη

Δράμα εις πράξεις τρεις

Παρνασσός, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 8 (Αύγουστος 1878), σ. 582-635

ΠΑΓΚΑΣΤΗ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΔΙΔΑΧΘΕΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚΙΝΗΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΠΟΛΑΘΝΟΣ

ΤΗ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1878.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἀλέξανδρος ὁ Βλέγας . . . . .
Ἀπελλῆς . . . . .
Κουρέλος, ποιητής . . . . .
Ἡφαιστίων . . . . .
Λάδραξ, δούλος . . . . .

Ἠεαγκάστη . . . . .
Ἐρφρανα, ἀκόλουθος αὐτῆς . . . . .

ἩΘΟΠΟΙΟΙ

Νικόλαος Καρδοβίλλης
Διονύσιος Ταβουλάρης
Σπυρίδων Ταβουλάρης
Ἰωάννης Σπυρόπουλος
Νικόλαος Παρασκευόπουλος

Σοφία Ταβουλάρη
Ἐλένη Χέλμη

Δούλοι.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν ἔτει 334 π. Χρ. κατὰ μὲν τὴν πρώτην πρᾶξιν ἐν Περγᾶμῳ, κατὰ δὲ τὰς ἄλλας δύο ἐν Ἐφέσῳ.

ΠΑΓΚΑΣΤΗ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Πολυτελής αθήουσα μεγάρου ἐν τῷ κατοικεῖ ἡ Παγκάστη. Εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης διὰ τῆς στοᾶς φαίνεται ὁ κήπος. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἕθεν καὶ ἕθεν τραπεζοφόρα, ἐφ' ὧν ἀνοδοῦται. Ἐπὶ τῆς δευτέρας θέσεως δεξιᾷ τῷ θεατῇ ἀνάκλιτρον. Ἐπὶ τῆς τρίτης θέσεως ἐκείρῃ τῆς αἰθούσης θύραι, ἀξ ὧν ἡ πρὸς τᾶριστέρῃ φέρει εἰς τὰ ἰδιαιτέρῃ τῆς Παγκάστης δώματα. Ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ τραπεζοφόρου μικρὸν ἀρχαῖον κάτοπτρον. Τῆδε κἀκεῖσε ἔδραι, ἑθώλια, τράπεζαι κτλ.

ἸΚΗΝΗ Α'

ΛΑΒΡΑΞ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ

(Εἰσέρχονται δεξιῶθεν κομίζοντας ἀνοδοῦρα κάμιστρα. Πρῶτος εἰσέρχεται ὁ Λάβραξ προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῆς Τρυφαίνης).

Τρύφαινα

*Α, Λάβραξ, μὴ με φεύγῃς, Λαβρακίδιον.

Λάβραξ μετὰ περιφρονήσεως.

Αἶ, σιωπή· σιώπα.

Τρύφαινα

*Α, Λαβράκιον!

Λάβραξ

Ποῦ εἶν' αἱ ἀνοδοὶ;

(Βαίνει δεξιῶ)

Τρύφαινα δίδουσα αὐτῷ ἀνοδοῦραν.

Λάβραξ, διατί,

σκληρῶ, μὲ φεύγεις;

Λάβραξ δυσθόμως.

*Αφινὲ με ἔσυχον·
διόρθωσα τὰ ἄνθη καὶ σιώπαινε.

Τρύφαινα

*Α, Λαβρακίδιον μου, ἂν μὲ ἔδλεπες
πρὸ πέντε χρόνων θὰ μ' ἠγάπας ἐμμανῶς

Λάβραξ

*Εγὼ; πρὸ δεκαπέντε ἂν σε ἔδλεπον
θὰ ἤμην ὅπως εἶμαι τώρα δυστυχής.

Τρύφαινα

Τί ἔχεις κ' εἶσαι δυστυχής; τί ἔχεις; τί;

Λάβραξ

Τί ἔχω, λέγεις; ἀλλὰ σὺ τί εἶσαι, σὺ;
δὲν εἶσαι δυστυχής;

Τρύφαινα ζητοῦσα νὰ περιπτυχθῇ αὐτόν.

*Α, Λαβράκιον!

Λάβραξ ἀποφεύγων αὐτήν.

Τελείωνε τὰς δέσμας καὶ ἡσύχαζε.

Τρύφαινα διορθοῦσα τὰ ἄνθη.

Πρὸ πέντε χρόνων, Λάβραξ, εἰς τὴν Λάρισσαν
πλουσία ἤμην καὶ πανίσχυρος ἐγώ,
ἦν τώρα βλέπεις δούλην· εἶχα μέγαρα
καὶ δούλους· εἶχα κτήνη, κτήματα πολλά·
ἀλλὰ ἐπῆλθεν ὁ ἐχθρός, ἡ Λάρισσα
ἠλώθη ἐξ ἐφόδου, κατεστράφημεν,
καὶ ἐπωλήθην δούλη· δούλη, μ' ἐνωεῖς;
*Ἡ Τρύφαινα . . .

Λάβραξ

Ἐδέσθη, γύναι, ἄνθρωπος

νὰ σ' ἀγοράσῃ;

Τρύφαινα

Λάβραξ, Λάβραξ, διατί
τὴν Τρύφαιναν πληγόνεις; ὦ, πῶς σ' ἀγάπη.

Λάβραξ

Ἦς κόρακας καὶ σὺ καὶ ἡ ἀγάπη σου.

Τρύφαινα

Πρὸ πέντε χρόνων δὲν θὰ μεῦ τὸ ἔλεγες.

Λάβραξ δίδων αὐτῇ κάτοπτρον.

Ἴδὲ τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὸ κάτοπτρον
καὶ φρίξε.

Τρύφαινα

Αἶ, τὸ βλέπω, δὲν εἶμ' εὐειδής;

Λάβραξ

Τί; πῶς;

Τρύφαινα

Δὲν εἶμ' ὠραία;

Λάβραξ

Τί; ὠραία σύ;

Τρύφαινα

Τί διαφέρω τῆς Παγκάστης;

Λάβραξ γελῶν μεταβαίνει ἀριστερᾶ.

Χαχ, ἔχ, ἄ!

Τρύφαινα

Ἦέυρεις δεῖ ἦτο δούλη μου αὐτῇ,
ἦν τῶρα βλέπεις ἰσχυρὰν, ἐπίκλητον
τοῦ βασιλέως ἐρωμένην;

Λάβραξ

Δούλη σου;

Καὶ τί μὲ τοῦτο; εἶσαι τῶρα δούλη τῆς.

Τρύφαινα

Δὲν εἶμαι δούλη, εἶμ' ἀκόλουθος αὐτῆς.

Λάβραξ

*Ακόλουθος καὶ δούλη ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Τρύφαινα

*Ἀλλὰ μὲ ἔχει τῶρα ὡς μητέρα τῆς.

Λάβραξ

Δὲν ἐπωλήθης δούλη ὡς ἐγώ; λοιπόν;

Τρύφαινα

*Ὡς μείνω αἰωνίως ἂν με ἀγαπᾷς.

Λάβραξ

*Ἐγώ; νὰ ἀγαπήσω σὲ; τὴν Τρύφαιναν;
ἤρρέτω ἢ ἀγάπη τότε.

(Μεταβαίνει δεξιᾶ).

Τρύφαινα

*Ἀσπλαγγεῖ!

*Ὡς σὰ μούρους εἶχον ἐραστὰς ποτε
ἀλλὰ δὲν ἦσαν ὅπως εἶσαι εὐμορφοί·
ἐκεῖνοι μὲ ἠγάπων, Λάβραξ, ἀλλὰ σύ...

Λάβραξ

*Ἐγώ;

Τρύφαινα

Θά μ' ἀγαπήσης;

Λάβραξ

Σ' ἀποστρέφομαι.

Τρύφαινα

Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ δώσω τὴν καρδίαν μου
εἰς τὸν Χοιρῆλον.

Λάβραξ

Δός την, δός την, Τρύφαινα·
ἂν ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾷς. . .

Τρύφαινα

Σὲ ἀγαπῶ.

Λάβραξ

Αἶ, δός την τότε, δός την εἰς τὸν ποιητῆν,
σαντάλια δὲν ἔχει. . . τὴν χρειάζεται.

Τρύφαινα

Δὲν εἶδες πόσον μ' ἀγαπᾷ αὐτός;

Λάβραξ

*Α, ναί·
δὲν εἶνε ὅμως τόσον βλάξ ὁ ἔνθρωπος
ὅσον ἐφανταζόμεν· καὶ προέκρινεν
εἰς *Ἀβυδοῦν νὰ μείνη, τόσον σ' ἀγαπᾷ.

Τρύφαινα

Θὰ εἴλω ὅμως, Λάβραξ, καὶ θὰ λυπηθῶ,
θὰ τὸ μεταναστήσῃς.

Ἀάβραξ
 Πότ' ἀρήσαμεν
 τὴν Ἄβυδον;
 Τρύφαινα
 Πῶς, πότε;
 Ἀάβραξ
 Πρὸ ἐνὸς μηνός.
 Τρύφαινα
 Καὶ τί μὲ τοῦτο; ἔπαυσε νὰ μ' ἀγαπᾷ;

Ἀάβραξ
 Ἄκομη δὲν ἐφάνη εἰς τὴν Πέργαρον.

ΕΚΗΝΗ Β'

ΔΑΒΡΑΞ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΔΟΣ
 (Ὁ Χοιρίδος εἰσέρχεται τρέχων καὶ δὴ πρὸ μά-
 λης πάπυρον κρατῶν).

Χοιρίδος
 Τρυφαίνόν μου, χεῖρε· χεῖρε, Τρύφαινα.

Τρύφαινα
 Χοιρίδε, πῶς εὐρέθης;

Χοιρίδος
 Ἄ, Τρυφαίνον.

Τρύφαινα τῷ Δάβρακι
 Ἄκοθις, Ἀάβραξ;

Χοιρίδος ἰδίᾳ.
 Τίρας ἀποφώλων.

Τρύφαινα
 Ποῦ ἦσο; πῶς δὲν ἦλθες μὲ τὸ στρατεύμα;
 πῶς ἔμεινες ὀπίσω; πῶς, Χοιρίδε μου;

Χοιρίδος
 Δὲν ἔμεινα, μὲ ἔφησαν.

Τρύφαινα
 Σὺ ἔφησαν;

ΤΟΜΟΣ Β', β. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878.

Χοιρίδος

Ἄ, τί ὀπίστην ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ.
 Εἰς Ἄβυδον οἱ φαῦλοι μ' ἐγκατέλειπον.
 (Ὁ Δάβραξ ἐξέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον
 ἐπανέρχεται κἀνίστρα κομίζων).

Τρύφαινα
 Οἱ φαῦλοι;
 Χοιρίδος
 Ναί, οἱ φαῦλοι, οἱ δειλοὶ ἱππεῖς.

Τρύφαινα
 Καὶ διατί, Χοιρίδε; πῶς σε ἔφησαν;

Χοιρίδος
 Ἐν Γρανικῷ τοὺς Πέρσας κατενίκησεν
 ὁ βασιλεὺς, καὶ ἦσαν ὅλοι πλὴν ἐμοῦ.
 Τὸν Θραμβόν του ποῖος, ποῖος ἔμνησεν;
 Ἴκει δὲν ἤμην, Τρύφαινα τὸ ἐννοεῖς;
 Ἄ, πῶς τὴν ὅλην μάχην θ' ἀπεικόνιζον.
 Ἦδῶ τοὺς Πέρσας καὶ ἐκεῖ τοὺς Ἕλληνας·
 ἢ ὄχι, ὄχι· ἀπ' ἐδῶ τοὺς Ἕλληνας
 κ' ἐκεῖ τοὺς Πέρσας, ἢ, ἐκεῖ καλλίτερον·
 τοὺς Πέρσας εὐρόδημιγδην φεύγοντας, νεκροὺς
 ἐδῶ καὶ πληρωμένους, ἄλλους θηήσκοντας
 ἐκεῖ, κ' ἐν μέσῳ ὄλων τὸν Ἀλέξανδρον
 διώκοντα τὰ πλήθη τῶν βαρβάρων.
 (μετὰ λύπης)

Ὡί
 δὲν ἤμην καὶ θὰ μείνη ἀπερίγραπτος
 τοῦ Γρανικῷ ἡ μάχη. Τί δυστόχημα!

Δάβραξ γελῶν.
 Ὑπομονή!

Χοιρίδος στραφεὶς καὶ βλέμμα περιφρο-
 νήσει·ς ρίψας τῷ Δάβρακι ἐξακολουθεῖ
 ὁμιλῶν τῇ Τρυφαίνῃ.

Πῶς εἶπε ἡ Παγκάστη; πῶς;
 Ὁ βασιλεὺς; ὁ Ἀπαλλῆς;

Δάβραξ εἰρωνικῶς.
 Ὁ βασιλεὺς
 ἀνὰ χαιρεῖται, ποιητὰ, καὶ ἀσκασιμὸν
 γλυκύτατον σοὶ κέρπει.

Χοιρίδος ἐργίως.
 Δούλε, σιωπή.

Τρύφαινα
 Τί κέρπει, Δάβραξ;

Αάβραξ γελῶν.

Ἄ, ὁ ποιητής! χὰχ, ἄχ!

Χοιρίλος

Ἐπιτριβαίης, ἔθλιε, πικρόνχρη!

Αάβραξ

Καλά, θὰ μοῦ ζητήσης πάλιν συνδρομήν.

Χοιρίλος

Τὴν συνδρομήν σου; Φύγε, θούλε, κέθαρμα.

(Ὁ Χοιρίλος διώκει τὸν Αάβραξα, ὅστις
ἐξέρχεται δραματικῶς).

Τρύφαινα ζητοῦσα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν
Χοιρίλον.

Χοιρίλε, μὴ, Χοιρίλε, μὴ τὸν Αάβραξα.

ΞΚΗΝΗ Γ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ.

Τὸν φαῦλον, τὸν ἀχρεῖον, τὸν ἀναίσχυντον.
Ἐμὲ νὰ σκώπησῃ, τὸν Χοιρίλον, τίς; αὐτός.
(Μετελχίως τῇ Τρυφαίῃ).

Τρυφαίνιόν μου, ἄ, Τρυφαίνιον καλὴ,
σαντάλια δὲν ἔχω . . . δός μοι χρήματα.

Τρύφαινα

Τί, πάλιν; πάλιν θέλεις;

Χοιρίλος ἰναιευστικῶς.

Δός μοι μίαν μινᾶν.

Τρύφαινα

Ἄλλ' ἕως τώρα δύο μινᾶς τοῦ ἔδωκα.

Χοιρίλος

Δὲν ἔχω πλέον οὐδὲ ὀβολόν. Δός, δός.

Τρύφαινα

Δὲν θὰ σου δώσω.

Χοιρίλος

Δός μοι δίδραχμον.

Τρύφαινα

Ποτέ.

Χοιρίλος

Τρυφαίνιόν μου, δός μοι κἂν δραχμὴν
καὶ σοὶ τὴν ἐπιστρέψω αὐριον εὐθὺς.

Τρύφαινα

Καθὼς τὰς ἄλλας ἢ καθὼς τὰς δύο μινᾶς;

Χοιρίλος

Ἄ, μὴν ἀρνῆσαι, ὅτε τὰ σαντάλια.

Τρύφαινα

Τὸν γάμον ποτε θὰ τελέσωμεν λοιπόν;

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Οὐά! τὸν γάμον λέγεις.

Τρύφαινα

Ἄ, Χοιρίλε μου;

Χοιρίλος

Ταχέως, ὦ, ταχέως! δός μοι τὴν δραχμὴν.

Τρύφαινα δίδουσα δραχμὴν.

Ἴδού, Χοιρίλε, δῶρον τῆς συζύγου σου.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Σὺ σύζυγός μου; ἀλλὰ εἶν' ἀναίσχυντα;

Τρύφαινα

Τί εἶπες;

Χοιρίλος

Ἡ Παγκάστη δὲν ἐξέβλησεν;

Τρύφαινα

Τί θέλεις τὴν Παγκάστην;

Χοιρίλος πεφοβισμένος.

Ἐρωτῶ ἀπλῶς.

Τρύφαινα

Σοῦ εἶπα χλιδαίως νὰ μὴν ἐρωτᾷς.

Χοιρίλος
 Ἄλλα . . .
Τρύφαινα μεταβαίνουσα ἄριστρεῶ.
 Δὲν θέλω τὴν μισῶ.
Χοιρίλος
 Τι λέγεις, πῶς;
Τρύφαινα
 Καὶ σὺ θὰ τὴν ἐμίσεις ἐὰν ἤξευρες . . .
 ἀλλ' ὄχι, δὲν τὸ λέγω.
Χοιρίλος
 Λέγει.
Τρύφαινα "Ἄλλοτε.
Χοιρίλος
 Τρυφαίνόν μου, λέγε, σὲ παρακαλῶ.
Τρύφαινα
 Θὰ τὴν μισήσης ὅμως ὅπως τὴν μισῶ.
Χοιρίλος ἰδίᾳ.
 Νὰ τὴν μισήσω . . . τὴν Παγκάστην, ὦ θεοί!
Τρύφαινα μετὰ κακίας.
 Τὴν ἐλυπούμην ἕως χθὲς, πλὴν σήμερον
 δὲν τὴν λυπούμαι πλέον· χθὲς μ' ἐπίκρανε,
 τραχεῖς μοῦ εἶπε λόγους, μ' ἐξητέλισεν,
 ἀλλὰ θὰ κλαύσῃ, γαί, θὰ κλαύσῃ δι' αὐτό.
Παγκάστη ἔδουσα ἔξωθεν.
 Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγαιω
 τῶν Σαρδίων ἄνακτος . . .
Τρύφαινα κείνουσα τὸ οὖς.
 Ἄκουεις;
Χοιρίλος
 Τι ν' ἀκούσω;
Τρύφαινα
 Πῶς δὲν ἤκουσας;

Παγκάστη ἐξακολουθοῦσα.
 οὐδ' εἰλέ πῶ με ζῆλος
 οὐδὲ φθονὴ τυράννευς.
Τρύφαινα
 Εἴν' ἡ Παγκάστη.
Χοιρίλος περιχρῆς.
 Ἡ Παγκάστη;
Τρύφαινα "Ἔρχεται.
 (Ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν καὶ ἰσταται δεξιᾷ).
Χοιρίλος ἰδίᾳ.
 Ἄ! τὰ σανδάλιά μου, θὰ τὰ ἴδῃ, εἰμί!
 ΕΚΗΝΗ Δ'
ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ:
 (Εἰσέρχεται ἡ Παγκάστη εὐθυμὸς καὶ εἰς χει-
 ρὰς ἀνθοφόρον κάνιστρον κρατοῦσα)
Τρύφαινα ἰδίᾳ.
 Πικρὰ θὰ κλαύσης ἄνωγ . . .
Χοιρίλος ἐκθαμβος
 Ἄ!
Παγκάστη βάνουσα πρὸς τὸ πρὸς δεξιὰ
 τραπέζοφόρον. *Χοιρίλος*, σὺ;
 πῶς ἦλθες ἐξ Ἀβύδου; πῶς ἀνέζησας;
 δὲν εἶχες πλεύσει τὸν Ἀχέροντα λοιπόν;
 (Μεταβαίνει ἄριστρεῶ).
Χοιρίλος
 Ἄ, τί ὑπέστην, δέσποινα, τί μ' ἔκαμαν.
Παγκάστη τῇ Τρυφαίνῃ χωρὶς νὰ στραφῇ
 πρὸς αὐτήν.
 Παρὰ τὴν κρήνην εἶνε κι' ἄλλα κάνιστρα,
 καὶ δύο δεσμοί, φέρε μέ τας, Τρύφαινα.
Χοιρίλος
 Τρυφαίνόν μου, δός μοι, δός μοι δίδραχμονα.

Τρύφαινα

Οὐ, σ' ἐβαρύνθη;

Παγκάστη

Ἦκουσας;

Τρύφαινα ἐξερχομένη

Ναί, δέσποινα.

ΕΚΗΝΗ Ε'

ΧΟΙΡΙΑΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Παγκάστη

Αἴ, λέγε, τί ἐπέστης εἰς τὸν Ἄβυδον;

Χοιρίλος

Μὲ ἔθαψαν οἱ φαῦλοι, μὲ κατέστρεψαν.

Παγκάστη ἐκπληκτος.

Σὲ ἔθαψαν, Χοιρίλε; πῶς σὲ ἔθαψαν;

Χοιρίλος

Οἱ κακοῦθεις! Ζῶντα, ζῶντά μ' ἔθαψαν.

Παγκάστη διορθοῦσα τὰ ἔνθη

Πλὴν τίνας;

Χοιρίλος

Τίνας; οἱ ἐταῖροι κ' οἱ ἵπποις
τῆ προτροπῆ τοῦ κόφυου Παρμενιωνός.
Αὐτοὶ ἐκένων τὸν σκιαθίον κ' ἐγὼ
ἀμέριμος ἐράδων· ποῦ νὰ φαντασθῶ
τὸν δόλον, τὴν ἀπάτην; καὶ μ' ἐμέθυσαν.

Παγκάστη μεταβαίνοσα δεξιᾷ

Καὶ ἔπειτα;

Χοιρίλος

Εἰς τάφον ζῶντά μ' ἔκλεισαν·
ἐμὲ, Παγκάστη, τὸν Χοιρίλον!

Παγκάστη

Δέσποινα!

Χοιρίλος

Τὸν ὑμνῶδὸν τῆς δόξης τοῦ κατακτητοῦ.
Καὶ ἔταν χεῖρες εὐσπλαγχνοὶ ἀνέωξαν
τὸν τάφον, μ' εὗρον ἐκ τῆς πείνης θνήσκοντα.
Ἄ, τοὺς αἰσχροὺς, τοὺς φαῦλους μὲ ἠφάνισαν.
Τίς θὰ ὑμνήσῃ τώρα τὴν ἐν Γρανικῷ,
ἀφοῦ ἐκεῖ δὲν ἤμην; τίς; Ἄλλὰ ἐκεῖ,
ἐντὸς τοῦ τάφου τοῦ ψυχροῦ, τοῦ παγεροῦ,
μ' ἐνέπνευσεν ἡ Μοῦσα ἢ παρήγορος
καὶ ποίημα ἐποίησα παρμυέγεθες,
ἐν ᾧ ὑμῶ τὸ κάλλος τῆς Παγκάστης.

Παγκάστη

Ἄ!

Χοιρίλος ἐκτυλίττων τὸν πάπυρον

Νὰ ἐκτυλίξω ἄρες με τὸν πάπυρον,
Παγκάστη, καὶ νὰ ψάλω.

Παγκάστη

Λέγε.

Χοιρίλος στρέφεται δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ
ὡσεὶ ἐμπνεόμενος

Ὄβρανέ,
σὺ ζήουσέ με. Θάλασσα, ὦ θάλασσα,
τὰ κόματά σου κράται. Μέγας ποιητῆς
θὰ ψάλλῃ τώρα.

(τύπτων διὰ τοῦ ποδός τὸ ἔδαφος)

Εἶνε στερεὴ ἡ γῆ;

(κατερχόμενος τὴν σκηνὴν)

Δοικτὸν ἀρχίζω:

(κλησιάζων τὴν Παγκάστην καὶ διὰ φωνῆς
βροντώδους)

Κάλλος...

Παγκάστη ἐμφράττουσα τὰ ὦτα.

Ἄ! τὰ ὦτά μου!

ΕΚΗΝΗ Ε'

ΧΟΙΡΙΑΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Ἠφαιστίων

Παγκάστη, χαῖρε.

Παγκάστη ἐποκλίνουσα

Ἠφαιστίων.

Χοιρίλος

Φίλε μου.

Ἡφαιστίων πλησιάζων τὸν Χοιρίλον.

Χοιρίλε; πῶς εὐρέθης; ποῦ ἐκρύπτεσαι;

Χοιρίλος

Μὲ εἶχον θάψει ζῶντα εἰς τὴν Ἄβυδον.

Ἡφαιστίων τῇ Παγκάστῃ

Τοῦ βασιλέως φέρω τὰς διαταγὰς.

Παγκάστη

Τι διατάσσει;

Ἡφαιστίων

Ἔρχεται ἐντὸς μικροῦ. . . .

Χοιρίλος χαίρων.

Ὁ βασιλεὺς θὰ ἔλθῃ;

*Ἡφαιστίων*Φέρων μεθ' αὐτοῦ
καὶ τὸν ζωγράφον Ἀπελλῆν.*Παγκάστη*

Τὸν Ἀπελλῆν;

Χοιρίλος ἰδίᾳ ἀνερχόμενος.

Δικαιοσύνην θὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ.

Ἄ! Παρμενίων, τώρα βλέπεις . . . θὰ ἔλθῃ

*Ἡφαιστίων*Εἰς τὸν ζωγράφον ἔδωκε διαταγὴν
νὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα τῆς Παγκάστης του.*Παγκάστη* χαίρουσα.Τι λέγεις, Ἡφαιστίων, τὴν εἰκόνα μου!
(Ἐστέρχεται ὁ Λάβραξ φέρων πίνακα· ἀκολου-
θεῖται δὲ ὑπὸ δούλων φερόμενοι τὸν ἀκρί-
βαντα, τὰ χρώματα, τὰς κόγχας κτλ.)*Ἡφαιστίων*Ἴδου, ὡς βλέπεις, φέρουν τὸν ἀκρίβαντα,
τὸν πίνακα, τὰ χρώματα.*Παγκάστη* ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

Τὸν πίνακα;

Λάβραξ

Ὁ Ἀπελλῆς τὰ κέμπει ταῦτα, δίσποινα.

Ἡφαιστίων

Ἀπόθεε ταῦτα, Λάβραξ, κατὰ γῆς ἐκεῖ.

(Ὁ Λάβραξ ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴν τοῦ Ἡφαι-
στίωνος ἀποθέτει πάντα παρὰ τὸ τρα-
πέζοφρον ἀριστερᾷ καὶ ἔξέρχεται
μετὰ τῶν ἄλλων δούλων).*Παγκάστη*

Ἄλλ', Ἡφαιστίων, εἶνε τοῦτα δυνατόν;

*Ἡφαιστίων*Προσέτι παραγγέλλει ὁ Ἀλέξανδρος
νὰ περιβάλῃς τὴν ἐσθῆτα τὴν χρυσοῦν,
ἐσ' ἧς παρθένων χεῖρες εἰς Ἀμφίπολιν
τὴν Γίγαντομαχίαν ἀπεικόνισαν,
καὶ ν' ἀναδέστῃς ὑψηλῶς τὴν κόμην σου
προσθέτουσα σφενδόνην καταμάργαρον.*Παγκάστη*

Δὲν τὸ πιστεύω, τί χαρὰ, ἄ, τί χαρὰ!

Χοιρίλος ἀπελπῖς.

Τίς θὰ ἐμνήσῃ τὴν παρὰ τὸν Γρανικόν;

Τρύφαινα φέρουσα κάνιστρον.

Δὲν εὖρον ἄλλα ἐν τῷ κήπῳ κάνιστρα.

Παγκάστη πλησιάζουσα αὐτήν.Εἰς τὰς θεραπευίδας, Τρύφαινα, εἰπέ
νὰ ἐτοιμάσουν τὴν χρυσοῦν ἐσθῆτά μου·
ταχέως, σπεῦσον.

(Ἐατέρχεται δεξιᾷ εὐχαρῖς).

Τρύφαινα ἰδίᾳ ἐνερχομένη.

Πρίσθεις πάλιν θὰ δεχθῆς.

Παγκάστη

Καὶ ποῦτε, εἶπες, ἔρχεται ὁ βασιλεὺς;

Ἡφαιστίων

Ἐντὸς ὀλίγου ἴσως εἶνε καθ' ὁδόν.

Παγκάστη

Ἄ, τρέχω τότε, ἵνα ἦμαι ἕτοιμος.

Χοιρίλος

Τὸ ποίημά μου ἔμως δὲν τὸ ζήκεις.
Λοιπὸν ἀρχίζω: Κάλλος...

Παγκάστη ἐξερχομένη.

Ἦώρα ποίημα;

ΕΚΗΝΗ Ζ'

ΧΟΙΡΙΑΟΣ, ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Ἡφαιστίων

Τί, νέον ἔχεις ποίημα;

Χοιρίλος ἐκδιπλῶν τὸν πάπυρον.

Νεώτατον.

καὶ εἶνε μέγα, θεῖον καὶ θαυμασίον.
Θά σου ἀρέσῃ, εἶμαι ὑπερβέβαιος.
Λοιπὸν ἀρχίζω: Κάλλος...

Ἡφαιστίων ἀπερχόμενος.

Χαίρε, φίλτατε.

ΕΚΗΝΗ Η'

*Χοιρίλος μόνος βλέπων φεύγοντα
τὸν Ἡφαιστίωνα.*

Τί, φεύγει; φεύγει; Ἔφυγεν; Ἄ, τὸν αἰσχρόν!
Ἐγὼ ν' ἀρχίσω, κί' ὁ ἀναίσθητος αὐτὸς
νά δραπέτεύσῃ; νά μὴ μείνῃ κἄν στιγμῆν;
Αὐθάδῃ Ἡφαιστίων, θά τιμωρηθῆς.
Δὲν θά ἀκούσῃς πλέον οὐδὲ στίχον μου,
δὲν θά σοῦ εἶπω οὐδὲ κἄν ἡμίτιχον.

(Διπλῶν τὸν πάπυρον καὶ κετερχόμενος
τὴν σκηνήν).

Στοιχούργει, γράφει, μέλις, ψάλε, ποιητῆ,
ἀλλ' νά ἔχῃς ὧ; αὐτὸν ἀκρατάς.
Καὶ νύκτας ὅλας μένω νῆστις, ἀγρυπνός
διὰ νά γράφω τῆς λαμπρᾶς ἰδέας μου.
Διότι τί συμβαίνει; Δὲν παρᾶ στιγμῆ
χαίρῃς νά ἔχω πέντε, δέκα, εἴκοσι.

Καὶ ὅλας τί ἰδέας, θέλεις, θαυμαστές!

Ἡ κεφαλὴ μου εἶνε μάχης στάδιον.
τὰς ἀναμένω, ἀντιπαρατάσσονται,
καὶ ἅμα δώσω τὸ σημεῖον πολέμου.
Παλαίου ἕως αἰ' ἵγρεις συγκρουόμεναι,
ὡς τὰ θηρία μέχρις ἐξουπίσεως.
καὶ τότε πλέον μετὰ μάχην κρατερᾶν
ἐκλάμπει μία μόνη ὑπερθαυμαστή,
τῶν ἄλλων ὅλων τᾶθος, ἡ ἐξαισίος,
ἦν καὶ χαράσω ἐπὶ τοῦ παύρου μου...
(Προσβλέπων μετ' ἀγάπης τὸν πάπυρον).

Καὶ τί δὲν ἔχω γράψῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐδῶ.
Τί δὲν τὴν λέγω: Ἀφροδίτην, Ἀθηναίαν,
Δανάην, Ἥραν, Περσεφόνην, Ἄρτεμιν
τί θεῖαν, τί γλαυκῶπιν, τί χρυσόκομον,
εὐγόρον, εὐένειρον, εὐείματον,
πολύδωμον, πολύποτμον, πολύφιλον,
καὶ ὅ, τι ἄλλο εὖρου ὑπερθαύμαστον.

ὦ, σὺ, Παγκάστη, σὺ, γλυκεῖά μου ἐλπὶς,
δὲν θά σε εὖρω μόνην μίαν κἄν στιγμῆν,
νά σου ἐκφράσω διὰ μέλους λυρικοῦ
τὸ ἀναφλέγον τὴν καρδίαν πάθος μου;
Πῶς σε λατρεύω, πῶς ἄ, πῶς σε ἀγαπῶ
καὶ τί βασάνους διὰ σέ δοῦσταμαι.

Διὰ νά βλάψω τὴν γλυκεῖάν σου μορφήν
τὸν γάμον ὑπεσχέθην εἰς τὴν Τρύφαιναν
καὶ διατρέχω κίνδυνον γαμήλιον!

Ἄ, σὺ, Παγκάστη, φύλατέ με ἀπ' αὐτῆς.
Θά τὸ ἀκούσῃς τὸ λαμπρὸν μου ποίημα
καὶ θά με ἀγαπήσῃς ὅπως σ' ἀγαπῶ.
Ἐκεῖ θά ἦσαι· σὺ ἐκεῖ κ' ἐγὼ εἶδᾶ.
Θά ἐκτυλίξω τότε εὐθὺς τὸν πάπυρον
καὶ θά ἀρχίσω διὰ συμπαθοῦς φωνῆς.
Λοιπὸν ἀρχίζω: Κάλλος...

ΕΚΗΝΗ Θ'

ΧΟΙΡΙΑΟΣ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ εἰσερχομένη
ἔπελπις.

Τρύφαινα

Ἄ! θ' ἀποπνιγῶ!

Χοιρίλος διπλῶν τὸν πάπυρον.

ὦ, ὦ! τὸ τέρας! ὦ! τί βλέμμα ἀγριαν!

Τρύφαινα

Τὸ ἐννοεῖς, Χοιρίλε; σὺ, τὸ ἐννοεῖς;

Χοιρίλος

Τί, Τρύφαινά μου;

Τρύφαινα

Ὁ, δὲν τὸ ἀνέχομαι.
Νὰ γράφῃ τὴν εἰκόνα, τὴν εἰκόνα τῆς;
τίς; ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς, ὁ Ἀπελλῆς!

Χοιρίλος

Καὶ τί μὲ τοῦτο;

Τρύφαινα

Τί με ἐρωτᾷς καὶ τὸ;
(Ῥικτομένη, κατ' αὐτοῦ).
Χοιρίλε, θά σε πωλῶ.

Χοιρίλος φεύγων αὐτήν.

Μὴ, Τρυφαίνιον.

Τρύφαινα

Ἄ, δὲν ἀντέχω θὰ λιποθυμήσω... ἄ!
(Πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Χοιρίλου).

Χοιρίλος

Τρυφαίνιόν μου, πῶς; ἐλιποθύμησεν.
Ἄ, συμφορὰ μου· τώρα;
(Ῥίπτων αὐτὴν γαμαί).
Πέσε κατὰ γῆς.

Τρύφαινα συνερχομένη.

Ἄ!
(Προσπαθεῖ νὰ ἐγερθῇ).

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Πῶς; συνῆλθε; καὶ ἐγὼ τὴν ἔρριψα
διὰ νὰ μείνῃ αἰώνιος.
(Πλησιάζει τὴν Τρύφαιναν καὶ βοηθεῖ αὐτὴν
ὅπως ἐγερθῇ).

Τρύφαινα,
τί σου συνέβη; πῶς γαμαί κατέπεσες;

Τρύφαινα

Τὴν κρήνην δοῦλην νὰ καλέσω δέσποιναν
καὶ νὰ τὴν ζωγραφίσου τώρα· ἐννοεῖς;
εἶδοι ἦτο δοῦλη ἢ Παγκάστη.

Χοιρίλος

Πῶς;

Τρύφαινα

Τὴν εἶχον ἀγοράσει εἰς τὴν Ἀέρισσαν·
μὲ ἐννοεῖς, Χοιρίλε; ἦτο δοῦλη μου.

Χοιρίλος

Τί λέγεις; πῶς;

Τρύφαινα

Τῆν εἶδον ὁ Ἀλέξανδρος
κ' ἐνὶ πλησίον ἔκλειον ἐγὼ, καὶ τρεῖς
ὤραιότερα ἤμεν, εἰς τὴν δοῦλην μου
τὴν χεῖρα παίει, εἰς αὐτὴν προσμειδιᾷ.
Παῖδον! τὴν Παγκάστην προαίτησα,
τὴν δοῦλην τῆς δέσποινης. Ἄλλ' εἶπέ μου εὐ;
δὲν εἶμ' ὤραιότερος;

Χοιρίλος τείνων τὴν χεῖρα.

Δὸς τετράδραχμον.

Τρύφαινα

Ὁ Δάδραξ μού τὸ εἶπεν, ἄ, πῶς μ' ἀγαπᾷ.

Χοιρίλος

Ὁ Δάδραξ, λέγεις, σ' ἀγαπᾷ; ἀλλὰ κ' ἐγὼ
δὲν σε λατρεύω; Δὸς τετράδραχμον λοιπόν.

Τρύφαινα

Καθὼς ὁ Δάδραξ ἔμωξ;

Χοιρίλος κλαίων.

Τότε διατί
τὴν πάτριον ἀφήσας ἔκολούθησα
τὸ σπέρμα;

Τρύφαινα

Μὴ κλαίης.

Χοιρίλος

Κλαίω Τρύφαινα
εἶδοι μὲ ἔργηθης. Δὸς κἂν εἰδραχμον.

Τρύφαινα ἰδίᾳ.

Πῶς με λατρεύεις!

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Δὲν μου δίδει τίποτε.

Τρύφαινα

Ἄ, μὴ λυπῆσαι, σ' ἀγαπῶ.

Χοιρίλος ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

Ἀγάπα με·
δὲν θέλω ἄλλο τίποτε, Τρυφαίνιον,
ἀγάπην μόνον . . . καὶ δραχμὰς.

Τρύφαινα

Σοῦ ἔδωσα.

Χοιρίλος ὑπομειδιῶν.

Καθ' ὕπνου μ' ἐπεσκέφθη χθὲς καὶ σήμερον
ἡ φαινὴ μορφή σου, ὦ Τρυφαίνιον.
Ἄρατα ἦσα κ' εἶχες τὸ βαλάντιον. . .

Τρύφαινα

Ὁ βασιλεὺς.

Χοιρίλος

Ὁ βασιλεὺς;

Τρύφαινα ἀνερχομένη.

Κι' ὁ Ἀπελλῆς.

ΕΚΗΝΗ Ι'

**ΧΟΙΡΙΑΟΣ ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΑΠΕΛΛΗΣ**

Εἰσέρχονται ἔξ ἀριστέρων. Ὁ Ἀπελλῆς ὡς
βλέπει τὸν δικρίβαντα φαίνεται χαίρων ἀπο-
θέτει τὸ βάντιον καὶ τὸν πέτασον καὶ διευ-
θετεῖ τὰ πάντα πρὸς ἐργασίαν.

Χοιρίλος πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Ἀλεξάνδρου.

Δικαιοσύνην, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Ἀλέξανδρος

Χοιρίλε; σὺ, Χοιρίλε;

Χοιρίλος

Ναί, γονυκλιῆς
δικαιοσύνην ἕξαιτῶν.

Ἀλέξανδρος ἐγείρων αὐτόν.

Ἐγέρθητι.

Χοιρίλος

Ὁ Παρμενίων, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Ἀλέξανδρος τῇ Τρυφαίνῃ

εἶπε εἰς τὴν Παγκάστην ὅτι εἰμ' ἔδω.

Τρύφαινα ἰδίᾳ.

Δὲν εἶνε ψεῦμα, ἦλθε καὶ ὁ Ἀπελλῆς.
(Ἐξέρχεται).

ΕΚΗΝΗ ΙΑ'

ΧΟΙΡΙΑΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Ἀλέξανδρος

Λοιπὸν, Χοιρίλε; τί συνέβη; τί ζητεῖς;

Χοιρίλος

Ὁ Παρμενίων βασιλεῦ . . .

Ἀλέξανδρος

Σὲ ἔδειρε;

Χοιρίλος

Μὲ ἔθαψε.

Ἀλέξανδρος

Τί λέγει Ἀπελλῆ, αὐτός;

Ἀπελλῆς γαλῶν.

Ἄ, ὁ Χοιρίλος εἰν' ἀστείος πάντοτε

Χοιρίλος

Ἀστείος εἶπας; Ζῶντα, ζῶντά μ' ἔθαψαν

Ἀλέξανδρος

Ποῦ, πῶς καὶ πότε;

Χοιρίλος

Εἴμεθα εἰς Ἀδύδου.

Ἀπελλῆς

Ἀπὸ Ἀδύδου ἤρχισας;

Χοιρίλος
 Ἄλλ' ἀκούσον.
Ἀλέξανδρος
 Σουτόμως . . .
Χοιρίλος
 Πλὴν ἀκόμῃ.
Ἀλέξανδρος
 Σουτομώτερά.
Χοιρίλος ταχέως.
 Ὁ Παρμενίων εἶπ' ἐκεῖ εἰς τοὺς ἵππους
 νὰ μὲ μεθύσουν, καὶ με κατεμέθυσαν·
 τοὺς εἶπε νὰ με θάψουν, καὶ με ἔθαψαν.
Ἀλέξανδρος
 Τί θέλεις τώρα;
Χοιρίλος
 Πῶς τί θέλω;
Ἀλέξανδρος
 Τί ζητεῖς;
Χοιρίλος
 Δικαιοσύνην, ἀνάξ.
Ἀλέξανδρος
 Πῶς τὴν ἐννοεῖς;
Χοιρίλος
 Ὁ Παρμενίων νὰ τιμωρηθῆ σκληρῶς.
Ἀλέξανδρος
 Τὸν προσιθάξω εἰς βαθμὸν ἀνώτερον.
Χοιρίλος
 Τί λέγεις, ἀνάξ, καὶ ἀφοῦ με ἔθαψαν;
Ἀλέξανδρος
 Ἄ, δὲν τὸν προσιθάξω, ἀφοῦ ἔζησας.
Χοιρίλος
 Ἐμὲ, τὸν Ὀμηρὸν σοῦ, βασιλεῦ, ἐμέ;
 ΤΟΜΟΣ Β', 8. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878.

Ἀλέξανδρος
 Μορμὴ τοῦ θράσους, ἀνθρώπε, σὺ Ὀμηραῖ;
Χοιρίλος
 Ἐγὼ καὶ τοῦ Χοιρίλου σὺ ὁ Ἀχιλλεύς.
Ἀλέξανδρος
 Τί λέγει οὗτος, Ἀπελλῆ, τὸν ἔκουσας;
Ἀπελλῆς
 Ἀδυναμίαι τῶν ἀνθρώπων, βασιλεῦ.
Ἀλέξανδρος
 Ἐπὶ αἰῶνας μυριάκις προτιμῶ
 Θεοσίτης τοῦ Ὀμήρου νὰ λογιζώμαι,
 ἢ τοῦ Χοιρίλου Ἀχιλλεύς καὶ πρὸς στιγμήν.
Χοιρίλος
 Ἰδοὺ τὸ κέρδος! Γράφε, ψάλε, ποιητὰ,
 τὸν ἥρωά σου ἕμναι ὡς ὁ Ὀμηρας,
 διὰ τ' ἀκούης λοιδορίας ὡς αὐτάς.
Ἀλέξανδρος μειδιῶν.
 Βαβαί τῆς ἀναιδείας τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ.
Χοιρίλος κωμικῶς.
 Βαβαί τοῦ βασιλέως λέγω καὶ ἐγὼ.
Ἀλέξανδρος
 Σὺ τὸν γνωρίζεις τὸν Χοιρίλον, Ἀπελλῆ,
Ἀπελλῆς
 Τί λέγεις, τὸν Χοιρίλον; καὶ τὸ ἐρωτᾷς;
Ἀλέξανδρος
 Πλὴν δὲν γνωρίζεις τί συνεφωνήσαμεν.
 Ὅσακις γράφει στίχον ἀμειπτον, καλὸν,
 τὸν ἐπιτιμῶ στατήρα δίδων εἰς αὐτὸν·
 ἀλλ' ἔταν γράφῃ στίχον μέτριον, κακὸν,
 βαρὺ τοῦ δίδω, ἰσχυρὸν κολάφισμα.
 Καὶ ἕως τώρα τρεῖς στατήρας ἔλαβεν,
 ἐνῶ αἱ παρειαὶ τοῦ ἐπληρίθμισαν
 ἐξήκοντα καὶ τρία κολάφισματα.
Χοιρίλος
 Ἐξήκοντα καὶ δύο, μὴ με ἀδικῆς.

Ἀλέξανδρος

Ἐξήκοντε καὶ ὄσο· παραδέχομαι.

Ἀπελλῆς

Λοιπὸν θὰ ἔχη μαλακὰς τὰς παρειάς.

Ἀλέξανδρος θωπεύων τὴν παρειὰν τοῦ Χοιρίλου.

Ὡς ἀπειράνδρου κύρης· δὲν παρατηρεῖς;

Χοιρίλος ἐκδιπλῶν τὸν πάπυρον.

Ἐτοίμασον στατήρας, βασιλεῦ, πολλοὺς, θὰ ἀπαγγέλω ποίημα καμμέριστον.

Ἀλέξανδρος

Στατήρας ἐτοιμάξω, καὶ τὴν χεῖρά μου ἐτοίμην ἔχω· φέλατε τὰς παρειάς.

Χοιρίλος

Λοιπὸν ἀρχίζω. •Κάλλος•.

Ἀλέξανδρος βλέπων τὴν Παγκάστην.

Ἄ! Παγκάστη μου.
(Βαίνει πρὸς αὐτήν).

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Ἀπελυσία! Εἶμαι, εἶμαι ἀτυχής.

ΕΚΚΗΝΗ ΙΒ'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ
ΠΑΓΚΑΣΤΗ.

Παγκάστη εἰσερχομένη δεξιόθεν.

ὦ βασιλεῦ μου, εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν· ὁ Ἀπελλῆς θὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα μου;

Ἀλέξανδρος ἀσπαζόμενος αὐτήν.

Ἄφοῦ τὸ εἶπον.

Παγκάστη

Πόσον χαίρω δι' αὐτό.

(Μένουσι ἀμώτεροι εἰς τὸ θέλας τῆς σκηνῆς.
Ὁ Ἀλέξανδρος περιβάλλει τὴν Παγκάστην).

Χοιρίλος τῷ Ἀπελλῆ κρυφίως.
Ποῦ θὰ σε εὕρω μετὰ ταῦτα;

Ἀπελλῆς

Διατί;

Χοιρίλος

Νὰ σοῦ τὸ ἀπαγγέλω· εἶν' ἐξαισίον!
Ἴδεις ἔχω ἐν αὐτῷ πρωτοφανεί, καὶ ἂν θαλήσης νὰ ἀκούσης τὴν ἀρχὴν θὰ σοῦ ἀρέσῃ, εἶμαι ὑπερβέβαιος.
Λοιπὸν ἀρχίζω. Κάλλος. . .

Ἀλέξανδρος κατερχόμενος.

Φίλα Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Πῶς εἶπες, ἀναξ;

Χοιρίλος δυσανασχέτων ἀνέρχεται τὴν σκηνήν.

Εἶνε ἀνοπόφορον.

Ἀλέξανδρος

Χοιρίλε, ποῦ πηγαίνεις;

Χοιρίλος διπλῶν τὸν πάπυρον.

Ἐξαναχωρῶ.
Δὲν κατορθώνω ν' ἀπαγγέλω δίστιχον.

Ἀλέξανδρος

Αἱ παρειά σου, βλέπεις, εἶνε τυχηραί.

Χοιρίλος

Καὶ θὰ τὸ ἀναγνώσω εἰς τὸ σπράττωμα.

Ἀλέξανδρος

Χοιρίλε, χαῖρε.

Χοιρίλος μετ' ἐμφάσεως.

Βασιλεῦ, ἀντίχαιρε.

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Ὁ Παρμενίων κράτεζε μὴ σε ἰδῆ.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Θὰ ἔλθω νὰ σε εὕρω μόντη αὐτοῦ,
(Ἀπερχόμενος).

Παγκάστη μου, Παγκάστη, ἄ, Παγκάστη μου!
(Ἐξέρχεται. Ἐξω δὲ τῆς σκηνῆς ἀκούεται κέλευν ἢ φωνὴ τοῦ λέγοντος «Κάλλος!», ἀλλὰ συγχρόνως ἀκούεται καὶ κρότος κρημνίζομένου σώματος).

ΕΚΗΝΗ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΝΑΡΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Ἀλέξανδρος

Λοιπὸν εἰς ἔργον. Σὺ, Παγκάστη, κάθουσε
Ποῦ πρέπει νὰ καθήσῃ Ἀπελλῆ;

Ἀπελλῆς δεικνύων τὸ ἀνάκλιτρον.

Ἐκεῖ.

(Κατασκευάζει τὰ χρώματα ἐκπλύνει τοῦς
χρωστήρας καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ βιαλλόγου εἶνε
ἔτοιμος καὶ ἵσταται πρὸ τοῦ πίνακος ἀνα-
μένων).

Ἀλέξανδρος δεικνύων εἰς τὴν Παγκάστην
τὸ ἀνάκλιτρον.

Ἐδῶ ἔλθε, Παγκάστη.

Παγκάστη καθημένη.

Ἄ, Ἀλέξανδρε,
πῶς νὰ ἐκφράσω, ἦν αἰσθάνομαι χαράν;
Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ ἔχω τὴν εἰκόνα μου;
καθὼς οἱ στρατηγοὶ σου, ὅπως σὺ αὐτῶς;

Ἀλέξανδρος ἱστάμενος ὑπισθην καὶ κατὰ
τὸ μέσον τοῦ ἀνακλίτρον, διὰ τῆς ἀρι-
στερῆς ἐρεῖδεται ἐπ' αὐτοῦ.

Μὲ καταθέλγει ἡ χαρὰ σου, φίλη μου,
καὶ, πιστευσέ με, τώρα καταθλίβομαι,
διότι τοῦτο δὲν ἐσκέφθην πρὸ πολλοῦ.
Ἄλλὰ σὺ πάλιν πῶς δὲν μοὶ τὸ ἔλεγες;

Παγκάστη

Ἄ, δὲν ἐτάλμων . . .

Ἀλέξανδρος

Ἄ, Παγκάστη, μὲ λυπεῖς.

Παγκάστη

Τὸ ἰσοῦρουν μέγα . . . δὲν ἐπίστευον . . .

Ἀλέξανδρος

Ποσῆς δέ, σοι εἶπον πᾶν ὅ,τι ποθεῖς
νὰ μοὶ τολήγῃς, ἔν' ἀμέσως γίνεται;

Παγκάστη

Τι θέλεις νὰ ποθήσω πλέον σήμερον;
τὰ πάντα ἔχω, ὅλα μοὶ τὰ ἔδωσες.

Ἀλέξανδρος

Δὲν εἶχες τὴν εἰκόνα.

Παγκάστη

Τ' εἶνε ἡ εἰκόνη,
λυμένη ἢ κτήμας καὶ αὐτὴν διέταξας.

Ἀλέξανδρος

Πῶς ὅμως δὲν ἤξεύρεις ἦσο τυχηρά.
Εἰς δεικνύων εἶχαν πάντας τοὺς τεχνίτας χθὲς
μακρῶν τοῦ στρατοπέδου παρὰ τὸν ναόν.
Τὴν εὐθυμίαν ὁ σαπφίας ἤξευνε,
καὶ περὶ μέσας νύκτας εἴμεθα φοιδοῖ
πλὴν τοῦ ζωγράφου, ὅστις καὶ δὲν ἔπινεν.
Ἐμελεγγόλα, ἦτο σύννομος, σκαπετικός,
διότι ἀνεξήτει τὴν ἐντέλειαν
ἦν κ' ἐν αὐτῇ τῇ φύσει δὲν ἐξεύρισκε.
Τὸν ἐλοπήθην κ' εἶπον τότε εἰς αὐτὸν
νὰ τὴν ζητήσῃ γράφων τὴν Παγκάστην μου.

Παγκάστη μειδιῶσα.

Ἄ, ἄ! δὲν εἶπες ὅμως τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς·
Αὐτὴν καὶ μόνην.

Παγκάστη

Ὅχι.

Ἀλέξανδρος πρὸ Ἀπελλῆ.

Εἶσαι ἔτοιμος!

Ἀπελλῆς

Ἄν ἐπιτρέψῃς νὰ ἀρχίσω.

Ἀλέξανδρος

Ἄρχισον.

Ἀπελλῆς

Αὐτὴν τὴν θέσιν θέλεις; δὲν εἶνε καλῆ.

Ἀλέξανδρος

Αὐτὴν ἢ ἄλλην μ' εἶνε ἐδιέφορα.

Ἀπελλῆς

Παγκάστη, λάβε θέσιν ἄλλην παρ' αὐτήν·
καθὼς συνήθως, ἀφελῶς.

(Ἢ Παγκάστη ἀλλάσσει θέσιν).

Ναί, ναί, αὐτήν·

Ὁραία θέσις.

Ἀλέξανδρος μετ' ἐνθουσιασμοῦ τῆ
Ἀπελλῆ.

Βλέπεις, βλέπεις, Ἀπελλῆ,
ἀναγνωρίζεις ἐν αὐτῇ τὸ τέλειον;

Ἀπελλῆς

Τῆ ἀληθείᾳ.

(Τῆ Παγκάστη).

Μὴ κινῆσαι ἤρχισα.

Ἀλέξανδρος

Ἢ τελευταίη! Εἶχον δίκαιον ἐγώ.
Ἰδὲ ὅποιον βλέμμα, τί μειδίαμα,
σὲ σαγηνεύει καὶ ἐκ πρώτης ὀφειας.

Ἀπελλῆς

Θὰ ἐξακολουθήσης;

Ἀλέξανδρος

Πῶς;

Ἀπελλῆς

Ἀδύνατον
νὰ ἐργασθῶ· ποῦ πρῶτον νὰ προσέξω.

Ἀλέξανδρος

Βεβαίως. Γράφε· γράφε, δέν σε ἐνοχλῶ.
(Πλησιάζων τῆ Παγκάστη).

Λοιπὸν, Παγκάστη, χαίρε.

Παγκάστη ἀνακαθημένη.

Πῶς;

Ἀλέξανδρος

Ἀπέροχακα.

Παγκάστη

Ποῦ φεύγεις ποῦ πηγαίνεις;

Ἀλέξανδρος

Εἰς τὸ στρατόμα.
Θὰ πέρψω τοὺς προσκόπους καὶ τὸν Κόσσανδρον
νὰ καταλάβουν τὰ περὶ τὴν Ἐφεσον,
διότι εἰς τὰς Σάρδεϊς ἴσως μείνωμεν.

Παγκάστη

Ἐκ τῆς Περγᾶμου θὰ ἀναχωρήσωμεν;

Ἀλέξανδρος

Ἐντὸς ὀλίγου.

Παγκάστη

Πότε;

Ἀλέξανδρος ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς.

Ἴσως αὔριον.

Παγκάστη

Τι λέγεις;

Ἀλέξανδρος

Σὲ ἐκπλήττει;

Παγκάστη

Ἐν' ἀδύνατον.

Ἀλέξανδρος

Τὸ εἶδες μέχρι τοῦδε.

Παγκάστη

Ἄλλ' ἀρκεῖ, ἀρκεῖ.

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Ἀρκεῖ; τί πράγμα, τί ἀρκεῖ;

Παγκάστη

Ὁ πόλεμος.

Ἀλέξανδρος

Ὁ πόλεμος; ποῦ εἶνε; εἶδες πόλεμον;
Ἐγὼ δὲν εἶδον ἔτι.

Παγκάστη

Κ' ἢ ἐν Γαλικίᾳ;

Ἄλεξανδρος με; ἀδιαφορίας.

Ἄπλῃ ἱππομαχίᾳ τί πλεϊότερον;

Παγκάστη ἐγειρομένη.

Λοιπὸν θὰ προχωρήσῃς μέχρις Ἰνδικῆς;

Ἄλεξανδρος μειδιῶν.

Ἐκεῖ νὰ λήξῃ λέγεις ἡ στρατεία μου;

Ἄ, ὄχι, φίλη, πέραν, πέραν καὶ αὐτῆς.
(Σοβαρῶς).

Δὲν ἔξω ἐν Εὐρώπῃ, ἐφθίνοι ἐκεῖ,
οὐδ' ἐν Ἀσίᾳ νὰ ὑπάρξω δύναμαι·
εἶνε στενὸς ὁ χῶρος, ἔχει ὄρια,
δὲν ζῶ ἐντὸς ὁρίων, ὄχι, πνίγομαι
καὶ θέλω τόπον, θέλ' ὀλόκληρον τὴν γῆν.
(Ἀπελθῶς).

Ἐν τούτοις χαῖρε, φίλη. Χαῖρε Ἀπελλῆ.

(Ὁ Ἀπελλῆς καὶ ἡ Παγκάστη ἀπὸ τῶν θύσεων αὐτῶν χειροετίχουσι τὸν Ἀλέξανδρον κἀπυκνότες τὰς κεφαλὰς. Εἶτα ἡ μὲν Παγκάστη κάθεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον αὐτοῦ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'

ΑΠΕΛΛΗΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Ἀπελλῆς

Μὴ μεταβάλλῃς θέσιν· στρέψε δεξιᾶ·
τὴν κεφαλὴν ὀπίσω· οὕτως, ἄριστα.

Παγκάστη μετὰ μικρὰν σιγὴν.

Θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους, Ἀπελλῆ,
ἡ ἄσκησίς μου αὕτη;

Ἀπελλῆς

Πῶς;

Παγκάστη

Ἀπέκαμον.

Ἀπελλῆς μειδιῶν.

Δὲν ἤρχισα εἰσέτι καὶ ἀπέκαμες;

Παγκάστη

Ἄλλ' εἶνε τυραννία τοῦτο, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Δὲν ἔχεις καρτερίαν; ἐγκαρτέρησον.

Παγκάστη

Ἄ, ἡ χερὰ μου τώρα ἀποσβέννεται.

Ἀπελλῆς

Πῶς τοῦτο;

Παγκάστη

Ἐδαράνθην. Ἐὰν ἤξευρον
τὴν καταδίκην ταύτην τὴν ἀφόρητον,
δὲν θὰ εἴχουν τὴν εἰκόνα μου ποτέ.

Ἀπελλῆς μετὰ συμπαθείας.

Δὲν εἶνε καταδίκη.

Παγκάστη

Ἐτελειώσῃς;

Ἀπελλῆς

Τί λέγεις;

Παγκάστη ἀνακαθημένη.

Ὅχι.

Ἀπελλῆς

Ἀλλὰ πῶς; δὲν ἤρχισα.

Παγκάστη ἐγειρομένη καὶ πλησιάζουσα
τὸν Ἀπελλῆν.

Δὲν ἤρχισες ἀκόμη καὶ με τυραννεῖς;

Ἀπελλῆς

Πλὴν δὲν θὰ τελειώσῃ ἂν δὲν κάθῃσαι.

Παγκάστη βλέπουσα τὸν πίνακα.

Τί εἶνε τοῦτο; εἴμ' ἐγὼ αὕτη ἐδῶ;
γραμμαὶ καὶ μόνον; δός μοι τὸν χρωατῆρά σου.

Ἀπελλῆς

Τί θέλεις τὸν χρωατῆρα;

Παγκάστη λαμβάνουσα τὸν χρωστικῆρα.

Δός μοι τὸν λοιπόν.
(ζωγραφῆσαι ἐπὶ τοῦ πίνακος).
Ἰδοὺ τὸ στόμα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἰδοῦ.

Ἄπελλῆς

Τι κάμνεις; μὴ, Παγκάστη.

Παγκάστη

Τώρα θὰ ἰδῆς.

Ἄπελλῆς

Τὸν πίνακά μου καταστρέφεις.

Παγκάστη

Σιωπή.

Ἄπελλῆς

Καὶ τώρα πῶς θὰ γράψω; τί μου ἔκαμες;

Παγκάστη

Ἰδοὺ πῶς γράφουν. Βλέπεις; βλέπεις Ἄπελλῆς;
(ἐκρήγνυται εἰς γέλωτα).

Τὸ στόμα; ἄ! τί στόμα! χᾶχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄ!
(Τρέχει πρὸς τὸ πρὸς ἀριστερὰ τραπέζο-
φόρον).

Ἄπελλῆς ἰδίᾳ.

Ἄποια χάρις . . . πόσον εἶνε εὐκαμπτος!

Παγκάστη

Θά σοι προσφέρω δέσμη ἰων, Ἄπελλῆ·
ἔ, ἔχι, δύο ρόδα· προτιμῶ αὐτά.
(Προσδίδει αὐτὸν ἐπιχαρίτως).

Ἄπελλῆς ἰδίᾳ παρατηρῶν αὐτὴν σὺνους.

Τί πλάνον βλέμμα ἔχει· πῶς προσμετιδίᾳ.

Παγκάστη ὀσφραϊνομένη τὰ ρόδα.

Ὁραία ρόδα, κ' ἔχουν τόσοσιν ἄρωμα!

Ἄπελλῆς ἰδίᾳ.

Θεοί! —(κάλλος! . . . Ὁ, ἰδοὺ τὸ τέλειον!

Παγκάστη προσφέρουσα τῷ Ἄπελλῆ
τὰ ρόδα.

Σοὶ δίδω ταῦτα, ἀλλ' εἰπέ μοι δύνασαι
νὰ ζωγραφίσῃς τὸν χρωματισμὸν πιστῶς;

Ἄπελλῆς λαμβάνων τὰ ρόδα.

Βεβαίως καὶ εὐκόλως.

Παγκάστη μειδιῶσα.

Καὶ τὸ ἄρωμα;

Ἄπελλῆς ἐκπληκτος.

Τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων;

Παγκάστη

Ναί, τὸ ζωγραφίσῃς
τὸ κατορθώνεις τοῦτο;

Ἄπελλῆς

Πῶς τὸ ἄρωμα
νὰ ζωγραφίσω; εἶνε δυνατόν ποιεῖ;

Παγκάστη γελῶσα.

Πλὴν τί ζωγράφος εἶσαι;

Ἄπελλῆς μειδιῶν.

Ἄστειξίσοι.

Παγκάστη

Σὲ θέλω νὰ το κάμῃς· λέγε, δύνασαι;

Ἄπελλῆς γελῶν.

Θὰ προσπαθίσω· τώρα ἕως κἀθῃσε.

Παγκάστη δυσανασχιστοῦσα.

Τί, πάλιν νὰ καθῆσω; εἶν' ἀδύνατον.

Ἄπελλῆς

Σὲ ἱκετεύω· ἐκτελῶ διαταγὴν,
καὶ σὺ γνωρίζεις πόσον εἶνε αὐστηρὸς
ὁ βασιλεὺς, Παγκάστη· κἀθῃσε λοιπὸν.

Παγκάστη καθημένη.

Ἄ, τί ἀντα! σπαῖσε ὄμμας, μὴν ἀργῆς.

Ἀπελλῆς γράφων ἐπὶ τοῦ πίνακος.

Ὁὐ τελειώσῃ, ἐὰν μένης ἥσυχος,
διότι περιμένει ὁ Ἀλέξανδρος.
Χθὲς ἄλλα εἶπε, κ' ἄλλα λέγει σήμερον.
Διέταξε νὰ γράψω τὴν εἰκόνα σου,
διότι θέλει ταύτην, ὄχι δι' ἐμέ.
Δὲν του ἀρέσκει ἴσως νὰ ὁμολογῇ
μικρὰν ἀδυναμίαν· εἶνε ἀλαζών,
ἀλλ' ὅμως αὕτι, εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Παγκάστη ἰδίᾳ.

Πῶς ἐδαρύνθησιν!

(Μεγαλοφώνως μετὰ μικρὰν καθισιν).

Ἐτελείωσε λοιπόν;

Ἀπελλῆς

Νὰ τελειώσῃ;

Παγκάστη ἐγειρομένη.

Τί; δὲν ἐτελείωσε;

Ἀπελλῆς ἀδημονῶν.

Πῶς; πάλιν; πάλιν, ἀλλὰ πῶς θὰ ἐργασθῶ;

Παγκάστη μειδιῶσα.

Ἄ, δὲν καταδικάσθησιν νὰ ἐγκάθηται,
ὅπου ταν ἔξω λάμπει ἥλιος φαειρός.
Ἦλθε, ἐν θέλῃς, αὐριον, μεθαύριον,
καθ' ὅσον βετώδη, μελαγχολικὴν.
Δὲν θέλω τώρα· τώρα εἶμαι εὐθυμος
κ' ἔδω τὰ πάντα πνευγερὰ μοι φαίνονται.
Ἴδὲ τὸν κῆπον· ἴδε, τ' ἀνθῆ με καλοῦν,
καὶ τρέχω νὰ τα δρέψω. Χαίρε, Ἀπελλῆ.
(Ἐξέρχεται τρέχουσα. Ὁ Ἀπελλῆς μένει

ἐκθαμβος θαυμάζων αὐτήν. Ὅταν δὲ νουίξῃ
ὅτι δὲν φαίνεται πλέον παρακολουθεῖ αὐτήν
διὰ τοῦ βλέμματός πάντοτε περικκλίνων καὶ
τὴν κεφαλὴν).

ΞΚΗΝΗ ΙΕ'

Ἀπελλῆς μόνος.

Ὅποιον κάλλος! ἄ! πῶς τρέχει, πῶς πηδᾷ!
ἐλαφροτέρα τοῦ ἀνέμου ἔφυγεν.

(Καταρχόμενος τὴν σκητὴν).

Πῶς μοι προσεμειδίξ ὅσον μ' ἔδιδε
τὰ δύο ταῦτα βόδα.

(προσβλέπων μετ' ἀγάπης τὰ βόδα).

Ἄ! τί ὄνειρον!

(Λέγων τὴν κεφαλὴν).

Τοῦ βασιλέως εἶν' οἱ λόγοι ἀληθεῖς·
ὁ βλέπων ταύτην τότε μόνον ἐννοεῖ
τὸν κόσμον, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπαρξίν.
(Στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος, ἀφ' οὗκου
ἐξῆλθεν ἡ Παγκάστη).

ὦ, τῆς μαγείας τῆς ἀβρόχου!

(Συνερχόμενος ἐκ τῆς ἐκστάσεως).

Τί λοιπόν;

κ' ἐγώ, κ' ἐγώ ἠσθάνθησιν τὴν καρδίαν μου;
(Διατρέχων τὴν αἴθουσαν).

Πῶς; πάλλι;

(Ἰστάμενος).

Ὅχι.

(Μετὰ μακρὰν καθισιν θλιβερώς).

Ἀλλὰ τὴν αἰσθάνομαι

ἀναζητεῖ ἐκείνην.

(Ἀγερούχος).

Καὶ ἡ τέχνη μου;

(Ἀνασεύων τὴν κεφαλὴν).

Ἡ τέχνη; Ὁμοί

(Ὡσεὶ περοδισμένος).

Φύγε, φύγε, Ἀπελλῆ.

Ὡραιότερα εἶνε καὶ τῆς τέχνης σου!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Βασίλειος κ' ἔρυσσεν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Ἐφέσῳ. Ὅπισθεν τοῦ περιστυλίου ἰξώστης, ἀπ' οὗ φαίνεται ἡ ἐσωτερικὴ ὄψις τῶν ἀνακτόρων. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ θύραι· δεξιᾷ παρὰ τὴν θύραν παράθυρον. Ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως ἀριστερᾷ ὁ θυρίδας τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ εἰκὼν τῆς Παγκράτης ἡμιτελής. Δεξιᾷ ἀνάκλιτρον· ὕπισθεν αὐτοῦ τράπεζα μικρὰ καὶ παρ' αὐτῆ λυχνούχος ὑψηλός. Ὅπισθεν τοῦ θυρίδαντος τράπεζα, ἐπ' ἧς ἔχει τὰς κόγχας καὶ τὰ χρώματά του ὁ Ἀπελλῆς· πρὸ τοῦ θυρίδαντος σίμπος. Ἐπί τῆς δευτέρας θέσεως καὶ κατὰ τὸ μέσον τῆς σκηνῆς πολυτελής τράπεζα καὶ παρ' αὐτὴν ἀριστερᾷ ὁ θρόνος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΣΚΗΝΗ Α'

Χοιρίλος μόνος. Εἰσέρχεται ἀκροποδῆτι καὶ μετὰ πραιοχῆς ἰδὼν καθ' ἑλκας τὰς διευθύνσεις κατέρχεται τὴν σκηνήν.

Οὐδαίς· ψυχὴ δὲν εἶνα· δὲν ἐξύπνησαν.
 Ἄ! θά τῃν εὐρω ἐπὶ τέλους σήμερον
 ὅζ' ἦνε ἔως μόνη, καὶ θά ἐκφρασεθῶ.
 Δὲν ὑποφέρω πλέον, μοῦ ἐτέρρυσεν
 ὁ ἔρως τὴν καρδίαν· ἔγινε σποδός.
 Ἄ, φαῦλε Παρμενίων, τί μου ἔκαμας.
 Καθ' ἣν ἡμέραν ἔρθεσα εἰς Πέργαμον
 καὶ ἔμαθε τί εἶπον τότε κατ' αὐτοῦ,
 μὲ συλλαμβάνει, μὲ ἐγκλείει εἰς κλωθὸν
 καὶ με χαρίζει εἰς Λυδῶν ἰδὲ πύθηκον.
 Ὁ Κύριός μου—εἶχον πλέον κύριον,
 τίς; ὁ Χοιρίλος· τίς; ἐγὼ, ὁ ποιητής. —
 Ὁ κύριός μου μὲ θειρεῖ εἰς ἕτερον,
 εἰς ἄλλον οὗτος μὲ πωλεῖ, κ' ἐντὸς μηνὸς
 ἀλλάσσει δέμα, πάντοτε ὡς πύθηκος.
 Ἐγὼ διαβεβαίωμαι τὸ ἀντίθετον·
 τοῖς ἔλεγον, δὲν βλέπετε; εἴμ' ἄνθρωπος·
 αὐτοὶ οἱ κακοῦθεις δὲν ἐπίθωντο,
 μὲ ἐθεώρουν αἰωνίως πύθηκον.
 Ἡ τύχη ὅμως μὲ ἠδόνει πάντοτε,
 καὶ μίαν νόματα δραπετεύω εὐτυχῶς.
 Περιπλανῶμαι δεξιᾷ, ἀριστερᾷ,
 ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον ἔρχομαι,
 καὶ φθάνω τέλος εἰς τὴν Ἐφεσον ἐδῶ,
 μετὰ περιπλανήσεσι καὶ φρικτᾷ θεινᾷ.
 Διότι τί συνέδη ὅταν ἔφυγον.
 Ὁ κύριός μου ἅμα τὸ ἐνόησεν
 τοῖς δούλους ὅλους κατ' ἐμοῦ ἐξέπεμψε
 νά με συλλάβουν ζῶντα ἢ καὶ ἀψυχαν.
 Ποῦ νά με εὐρουν ὅμως οἱ πανάθλιοι;
 Εἰς λόχμας καὶ εἰς δάση διημέρευον,
 ἀνερχόμεν ἐπὶ κλάδων ὑψηλῶν,
 καὶ παρ' ὀλίγον τότε νά πεισεθῶ κ' ἐγὼ
 καὶ νά πιστεῦσω, ὅτι ἦμην πύθηκος.
 Ἄλλὰ δὲν εἶμαι, ὄχι· εἶμαι ποιητής!

ΣΚΗΝΗ Β'

ΧΟΙΡΙΑΔΟΣ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ

Τρύφαινα

Χοιρίλα μου, Χοιρίλε.

Χοιρίλος

ὦ, ἡ μάγαιρα!

Τρύφαινα

Ποῦ ἦτο πόσον χρόνον, πῶς δὲν σ' ἔδλειον;
 πῶς ἐκ Περγᾶμου ἄφαντος ἐγένεσο;

Χοιρίλος

Ποῦ ἦμην; ναί, ποῦ ἦμην.

(μετ' ἐμφάσεως)

Ἐταξέιδεον.

(Μεταβαίνει δεξιᾷ)

Τρύφαινα

Πῶς τοῦτο; λέγε.

Χοιρίλος λαμβάνων ἀγέρωχον ἔφος.

Ἐμπορίας ἔνεκεν.

Τρύφαινα

Σὺ ἔμπορας, Χοιρίλε;

Χοιρίλος

Μάλιστα· ἐγὼ.

Τρύφαινα

Καὶ ποίου εἴδους ἔκαμες ἐμπόριον;

Χοιρίλος

Ἐμπόριον καρδάμων, αἰνών, ἀπωρῶν,
μετάξης καὶ πιθήκων... ὄχι... πικνικῶν!
Τὶ κέρδη καὶ εἰ πλούτη· εἶμαι πλούσιος,
καὶ ἔχω τῶρα δύο τέλαντα χρυσοῦ.

Τρύφαινα

Πῶς εἶπες; δύο;

Χοιρίλος

Δύο, δύο μάλιστα.

Τρύφαινα

Πλὴν πῶς συμβάλει καὶ φορεῖς, εὐκλόβιστος
ἀντὶ τοῦ ἱματίου τῶ τρίωνιον;

Πῶς εἶπες; εὐτίως; ἀκαρτεῖς τὸ γένειον;

Χοιρίλος

Ἄ, μὴ προσέγχε, τοῦτο εἶνε ἴδιον
ἡμῶν τῶν βαθυπλούτων· ναί, Τρυφαίνιον.
Εἰς τὸν λιμένα κάτω· ἔχω τὸν χρυσοῦ,
καὶ νὰ μαι δώσω τῶρα μίαν δύο μνάς,
ἵνα μισθώσω ἕνα πρὸς μεταφορᾶν.

Τρύφαινα

Ἄλλ' εἶπες, ὅτι ἔχεις δύο τέλαντα.

Χοιρίλος

Εἰς τὸν λιμένα κάτω· μὲ ἐνόησας;

Τρύφαινα

Δοιπὸν ὁ γάμος πότε;

Χοιρίλος

Πότε; τάχιστα.

Τρύφαινα περιπτυσσομένη αὐτῶν.

ὦ, εἰ χαρὰ, Χοιρίλε, ἦ, Χοιρίλε μου.

Χοιρίλος

Ἄ, δὲν μοι λέγεις, Τρύφαινα, τί ἔκαμες
τὸ δακτυλίδιον σου τὸ πολύτιμον;

ΤΟΜΟΣ Β', 3. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878.

Τρύφαινα

Τὸ ἔχω.

Χοιρίλος

Ἄ, τὸ ἔχεις;

Τρύφαινα

Ναί, τί τὸ ζητεῖς;

Χοιρίλος

Δὲν μοι το δίδεις νὰ το διαρθώσωμεν;

Τρύφαινα ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ.

Εἰς σὲ νὰ δώσω τὸν δακτύλιον; εἰς σὲ;

Χοιρίλος

Δὲν ἔχεις πίστιν εἰς ἐμὲ, Τρυφαίνιον;

Τρύφαινα

Πολλὴν, μεγάλην πίστιν μάλιστα.

Χοιρίλος

Δοιπὸν;

Τρύφαινα

Τὰ τέλαντά σου λησμονεῖς, Χοιρίλε μου.

Χοιρίλος ὡσεὶ ἐμπνεόμενος.

Ἄ!

Τρύφαινα

Τ' εἶναι;

Χοιρίλος

Δὲν μοι δίδεις τὴν ἐσθῆτά σου
νὰ δώσω νὰ τὴν βάψουν;

Τρύφαινα

Ποῖαν; τὴν λευκὴν;

Χοιρίλος

Ναί, καὶ ἐκεῖνην.

Τρύφαινα

Πρὸ μηνὸς τὴν ἔβαψα.

Χοιρίλος

Τὴν ἔβαψας;

Τρύφαινα ἰδίᾳ σείνουσα τὴν κεφαλὴν.

Πανοῦργε!

Χοιρίλος ὑποκένων.

Δὸς λοιπὸν τὴν μῆν.

Τρύφαινα ἐρευνῶσα τὰ θυλάκιά της.

Τι εὐστυχία! ἔχω μόνον εἰδραχμὸν.

Χοιρίλος κρπάζων τὸ νόμισμα.

Καὶ τοῦτο φέρε, Τρύφαινα, κἀλὸν καὶ αὐτό.

ΕΚΗΝΗ Γ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Παγκάστη σὺννοσε.

Δὲν ἔλαθ' ἀκόμη, Τρύφαινα, ὁ Ἀπελλῆς;

Χοιρίλος

Θεοί!

Τρύφαινα

Δὲν ἔλαθε, δέξιοινα.

Παγκάστη πρὸ τοῦ πίνακος ἰσταμένη.

Χοιρίλα, εὐς

Χοιρίλος

Εγὼ, Παγκάστη, ὁ Χοιρίλος· ναί, ἐγώ.

Παγκάστη

Ἦδὲ ἐὰν ἡ θύρα εἴνε ἀνοικτὴ,
ἢ αὐλειος, ἢ ἔξω.

Χοιρίλος ἰσχυρευτικῶς τῇ Τρυφαίνῃ.

Δός μοι, Τρύφαινα.

Παγκάστη μετ' ἀνυπομονησίας.

Ἀκόμη νὰ μὴν ἔλθῃ.

Χοιρίλος ὁμοίως.

Τρυφαινίδιον.

Παγκάστη ὑποκειμένη μελαγχολικῶς.

Λοιπὸν Χοιρίλα, πῶς σ' ἐκαναβλίπομεν;

Χοιρίλος

Ταξειδιώτην ἀνδρα.

Τρύφαινα ἔξω τοῦ περιστάλιου.

Τὸν Ἀλέξανδρον
δὲν ἀναμένει ὅπως καὶ τὸν Ἀπελλῆν,
τὸν ἀγαπᾷ βεβαίως.

Παγκάστη τῇ Τρυφαίνῃ

Πήγαίνα λοιπὸν.

Τρύφαινα ἐξερχομένη.

Ἐνδείξεις θέλω καὶ θά την ἐκδικηθῶ.

ΕΚΗΝΗ Δ'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Ἄ, ἐπὶ τέλους μένοι, μένοι εἴμεθα.

Παγκάστη

Ταξειδιώτην λέγεις, καὶ τοῦ ἔπλεσε.

Χοιρίλος

Λοιπὸν ἀρχίζω: Κάλλος...

Παγκάστη βλέπουσα τὸν Ἀπελλῆν.

Ἄ, ὁ Ἀπελλῆς.

Χοιρίλος διπλῶν τὸν πάπυρον.

Ἐγὼ τὸ εἶπον, εἶμαι, εἶμαι ἀτυχής!

ΕΚΗΝΗ Ε'

ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Ὁ Ἀπελλῆς εἰσέρχεται σὺννοσε, χαιροῦται διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς τῆς Παγκάστης καὶ βραίνει ἀριστερᾷ ῥίπτει παρὰ τὴν τράπεζαν τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν πάτασον αὐτοῦ καὶ λαμβάνειν χριστήρα ἰσταται κρηλῶς πρὸ τοῦ πίνακος.

Παγκάστη πλησιάζουσα αὐτόν.

Δὲν ἔργαις οὕτως ἄλλοις, κῶς ἤργησαι;

Ἄπελλῆς ψυχρῶς.

Δὲν ἤμην εἰς τὴν πόλιν.

Χοιρίλος

Χαῖρε, Ἄπελλῆ.

Ἄπελλῆς πρὸ τοῦ πίνακος.

Παγκάστη, ἀναμένω.

Παγκάστη

Ἔχομεν καιρὸν.

Ἄπελλῆς

Σὺ ἴσως ἔχεις.

Παγκάστη

Ἄφες τώρα· καὶ προχθὲς
ἐὲν ἤρχισες ἀμέσως.

Ἄπελλῆς

Κάθησε.

Παγκάστη

Ἄλλὰ . . .

Ἄπελλῆς ἀνυπομόνως.

Παρέρχεται ἡ ὥρα· κάθησε λοιπόν.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Θά τ' ἀπαγγέλω καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ.
Δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω· θά διαρραγῶ.

Παγκάστη βαίνουσα πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον.

Ὅπόσον εἶνε σκουθρωπός!

Ἄπελλῆς ἰδίᾳ.

Ἄ! σήμερον

θά τελειώσω τὴν εἰκόνα ἐντελῶς·
ἐὲν ὑποφέρω πλέον.

Παγκάστη, ἰδίᾳ.

Τάλαν Ἄπελλῆ!
(κάθηται.)

Χοιρίλος τῷ Ἄπελλῆ ἱστάμενος ἐν τῷ
μέσῳ τῆς σκηνῆς.

Ἐγὼ νομίζω, φίλε μου . . .

Παγκάστη

Χοιρίλε.

Χοιρίλος

Πῶς;

Παγκάστη ἀποτόμως.

Ἦ κάθησε ἡ φύγε.

Χοιρίλος

Πῶς; πλὴν διατί;

Παγκάστη

Μὰς ἐμποδίζεις.

Χοιρίλος ἐπιχωρῶν.

Ἄ, ναί, ναί· πολὺ καλῶ.

Ἄπελλῆς

Τὴν χεῖρα φέρε πρὸς τὰ ἄνω. Δεξιᾶ.
Ἐκεῖ. Τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔξω· μὴ πολὺ·
τὴν κεφαλὴν ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω. Ναί.
Μειδιά.

Χοιρίλος

Ἐἶγε, Ἄπελλῆ. Τὸ ἔργον σου
ὠραῖον εἶνε· τὸ θαυμάζω ἀληθῶς,
καὶ ποίημα θά γράψω ἐκατόστιχον,
νὰ ἐξυμνήσω πρῶτον τὸν χριστῆρά σου.

Ἄπελλῆς ἀδιαφόρως.

Καὶ πότε θά το γράψης;

Χοιρίλος

Ἄβριον εὐθὺς.

Τὴν ἐμπνευσιν τὴν ἔχω, θά το ἔγραψον
ἀμέσως τώρα, ἀλλ' ἰδὲ τὸν πάπυρον,
θά προσφωνήσω τῇ Παγκάστη ποίημα.
Λοιπὸν ἀρχίζω: Κάλλος. . .

Παγκάστη

Ἄφες, ἄβριον

τὸ ἀπαγγέλλεις.

Χοιρίλος

Ἄβριον;

Παγκάστη

Θά ένοχλήσῃ
ἐν Ἀπελλῆνι.

Ἀπελλῆς σκοπῆμος.

Διόλου.

Παγκάστη

Εἶν' ἀδόνατον.

Χοιρίλος

Δέν θά φωνάζω.

Παγκάστη μετὰ δυσαρρεσκείας.

Εἶπον, πήγαινε λοιπόν.

Χοιρίλος

Παγκάστη, μέ δικάζει; τόν Χοιρίλον σου;

Παγκάστη

Δέν σε δικάω, ἀλλά τώρα πήγαινε
κ' ἔλθε πρὸς τὴν ἐσπέραν μέ τοὺς στίχους σου.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Νά φύγω; ποῦ νά κρύψω τὴν καρδίαν μου;

Παγκάστη

Ἀκόμη μένεις;

Χοιρίλος

Ἄφες με τοῦλάχιστον
νά ἔλθω μετ' ὀλίγον, ἄφες, ἄφες με,
διότι τώρα ἔχω ἔνδον μου τὰ πῦρ,
κι' ἂν μ' εὕρη ἔ, ἐσπέρα θ' ἀποτερωθῶ.

Παγκάστη

Καλῶς· πλὴν τώρα φύγε.

Χοιρίλος

Χαῖρε, Ἀπελλῆ.
Παγκάστη ἐν ἀκόμῃ, ἐν, ἐν βλέμμα σου,
διὰ νά γράψω νέον πάλιν ποίημα.

Παγκάστη

Σοῦ δίδω δίδω.

Χοιρίλος

Δίδω;

Παγκάστη

Ἄλλὰ πήγαινε.

Χοιρίλος ἀπερχόμενος

Ἦ εὐτυχία! ὦ τρισμέγιστος χαρὰ ἰ
δι' ἄλλον ἄνδρα ἀνατέλλεις, ἤλιε;

ΕΚΗΝΗ Σ'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Ἀπελλῆς

Τὴν κεφαλὴν πρὸς τ' ἄνω, καὶ τὸ σῶμα σοῦ
ὀλίγον πρὸς τὰ ἔξω. Κάθησε καλὰ
ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, εἴτω' ἀλλήιστα,
καὶ μὴ κινῆσαι.

Παγκάστη

Τι παθὼν μελαγχολῆς;
τί σου συνέθη, κ' εἶσαι τόσον σκυθρωπός;
Τὸ πρόσωπόν σου λῶσθι καταπλημμυρεῖ,
ἀπέθαλες τοῦ ἔθους τὴν σαυρότητα,
κ' ἡμέρας δύο τώρα τὸ μείλιμα
δέν διαστέλλει πλέον τῶν χαιλῶν σου
τὰς ἄκρας.

Ἀπελλῆς

Ἦχι· μὴν ἐλπίσθι τοῦ λοιποῦ
φαιδρὸν νά μ' ὕψης· ἔζησεν ὁ Ἀπελλῆς.

Παγκάστη

Εἰς τὴν καρδίαν τῆς Παγκάστης ἐκθανῶν.

Ἀπελλῆς

Μὴν ὁμιλῆς, κινεῖσαι.

Παγκάστη

Ἦ, θά ὁμιλῶ.

Ἀπελλῆς

Πλὴν πῶς θά ζωγραφίσω.

Παγκάστη μειδῶσα.

ἔνθ' ἀπολέσω τῆς ψυχῆς μου οἱ αὐτό.
Ἄδιδονρον

Ἀπελλῆς

Ἄλλ' ἴσα ἴσα ἤρχισα τὸ στόμα σου.

Παγκάστη

Δὲν το ἀφύσεις; Ἐχεις ἀτελείωτον τὴν κόμην.

Ἀπελλῆς

Καὶ ἡ κόμη εἶνε ἕτοιμος.

Παγκάστη

Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν εἶνε.

Ἀπελλῆς

Καὶ αὐτοὶ σχεδόν.

Παγκάστη

Τοὺς ὀφθαλμοὺς μου γράψε καὶ ἀπάντησον εἰς ὅσα εἶπον. Διὰ μελαγχολίας;

Ἀπελλῆς μετὰ πόνου.

Διότι κλῆρόν ἔλαχον οἱ δυστοχεῖς τὸν πόνον καὶ τὴν Ολίβην, τὸν ἀπελπισμόν, τὴν αἰωνίαν τοῦ Ταντάλου βλάσανον.

Παγκάστη

Ἄλλ' εἶς' εὐδαίμων, σὺ, ὦ Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Ἐγώ;

Παγκάστη

Δὲν ἔχεις τὴν ἀγάπην τῆς Παγκάστης σου;

Ἀπελλῆς

Πλὴν τὴν Παγκάστην ἄλλος ἔχει, ἄλλος, καὶ καὶ θά τὴν ἔχη εὐρίον καὶ πάντοτε.

Παγκάστη

Ἄν εἰς αὐτὸν ἀνήκω ὡς κατὰκτησις εἰς σὲ ἀνήκω ὅμως δοῦσα τὴν ψυχὴν.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει τὴν καρδίαν μου, τὴν ἔχεις σὺ, ζωγράφε, σὺ, ἦν ἀγαπῶ.

Ἀπελλῆς

Παραμυθίαν δὲν ζητεῖ ὁ ἀσθενής ὁ μέλλων ν' ἀποθάνῃ· εἴν' ὁ θάνατος ἔλπις ἀρκοῦσα εἰς αὐτόν. Ἐγὼ δὲν ζῶ, δὲν ζῶ, Παγκάστη, πλέον. Οἴμοι! ἔζησα! Δὲν ἔχω δάκρυ· τῶμα μου ἰστέρευσε. Δὲν κλαίω πλέον, δὲν θρηνῶ, ὦ, δὲν θρηνῶ καὶ ὅμως πάσχω! Τάλας, τί μ' ἀπέμεινε; Μιρρὴν ἄ, ὄχι· ὁ φλοῖος ἐκ τῆς ζωῆς! Ἐὰν πᾶν ἡ θλίψις ἀπαθήραν' ἐν ἐμοί, πᾶσα ἔλπις ἐσθίσθη καὶ πᾶν ὄνειρον, ὁ Ἀπελλῆς ὑπῆρξε. Χαῖρε, Ἀπελλῆ!

Παγκάστη ἰδίᾳ σόυουος.

Εὐγνωμοσύνη! δύο ἔχεις θύματα!

ΕΚΗΝΗ Ζ'

ΑΠΕΛΛΗΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Ἡφαιστίων

Ὁ βασιλεὺς ποῦ εἶνε;

Παγκάστη ἐγειρομένη.

Ἡφαιστίων.

Ἡφαιστίων

Ποῦ;

ἵνα τὴν πόλιν ὅλην τὸν ἐξήτησα καὶ δὲν τον εὔρον.

Παγκάστη

Τί συμβαίνει; τί ζητεῖς;

Ἡφαιστίων

Τοῦ τεθνεῶτος Σόρφανος οἱ ἑκαδοί, κατὰ τῶν καθεστώτων καταπέστησαν, κ' ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀλληλοκτονήσωσι.

Ἀπελλῆς

Τοὺς Ἐφραίμους δὲν γνωρίζεις, φίλτατε; εἴν' ἀγαθοὶ πολῖται καὶ φιλόζωοι.

Παγκάστη

Ἄλλ' ἐν ἐμάτῃ ὁ λαὸς καθὼς προχθὲς

καὶ θύματα ζητήσῃ κάλιν;

Ἡφαιστίων

Ἐλαβον

τὰ ὄπλα πάντες, καὶ μεγάλοι καὶ μικροί,
κ' εἴαν δὲν καταφθάσῃ ὁ Ἀλέξανδρος,
ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν μαινόμενον λαόν,
θὰ πείσουν ἔλοι, ἔλοι θὰ θανατωθῶν,
καὶ μετ' αὐτῶν γυναῖκες, παῖδες, γέροντες,
ἀθῶα ὄντα εἰς οὐδέν τι πταίοντα.

Παγκάστη τεταραγμένη.

Ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθε μόνος πρὸ πολλοῦ
εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέας; ἴσως εἶν' ἐκεῖ.

Ἡφαιστίων

Εἰς τὸν ναὸν δὲν ἦμην τῆς Ἀρτέμιδος.

Παγκάστη

Ἐκεῖ θὰ εἶνε.

Ἡφαιστίων ἐξερχόμενος.

Τρέχω.

Παγκάστη

Σπεῦσε, σπεῦσε.

ΕΚΗΝΗ Η'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Παγκάστη

Ὁ! θὰ ρεῦσῃ πάλιν αἷμα παιδῶν, γυναικῶν,
τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν αἰ συμφοραί,
ἐπὶ ἀθῶων ὄντων ἐπιπίπτουσαι,
εἰς πένθος μέγα καὶ βροδὸν τὴν Ἐφρασον
θὰ κατακλύσουν. Ὁ! αἰ φοβερὰ σημεῖα,
ῶν μάρτυς ἦμην χθὲς θὰ ἐπαναληφθῶν.
Ἄλλ' ἄχι, θὰ προφθάσῃ ὁ Ἀλέξανδρος
ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν μανίαν τοῦ λαοῦ.

Ἀπελλῆς μειδιῶν πικρῶς.

Ἄ! μὴν ἀσχάλλῃς ἐπὶ ξέναις συμφοραῖς.

Παγκάστη

Ἄλλ' εἶδον, εἶδον σφαζομένους γέροντας,
νεκρὰ παιδία, νήπια κινύφουρτα,

καὶ ἡ εἰκὼν τῆς φρίκης ἐν τῇ μνήμῃ μου
ἐνεγαράχθη. Ὁμοῖ! ποῦ συμφορά!

Ἀπελλῆς ὁμοῖως.

Πλὴν μὴ λησθῆναι τώρα τὴν εἰκόνα σου.

Παγκάστη

Ἄ, τώρα πλέον.

Ἀπελλῆς

Κάθῃσε.

Παγκάστη

Διάθεσιν
δὲν ἔχω νὰ καθῆσω· εἰμ' ἀνήσυχος,
πολύ συνεκινήθη.

Ἀπελλῆς

Σὲ παρακαλῶ,
σὲ ἐκετεύω· κάθῃσε.

Παγκάστη

Ἄδύνατον·
ἡ τύχη τῶσων ὄντων εἶνε ἄγνωστος.
Δουλεύω, φρίττω· τί θὰ γείνη;

Ἀπελλῆς ἀνυπομόνως.

Κάθῃσε.

Παγκάστη

Εἰς τὸν ναὸν θὰ εὔρη τὸν Ἀλέξανδρον
ὁ Ἡφαιστίων;

(τῷ Ἀπελλῆ μετὰ γλυκύτητος)

Ἄφες, ἄφες, Ἀπελλῆ,
μὴν ἐπιμένῃς· δὲν θὰ φύγῃ ὁ καιρὸς·
ἔδω θὰ ἦμαι αὐριον, μεθαύριον
καὶ ὅσον θέλεις μένω· χάριτα ζητῶ.

Ἀπελλῆς σύμφυρος καὶ αὐστηρός.

Ἐν ταῦτοις πρέπει τέλειον τὸ ἔργον μου
νὰ παραδώσω εἰς τὸν διατάξαντα.

Παγκάστη

Θὰ κλειφθῇ.

Ἀπελλῆς

Πότε;

Παγκάστη

Ἐρχομεν καιρὸν.

Ἀπελλῆς

Ἄλλ' ἔρω δὲν θὰ ἔλθω αὐριον ἐδῶ.

*Παγκάστη*Πῶς δὲν θὰ ἔλθης; διατί; δὲν ἔννοῶ·
ἐάν δὲν ἔλθης αὐριον, μεθαύριον.*Ἀπελλῆς*

Οὐδέποτε.

Παγκάστη ἔντρομος.

Οὐδέποτε;

Ἀπελλῆς

Οὐδέποτε·

καὶ διὰ τοῦτο ἐπιμένω σήμερον
νὰ τελειώσω.*Παγκάστη*

Πλὴν τί λέγεις, Ἀπελλῆ;

Ἀπελλῆς ἀπελπία

Θὰ φύγω, θὰ ἀπέλθω καὶ μακρὰν, μακρὰν.

*Παγκάστη*Ἄ, ὄχι, ὄχι, δὲν εἶν' ἀληθές· ποτέ.
Δὲν θὰ ἀφήσης τὴν Παγκάστην ἔρημον·
αὐ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, ἡ χαρὰ μου, σὺ,
καὶ ὅ,τι ἔχω ἐν καὶ μόνον βλέμμα σου,
δὲν ἔχω ὅλα ἕσα μὲ περικυκλοῦν.*Ἀπελλῆς*

Παγκάστη, ἀκουσέ με.

Παγκάστη ἰκέτις

Δὲν θὰ φύγης, αἶ;

Ἀπελλῆς

Μακρὰν, θὰ φύγω.

Παγκάστη ἀπελπία

"Οχι.

Ἀπελλῆς

Εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἐκεῖ θὰ κρύψω τὴν ὀδύνην μου ἐκεῖ.

Παγκάστη

ὦ, μὴ το λέγης, Ἀπελλῆ, ἀδύνατον.

Ἀπελλῆς

Τοῦ Ἀπελλοῦ τὸν βίον ἀκουσον λοιπόν.
Τὴν Ἑφρασον κατέλιπον νεώτατος
καὶ εἰς τὴν Σικυώνα ἀνεχώρησα.
Ὁ πρῶτος τοῦ Παμφίλου μαθητὴς ἐγὼ
τοῦ διδασκάλου ἔχαιρον τὴν εὐνοίαν,
καὶ ὅ,τι μέγα ἦτο καὶ θαυμάσιον,
ὅ,τι ὠραῖον, ἰδεώδες, πᾶν καλόν,
πρῶτος ἐγὼ, Παγκάστη, ἐξωγράφισον.
Παρὰ τὴν Σικυώνα εἶν' ἡ Κόρινθος,
πλουσία πόλις, εὐγεως, πολυπληθής.
Ἐκεῖ συρρέουσι πάντες ἐκ περάτων γῆς,
ἐκεῖ κομίζουσι κερδοσκοποὶ ἔμποροι,
ἐκ τοῦ Αἰγαίου πάντες ἀγοράζοντες,
καλὰς παρθένους, τρυφερὰ κοράσια,
παιδίσκας ἔτι ἀμορφώτους καὶ ὠχράς.
Αἱ κόραι, ὧν τὸ βλέμμα εἶνε τι κερδὸν
μορφοῦνται ὑπὸ ἄλλων διδασκόμεναι,
κ' εἰς τὴν πλουσίαν πόλιν, εἰς τὴν Κόρινθον,
ἑταῖραι ἐπὶ κάλλει, ἐπὶ πνεύματι,
ὑπὸ μουσίων ἑραστῶν θαυμάζονται.
Πολλὰς ἐκ τούτων τότε ἐξωγράφισα·
ὠραῖαι ἦσαν, ἐξηπλοῦντο νωχελῶς,
ἐρωτοπλόνα ἔχον ὅλα βλέμματα,
γυμνάς τὰς εἶδον, ἀλλὰ δὲν ἠγάπησα.

Παγκάστη σόννοος διερχομένη πρὸ τοῦ
Ἀπελλοῦ ἰδίς.

ὠραῖαι ἦσαν κ' ἐξηπλοῦντο νωχελῶς.

Ἀπελλῆς

Ὁ Φίλιππος κατόπιν μὲ ἐκδίωκεν
εἰς τὴν Μακεδονίαν τὴν πολυάνδρον.
Ἐπῆλθε τῆς Ααρίας ἡ καταστροφὴ
καὶ ἤχθη εἰς τὴν Πέλλαν ὡς αἰχμάλωτος.
Δὲν ἐνθυμοῦμαι τῶρα τίς σ' ἐδώκεν
εἰς τὸν υἱὸν ἐκείνου, τὸν Ἀλέξανδρον.
Ὅποτε οὗτος Μίγας ἀνακηρυχθεὶς
καὶ τῶν Ἑλλήνων στρατηγὸς εἰς τὸν Ἰσθμὸν
ἐπὶ φυλάς βαρβάρων ἐξεστράτευσε,
γυναῖκα μίαν μόνην, σὲ παρέλασεν.
ὠραῖα ἦσο, θεῖαν εἶχες καλλονὴν,
καὶ μίαν νύκτα μ' εἶπεν εἰς τὴν Πέργαμον
νὰ γράψω, καὶ, νὰ γράψω τὴν εἰκόνα σου.
ὦ! διατί νὰ εἶπη τοῦτο εἰς ἐμέ;
δὲν ἦσαν ἄλλοι παρ' αὐτῆς ὁ Λύσιππος,
ὁ Πυργατέλης; δὲν ἠδύναντο αὐτοὶ
νὰ σε ἀπεικονίσουν; ὦ, ἠδύναντο,

ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἐδόθη ἡ διαταγή,
καὶ ἔρχισα τὸ ἔργον εἰς τὴν Πέργαμον.

Παγκάστη

Ὁ Πυργοτέλης; ἀλλὰ δὲν με ἐρωτᾷς,
θὰ ἤθελον; θὰ ἔδιδον τὴν ἀδειαν;

Ἀπελλῆς

Τὰς σκέψεις μου δείπτε πάντῃ πάντοτε
ἡ τέχνη μόνῃ μόνῃ, ἄλλο εἶποτε.
Ἵπερηγάνως τὴν γυναῖκα ἔδρασκον.
Δὲν ἐφασκεῖτο ἡ καρδία πειρασμὸν,
τὸ πνεῦμα κ' ἡ ψυχὴ μου ἐφευγον τὴν γῆν,
μετρησιούμην ἔνεκα τῆς τέχνης μου.
Ἄλλὰ ἡ Μοῖρα ἄλλα μοὶ ἐπέκλωθεν.
Ἐκάθησας καὶ ἔρχισα τὸ ἔργον μου.
Παρήλθον δύο, εἴτα τρεῖς καὶ τέσσαρες,
παρήλθον ἕξ ἡμέραι, καὶ ὁ Ἀπελλῆς
δὲν ἦτο πλέον οἶος εἰς τὴν Κόρινθον.
Δὲν ἤμην ὅπως τότε ἀπαθῆς, ψυχρὸς,
δὲν ἤμην ὅπως πάντοσ' ἀδιάφορος·
ἐδῶ ἐπόνουν, ἠσθασνόμεν τὴν ψυχὴν
ἐκλείπουσαν τελείως, κ' ἡ καρδία μου
οὐρηοῦσα καθωδήγει πᾶσαν σκέψιν μου.
ὦ! συμφορὰ! ὁ ἔριος κατεπτόθησεν
τὴν τέχνην, τὸν ζωγράφον κατενίκησεν
ὁ ἄνθρωπος! Παγκάστη, ἃ! Παγκάστη μου,
ἀπάλεισα, ἠττήθην, σὲ ἠγάπησα!

Παγκάστη

ὦ Ἀπελλῆ μου, πάλιν ἐπανόλαβε
πᾶν ὅ,τι εἶπες· λέγε πόσον μ' ἀγαπᾷς.
Μὴ παθεῖ, λέγε, Ἀπελλῆ μου, οἶδός μου,
αἰῶνα ἔλον νά σ' ἀκούω δύναμαι.

Ἀπελλῆς μετ' ἄλγους.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος πλὴν ἐμοῦ σὲ ἀγαπᾷ.

Παγκάστη

ὦ, διωξέ την τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆν.

Ἀπελλῆς

Καὶ εἶνε Μέγας, εἶνε βασιλεὺς αὐτός.

Παγκάστη

Τοῦ κόσμου ἔλου, ὄχι τῆς Παγκάστης σου.

Ἀπελλῆς

Ἄλλ' ἡ Παγκάστη δέχεται φιλήματα.

Παγκάστη

Δὲν εἶμαι ἐλευθέρω, εἶμαι δοῦλη σου.

Ἀπελλῆς

Καὶ δεχομένη δίδει, τὸν ἀσπάζεται.

Παγκάστη

Ἐδωμομασύνης μόνον δίδει φιλήμα.

Ἀπελλῆς πίπτων ἐπὶ τοῦ στήματος.

ὦ Τύχη, Τύχη, πῶς με καταδίκασα;!

Παγκάστη

Μὴ, μὴ θακρότης, ἄρες μόνῃ νὰ θρηνώ.
Ἄλλ' ἀκουσέ με, ἀκουσέ με, Ἀπελλῆ,
πρὶν ἢ ἐκφράσῃς ὅταν δὴ ποτε μοι γῆν.
Γουεῖς δὲν εἶδον, δὲν ἐγνώρισα ποτὲ,
ἀπωφανίσθην βρέφος εἰς τὰ σπάργανα
καὶ δούλη ἤμην εἰς τὴν Ἀδριασαν ἐγὼ.
Ἐἰς τὴν οὐλίαν τῆς Τρούφαινης κλέψασα,
καὶ ὅσ' ἐκ τοῦ πολέμου κατεπτόθησεν
ἠγματούχοθην καὶ εἰς Πέλλαν μ' ἔφεραν.
Ἐκεῖ με εἶδε πρῶτον ὁ Ἀλέξανδρος·
δὲν ἐδιωρήθην εἰς αὐτὸν, μ' ἐπώλησαν,
καὶ δούλη ὄδσα, δούλη, πάλιν ἔμεινα.
Ἄλλ' ἤμην νέη, ἤρσα τῆ βασιλεῖ
κ' ἐντὸς λαμπροῦ μεγάρου μ' ἐγκραυέστησεν.
Τὸν κλοῦτον ἔλον, ὅσους εἶχε οὐραυρῆς
πρὸ τῶν ποδῶν μου τότε ἐξεκένωσεν·
μοὶ ἔδωκε λιμέναν, κτήνη, κτήματα,
θεραπειίδας, ἀμφιπέλους, ἀδελφοὺς,
πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰσχυρὴ βασιλίσσα
μοὶ ἔδωκε τὰ πάντα, τὴν καρδίαν σου.
Ἄντι δὲ τούτων ἔλων μοὶ ἐζήτησαν
ἀγάπην μόνον. Δὲν τὴν ἔδωκα ἐγὼ.
Οὐχὶ δίδοι ταῦτα δὲν ἠθέλησα,
ἐπιθυμίαν εἶχον, θὰ τὴν ἔδιδον,
ἀλλ' ἦτο λίθος τότε ἡ καρδία μου,
οὐδὲν ἠγάπων, οὐδ' αὐτὸν τὸν ἥλιον.
Ἐκ συνήθειας μᾶλλον ἤμην εὐθόμος,
ἐγέλιον αἰωνίως, πῶς καὶ διατί;
οὐδὲ ἐνόουν, οὐδ' ἐζήτησά ποτε.
Καὶ εἶνε νέος, εὐειδῆς ὁ βασιλεὺς,
ψυχὴ μεγάλη, γενναῖόφρων, συμπαθῆς,
καὶ εἰν ἄλλη ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου,
θὰ τὸν ἠγάπα, ὦ, θὰ τὸν ἐλάτρευεν.

Ἀπελλῆς σὺνους.

Ὁραῖος εἶνε καὶ θὰ τὸν ἐλάτρευσι.

Παγκάστη καθήμενη παρ' αὐτῶ καὶ τὴν
χεῖρα αὐτοῦ διὰ τῶν δύο αὐτῆς χειρῶν
λαμβάνουσα.

Ἐγὼ, τὸ βλέπεις τώρα, δὲν τον ἀγαπῶ·
ἀλλ' εἶμ' εὐγνώμων, Ἀπελλῆ, τὸν σέβομαι.
Καὶ ἐὰν ἦτο λίθος ἡ καρδία μου
διὰ τὸν βασιλέα μόνον ἦτο, ναί.
Δὲν εἶνε πλέον ποτισθεῖσα δάκρυα·
ἐοᾶ καὶ χαίρει· εὖρεν, ὅ,τι ἤθελεν,
εἰσὶγα σὲ καὶ μόνον ἀναμένουσα.
Ἦ! δὲν θὰ φύγῃς τώρα πλέον, Ἀπελλῆ,
μὴ ἀποκρύπτῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον.

Ἀπελλῆς κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὴν
κεφαλὴν του.

Θεοί! ὦ, δὲν ἀντέχω· ἄ! καρδία μου!

Παγκάστη

Ἰδέ με, στρέψε, ἡ Παγκάστη σὲ καλεῖ.

Ἀπελλῆς δακρῶν.

Παγκάστη!

Παγκάστη

Λέγε, λέγε.

Ἀπελλῆς περιβάλλων αὐτὴν διὰ τοῦ
βραχίονος.

Ἄ! Παγκάστη μου!

Παγκάστη ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Ἀπελλῆ.
Εἶπε καὶ πάλιν πόσον μ' ἀγαπᾷς!

Ἀπελλῆς

Ἦ, ναί.

Σὲ ἀγαπῶ, δὲν φεύγω.

Παγκάστη ῥίπτουσα τὴν κεφαλὴν ὀπίσω.

Λέγε, λέγε μοι.

Ἀπελλῆς

Σὲ ἀγαπῶ, Παγκάστη.

Παγκάστη περιβάλλουσα τὸν Ἀπελλῆν.

Ναί, μὲ ἀγαπᾷς.

Ἀπελλῆς

Θὰ μείνω.

Παγκάστη

Ναί, νὰ μείνῃς.

(κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους
τοῦ Ἀπελλῆ).

Ἄφες με ἐδῶ
τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω. Δὲν θὰ φύγῃς, αἰ;

Ἀπελλῆς

Δὲν φεύγω, ὄχι.

Παγκάστη

Ἄ! ἐπὶ τοῦ στήθους σου!

Ἀπελλῆς

Ἦ, εὐτυχία!

Παγκάστη

Ψάλε τὴν ἀγάπην σου.

Ἀπελλῆς

Ἰδέ με, κλαίω, ἀλλὰ πλέον ἐκ χαρᾶς.

Παγκάστη

Μὴ μου ταράσῃς τ' ὄνειρόν μου, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Ἦ, ἔρωτ, ἔρωτ!

Παγκάστη

Εἰγα, εἰγα, μ' ἀφυκνίζε.

Ἀπελλῆς

Ἀπεκοιμήθη. Ζεῦ! μὴν εἶνε ὄνειρον;
(Προσβλέπων αὐτὴν μετ' ἀγάπης).

Δὲν εἶνε, ὄχι· τὴν κρατῶ, τὴν θλίβω, ναί.

Ἄ! ἐπὶ τέλους, εἶσαι εἰς τοὺς κόλπους μου.
(Ἐπιθέτει φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς).

Παγκάστη ἀνατινάσσεται ὡς ἀφυκνι-
ζομένη).

Τι ἔκαμες;

Ἀπελλῆς ἐγειρόμενος.

Παγκάστη . . .

Παγκάστη
Μὴ ἐφίλησας!

Ἀπελλῆς ἰκετευτικῶς ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς.
Συγχώρησέ με, ἤμην πόσον εὐτυχῆς!
(Μικρὰ σιγή).

Παγκάστη
Σὲ συγχωρῶ.
Ἀπελλῆς
Ἄλλ' ὅμως τοῦτο ... δὲν ἀρκεῖ ...
δὲν ἐτόλμων ... ἐν καὶ μόνον ... μόνον ἐν ...
ἐπὶ τὰ χεῖλη...

Παγκάστη εἰδούσα εἰς ἀσπασμὸν τὴν χεῖρα.
Σ' ἀγαπῶ καὶ σοὶ ἀρκεῖ.

Ἀπελλῆς ἔξαλλος.
Εὐδαιμονία! . . . ὦ, δὲν εἶσαι ὄνειρον!
Ἄ! τώρα ἐνεπνεύσθην. Κάθησε λοιπόν·
ὄλα ζωγραφίσω· εἶμαι ἔμπλεος χαρᾶς!

Παγκάστη βαλνούσα πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον.
Συγχώρησέ με, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε·
δὲν πταίω, ὄχι, εἶχον πόθους καὶ ψυχὴν,
πάν, ὅ, τι ἠδυνήθην πᾶν τι ἐπραΐα,
νὰ καταπνίξω δις καὶ τρίς ἠθέλησα
τοὺς πόθους μου, εἰς μάτην· τὸν ἠγάπηται!
(Κάθηται).

Ἀπελλῆς
Ἐτοίμη εἶσαι;
Παγκάστη
Ναί.
Ἀπελλῆς
Ὀλίγον δεξιᾶ.
Παγκάστη
Τὸ πρόσωπόν του ἐραιδρῶνθη ἐντελῶς.
Ἀπελλῆς
Τί ἔπαθ' ὁ χρωστῆρ μου; ᾧ, ἐμάδησε.
Ὁὰ φέρω ἄλλον ἐκ τοῦ οἴκου αὐρίου.
Παγκάστη
Νὰ φέρης ὅλους τοὺς χρωστῆράς σου ἐδῶ.

Ἀπελλῆς
Καὶ τότε οἴλοι πῶς θὰ ζωγραφίσω;
Παγκάστη
Ἀ!
Ἀπελλῆς
Καὶ ἔχω τόσα ἔργα ἀτελείωτα.
Παγκάστη
Ὁ Βουκεφάλας;
Ἀπελλῆς
Ἐτελείωσ' ἀπὸ χθῆς.
Παγκάστη
Τί λέγεις; καὶ τὸν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος;
Ἀπελλῆς γελῶν.
Τὸν εἶδε, ναί, τὸν εἶδε.
Παγκάστη
Διαὶ γελᾷς;
Ἀπελλῆς
Καὶ πῶς νὰ μὴ γελᾶσω; δὲν τοῦ ἤρρασαν.
Παγκάστη
Πῶς γίνεται;
Ἀπελλῆς
Δὲν ἔχει, εἶπεν, ἐκφρασίαν,
καὶ τὴν εἰκόνα ὑπερμέτρως ἔψαγεν.
Ἐνῶ ἐκεῖνος ἀνεζήτησε σφάλματα,
διήλθεν ἵππος κατὰ τύχην ἀπ' ἐκεῖ·
ὡς εἶδε τὴν εἰκόνα, ἐχρημέτισε.
Παγκάστη
Καὶ τότε;
Ἀπελλῆς
Τότε εἶπον: — Γραφικώτερος
κατὰ πολὺ ἐφάνη σοῦ, ὦ βασιλεῦ,
ὁ ἵππος οὗτος. — Εἶχον ὅμως δίκαιον.
Παγκάστη
Ἐπελοθῆ τότε;
Ἀπελλῆς
Ναί, τὸ ἐμολόγησα.

ΕΚΗΝΗ Θ'

ΔΙΠΚΔΔΠΕΠΑΓΚΑΣΤΗ ΔΔΒΣΑΝΑΡΟΣ

Ἄλεξανδρος πρὸ τῶν κινδύνων ἰστάμενος
καὶ τὴν Παγκάστην πιρατατηρῶν.

ὦ πλάσμα θεῶν, καλλοῦν, θεσπέσιος,
Παγκάστη μου!

Ἀπελλῆς

Μὴ στρέψης...
(Βλέπων τὸν Ἄλεξανδρὸν).

Ἄ!

Παγκάστη ἐγειρομένη.

Ὁ βασιλεὺς!

Ἄλεξανδρος κατερχόμενος καὶ τὴν
Παγκάστην πλησιάζων.

Γλυκεῖα φίλη, βλέπεις, δὲν ἐβράδυνα
τὸ ἔρμα τοῦ ἡλίου δὲν μεσουρανεῖ,
καὶ εἶμαι πάλιν εἰς τοὺς κόλπους σου ἐγώ.
Δὲν ἀναπνέω ὅπου σὺ δὲν εἶσαι, σὺ
ὁ πρῶτος ἔρως τῆς ἀτάκτου μου ψυχῆς.
Δὲν ζῶ μακρὰν σου, δὲν ἀντέχω, πνίγομαι.
Ἐδῶ εὐρίσκω ἔθον, ἐδῶ χαρὰν,
εἰς τὴν ἀγκάλην τὴν θερμὴν τῆς φίλης μου.
Ἐδῶ εἰσπνέω τὴν μυροδέσσαν πνοήν,
ἣν ἀναδίδει ἡ καρδία σου, ἐδῶ.
Δὲν με θερμαίνει τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτίς,
ὡς με θερμαίνει βλέμμα τῆς Παγκάστης μου.
Παγκάστη μου, Παγκάστη, ἐρωμένη μου,
νά σε φιλήσω* δός μοι, δός μοι φίλημα.

(Ἡ Παγκάστη προσκίπτει τὸ μέτωπον ὁ
Ἀπελλῆς ἀγωνιωῶν βλέπει).

Τὸ μέτωπόν σου; ὄχι, δός τὰ χεῖλιά σου.

(Ἡ Παγκάστη βίπτει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ
ὀπίσω, ὁ Ἄλεξανδρος τὴν ἀσπάζεται, ἐνῶ ὁ
Ἀπελλῆς φαίνεται ἀπελπίς).

Ἀκόμη, φίλη!

Ὁ Ἄλεξανδρος ἀσπάζεται αὐτὴν ἐπανειλημ-
μένως).

Ἡδονὴ ἀνέκφραστος!

(Μένει πρὸς στιγμὴν μετ' ἔρωτος τὴν Παγ-
κάστην βλέπων. Ἡ Παγκάστη προσπαθεῖ ν'
ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ἀπελλῆ).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ μετ' ἀπελπισμοῦ.

Καρδιά μου, μὴ θρῆναι, γράψε χεῖρ, καὶ σὺ
ψυχὴ μου, σίγα. Οἴμοι! Οὕτως εἴμαρται.

Ἄλεξανδρος ἀφίνων τὴν Παγκάστην καὶ
κατερχόμενος τὴν σκηνήν.

ὦ, ἔρως, ἔρως! Τί πλεῖστον ἐμεῦ
ἠσθάνεσο, Κρονίδη, ἀσπαζόμενος
τὰ χεῖλιά τῆς Δανάης;

Παγκάστη μετὰ λύπης, ἰδίᾳ.

Τάλαν Ἀπελλῆ.

(Ὁ Ἄλεξανδρος ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν δια-
γράφων ἡμικύκλιον περὶ τὸν Ἀπελλῆ).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Εὐδαιμονία! εἶσαι φροῦδον ὄνειρον.
Μίαν στιγμὴν καὶ μόνην μοι ἐδώρησας,
καὶ ἡ στιγμὴ καρτῆλο.

Ἄλεξανδρος

Χαῖρε, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Χαῖρε καὶ σὺ!

Ἄλεξανδρος βλέπων τὴν εἰκόνα.

ὦραῖον! εὖγε, ἄριστα.

Ὅποιον κάλλος! Κάθησε, Παγκάστη μου.

Παγκάστη

Ὁ Ἐφραιστῶν σὲ ἐξίτηι πρὸ μικροῦ,
τὸν εἶδες;

Ἄλεξανδρος

Ὅχι, τί ζητεῖ.

Παγκάστη

Τοῦ Σύρφακος

οἱ ὄπαδοί καὶ πάλιν ἐξανέστησαν
κατὰ τῶν καθεστώτων.

Ἄλεξανδρος πλησιάζων τὴν Παγκάστην
καὶ μετ' ἀδιαφορίας.

Πάλιν;

Παγκάστη

Ὁ λαός

ἐμάνη, ὡς μοι εἶπεν, εἶν' ἀκάθεκτος.
Ὁ ἀθναῖος, πλὴν τῶν συστασιωτῶν
γυναῖκας, κούρας, παιδας, βεῖση, γέροντας.

Ἐν τῇ ὀργῇ του ὁ λαὸς εἶνε τυφλός.
Ἄλέξανδρέ μου, μόνη ἔ εμφάνισαι
τοῦ βασιλέως θ' ἀποτρέψη τὸν λαὸν
ἀπὸ τοιοῦτου ἐγκλημάτων.

Ἄλέξανδρος

Ἄπαγε!

Παγκάστη

Ἰπὸ τὰ ἕμιματά σου δὲν ἐσφάγησαν
προχθὲς ἀκόμη τόσα ὄντα ἀτυχῆ;
Ἐνεφανίσθης, εἰ' ἑνός σου νεύματος
διέλυσας τὰ πλήθη τὰ μαινόμενα
ὦ, σπεῦσον πάλιν, μόνον νὰ ἐμφανισθῆς,
διὰ νὰ σώσης τὰ ἀθῶα πλάσματα.

Ἄλέξανδρος

Μὴ θοροβῆσαι, φίλη μου, μὴ θλίβεσαι
πᾶν θ,τι εἶδες, δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ.

Παγκάστη

Ἄλλ' ὁ λαὸς ἐμάνη.

Ἄλέξανδρος

Ὁ' ἀμαχετιοθῆ.

Παγκάστη

Πλὴν τίς θὰ πράξη τοῦτο ὅταν εἶσ' ἰδῶ;

Ἄλέξανδρος

Ὁ Παρμενίων καὶ ὁ Σίλευκος.

Παγκάστη

Πῶς;

Ἄλέξανδρος

Ναί.

Παγκάστη

Ὁ Παρμενίων;

Ἄλέξανδρος

Μὴ φοβῆσαι, κάθησε.

Διτάξα τὸν Κλείτον νὰ περιφρουρῆ
καὶ θὰ συλλάβῃ πάντας τοὺς στασιαστὰς
πρὶν ἢ ὀρμήσῃ ὁ λαὸς εἰς ἔφοδον.
Μὴ ἔχε φόβους, θὰ σωθῶσι· κάθησε.

Παγκάστη καθημένη.

Ἄ, εἶθε νὰ σωθῶσιν αἱ ταλαίπωροι.

Ἄλέξανδρος

Αὐτὴν τὴν θέσιν εἶχες πάντοτε;

Παγκάστη

Αὐτῆν.

Ἄλέξανδρος

Τὴν κεφαλὴν σου στρέψε. Ὅχι δεξιᾶ.
Ἄκόμη, βλέπε πρὸς ἐμέ.

Ἀπελλῆς

Ἄλλὰ . . .

Ἄλέξανδρος

Ἐκαί.

Ἀπελλῆς

Δεῖ εἶν' αὐτὴ ἡ θέσις.

Ἄλέξανδρος

Πῶς;

Ἀπελλῆς

Δὲν εἶν' αὐτῆ.

Ἰδὲ ὅποιον ἔχει ἐν τῷ πύνακι.

Ἄλέξανδρος

Ἐμὲ νὰ βλέπῃ θέλω, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Σέ;

Ἄλέξανδρος

Ναί.

Ἀπελλῆς

Ἄ, λάβε τὸν χρωστῆρα κ' εἰς τὴν θέσιν μου
ἔλθε νὰ γράψῃς . . .

Ἄλέξανδρος

Πῶς;

Ἀπελλῆς

Θὰ βλέπῃ τότε σέ,
ἀφ' αὐτοῦ εἶν' ἡ θέσις τῆς ἰδέας.

Ἀλέξανδρος

Καλὸν τὸ σκῶμμα.

Ἀπελλῆς δίδων τὸν χρωστήρα·

Λάβε.

Ἀλέξανδρος μειδιῶν.

Ἔχεις δίκαιον·

Οὐδέποτε εἰς ἄλλον θά ἐπέτρεπον
νά μ' ἀφαιρήσῃ τῆς Παγκάστης βλέμματα.
Ἐξακολούθει.**Ἀπελλῆς** τῇ Παγκάστῃ.

Βλέπε πρὸς ἐμὲ, ἐκεῖ.

Ἀλέξανδρος μεταβαλὼν δεξιᾶ τοῦ
Ἀπελλοῦ.Τί κάμνεις; τοὺς βοσπύχους ἐξωγράφησας
κικῶς· δὲν βλέπεις;**Ἀπελλῆς**

Πῶς;

Ἀλέξανδρος

Αὐτοὺς ἐδῶ.

Ἀπελλῆς

Αὐτοῦσι

Ἀλέξανδρος

Ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου κἀθηται· ἰδέ.

Ἀπελλῆς μειδιῶν.

Καθὼς ἐπὶ σφριγῶντος κέλητος ἵππεδός.

Ἀλέξανδρος

Ἀπαράλλακτως· καὶ πρὸ πάντων ὁ μικρός.

ἈπελλῆςΔὲν εἶν' ἐταῖροι, βασιλεῦ, οἱ βόσπρυχοι,
παράταξις δὲν εἶνε στρατιωτική.**Ἀλέξανδρος**

Τί ἐννοεῖς;

Ἀπελλῆς

Ἵπότες, ὅτι μ' ἐβλεπες

ἐπὶ ὄρατου ἴππου καὶ θυμοειδοῦς,
ἀλλ' ἔχοντα χρωστήρα ἀντὶ ὄρατος,
ὁπόσας, ὅτι ἤμην ἐπὶ κεφαλῆς
στρατιωτῶν μυρίων τοῦ ἀγῆματος,
καὶ ὅτι τοὺς ἰσθῆγον ἐπὶ τὸν ἔχθρον,
ἐν νῶ τὴν μάχην σχεδιάζων ὅπως σὺ,
δὲν θὰ ἐγέλας, βασιλεῦ;**Ἀλέξανδρος**

Ἄρκει, ἄρκει.

ἈπελλῆςἽπότες, ὅτι εἶχον τὴν ἀξίωσιν
κατὰ τὴν μάχην νὰ σοὶ δίδω συμβουλὰς.**Ἀλέξανδρος**

Ἄρκει, ἄρκει σοὶ λέγω· σὲ ἐνόησα.

ἈπελλῆςΛοιπὸν εἰς μάχην τοὺς στρατοὺς παράτατε
καὶ τοὺς βοσπύχους ἄφεσ μόνον εἰς ἐμὲ.**Ἀλέξανδρος**

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα. . .

Ἀπελλῆς ἀνυπομένως.

Πάλιν;

Ἀλέξανδρος

Παρατήρησον.

Ἐδῶ, τὸ βλέπεις; διαφέρει καὶ πολὺ.

(Τῇ Παγκάστῃ).

Παγκάστη, στρέψε, στρέψε πρὸς ἐμὲ.

(Τῷ Ἀπελλῇ).

ἰδέ·

τὸ βλέμμα τῆς Παγκάστης εἶν' ἀγέρωχον
καὶ σὺ τὸ ἔχεις συμπαθές.**Ἀπελλῆς** περιχαρῆς.

Ἄ! συμπαθές;

ἈλέξανδροςὉραῖον εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ πίνακος,
γλυκὸ, δὲν λέγω, ἔχει ἡδυπάθειαν,
ἀλλὰ μ' ἀρίσει τ' ἄλλο, τὸ ἀγέρωχον
τοιουτοτρόπως μ' ἀνιῆζει πάντοτε.
Καὶ ἔχει μεγαλεῖον τ' ἄλλο βλέμμα τῆς.
Διόρθωσέ το, Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Ὁ, ἄφες με.
ἄφες νὰ γράψω ὅ,τι βλέπει τ' ὄμμα μου.
Πρὸς τί λοιπόν ὁ πίναξ; εἶνα περιττός.
Ἄν οὐ τὴν βλέπης ἄλλως, τί ζητῶ ἐγώ;
σοὶ δίδω τὸν χρωστικῆρα καὶ ζωγράφησε.

Ἀλέξανδρος

Πλὴν, φίλε μου, δὲν εἶπον, δὲν ἠθέλησα....

Ἀπελλῆς

Ἐγὼ τὴν βλέπω ὅπως εἶνε, συμπαθῆ,
ἀλλῶς οὐ τὴν θέλεις, ἔχεις χρώματα,
ἰδοὺ ὁ πίναξ, γράφη τὴν ἀγέρωχα.

Ἀλέξανδρος θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
ἔμου τοῦ Ἀπελλοῦ.

ὦ Ἀπελλῆ μου, μὲ λυπεῖς.

Ἀπελλῆς

νὰ κολακεύω.

Ἀλέξανδρος σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Δι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ.

Νί σε πικράνω δὲν ἠθέλησ', Ἀπελλῆ,
ἀλλ' ἂν οἱ λόγοι οὗτοι σὲ κατέθλιψαν,
λησμονησέ τους, δὲν ἐνόουν τι κακόν.
Ὁ φίλος εἶπε τούτους, ὁ Ἀλέξανδρος,
οὐχὶ ὁ βροχιαύς.

Ἀπελλῆς

Καλῶς.

Ἀλέξανδρος

Τοὺς λησμονεῖς;

Ἀπελλῆς ἐργαζόμενος.

Καὶ αὐριον εἰς ἄλλα.

Ἀλέξανδρος

Ἄλλοτε ποτέ.

Σὺ μάρτυς τούτου ἔσο, οὐ, Παγκάστη μου.
Εἰς τὸ ἔφη δὲν λέγῳ πλέον τίποτε.
Βαρύως φέρει πᾶσαν παρατήρησιν,
ζηλοτυπεῖ τὴν τέχνην, εἰν' ἐρωστὴς,
οὐδ' εἰς τὸν φίλον ἐπιτρέπει παιδιάν.

Ἀπελλῆς πικρῶς ἰδίᾳ.

Τὸν φίλον, ναί, τὸν φίλον εἶνε φίλος μου!

Ἀλέξανδρος ἀποβάλλων τὸ ξίφος καὶ
τὴν περικεφαλαίαν.

Τι ἔχεις οὐ, Παγκάστη; εἶσαι κατηφής.

Ἐγώ;
Παγκάστη θορυβουμένη.

(μειδιῶσα ἐπιχαρίτως).

Γελῶ, δὲν βλέπεις;

Ἀλέξανδρος συμπαθῶς.

Γέλω πάντοτε.

Παγκάστη

Ποῦ ἦσο τὴν προίαν;

Ἀλέξανδρος

Ἄ! ἐθαύμαζον
τῆς Ἐφεσίας τὸν θαυμάσιον ναόν.
Δὲν εἶδον ἔργον μεγαλοπρεπέστερον,
οὐδὲ μοὶ εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῶ.
Δὲν κατεστράφη ὅλος ὅπως ἔλεγεν
οἱ κλέεις τοῦ μένου, δὲν κατέπεσαν
καὶ μέγα μέρος τῆς ξυλείας, ὁ χρυσὸς,
τὰ μάμαρα, τὰ γείσα καὶ ὁ ἱασπίς,
θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν ἀνακαίνισιν.
Ὅποιος πλοῦτος! ποῖα τέχνη θαυμαστή!
Τοιοῦτος εἶνε, Ἀπελλῆ, ὁ Παρθενῶν!

Ἀπελλῆς

Δὲν εἶδον τὰς Ἀθήνας.

Ἀλέξανδρος καθήμενος εἰς τὴν ἄκραν
τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἀλλὰ ἤκουσας
καρὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἀπελλῆς

Ναί, ἐξ ἀκοῆς

γνωρίζω.

Ἀλέξανδρος

Λέγουσι ὅτι εἶνε ὀκνηματῆς.

Ἀπελλῆς.

Εἰς ἔργον τοῦ Ἰκτίου καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ἀλέξανδρος

Τὸν Καλλικράτην, τὸν Φειδίαν λησμονεῖς.

Ἀπελλῆς

Νὰ λησμονήσω τὸν Φειδίαν; ὦ, ποτέ.

Παγκάστη

Τίς τούτους καθωδήγει εἰς τὸ ἔργον των;

Ἀπελλῆς

Διάνοια εὖρεῖς καὶ μεγαλοεργὰς
ὁ Περικλῆς!

Ἀλέξανδρος ἐγυιρῶμενος.

Ὁ Μέγας.

Ἀπελλῆς

Μέγας ἀληθῶς.

Ἀλέξανδρος

Ἰδὼν τὸν Μεγακλήην τῷ προέτιμα
νὰ ἀναλάβω τὴν ἐξακολούθησιν
τοῦ ἔλου ἔργου, ἂν συγκατετίθετο
νὰ γράψω τὸνομά μου ἄνω τῶν θυρῶν
ἀπεκοιήθη υἱός· δὲν ἐπέμεινα.

Παγκάστη

Τοῦ Ἡροστράτου . . .

Ἀλέξανδρος

Σίγα· τί προέφερες;

Παγκάστη

Τί εἶπον;

Ἀλέξανδρος

Εἶπες τ' ὄνομά του.

Παγκάστη

Τί κακόν;

Ἀλέξανδρος

Καὶ ποῦ τὸ εἶπες; ποῦ; ἐνώπιον αὐτοῦ.

Παγκάστη

Τοῦ Ἡροστράτου...

Ἀλέξανδρος

Σίγα.

Παγκάστη

Δὲν σε ἐνοοῦ.

Ἀλέξανδρος

Πῶς, ἐν ἡξέυρεῖς τὴν δρακόντειον ποινὴν,
ἣν ἐπιβάλλουσι τώρα οἱ Ἑσέσιοι,
εἰς ὃν τινα προφέρει μόνον τ' ὄνομα
τοῦ Ἡροστράτου;

Παγκάστη

Δὲν ἔξεύρω τίποτε.

Ἀλέξανδρος

Ἰδοῦ, ἐρώτα τὸν Ἑσέσιον αὐτόν.

Παγκάστη

Τί ἐπιβάλλουσι;

Ἀπελλῆς

Τοῦ θανάτου τὴν ποινὴν.

Ἀλέξανδρος

Κατεδικάσθης, ὀσσηνας Παγκάστη μου,
καὶ σὲ φονεύω δι' ἑνὸς φιλήματος.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ἐμὲ φονεύει τὸ τοιοῦτο φίλημα.
(Ὁ Ἀλέξανδρος πλησιάζει τὸν Ἀπελλῆν).

Παγκάστη ἰδίᾳ.

Τὴν καταδικαὴν μόνος του προέφερε.

Ἀλέξανδρος παρατηρῶν τὴν εἰκόνα.

Τί βλέπω; εἶγες, εἶγες.

Παγκάστη

Ἄ, Ἀλέξανδρε,
τί εἶπες πρὸ ὀλίγου εἰς ἐμὲ αὐτήν;
καὶ ὅμως πάλιν κάμνεις παρατήρησιν.

Ἀλέξανδρος

Ἄλλὰ θαυμάζω μόνον· εἰπόν τι κακόν;

Παγκάστη

Δὲν ὑπεσχέθης νὰ ἀπέχης τοῦ λοιποῦ,
νὰ ἀφίης τὸν τεχνίτην εἰς τὸ ἔργον σου,
νὰ μὴ τῷ δίδῃς γνώμην, μήτε συμβουλήν;

Ἀλέξανδρος

Ἄλλὰ θαυμάζω μόνον ἔργον κάλλιστον,
δὲν εἶπον γνώμην, συμβουλήν δὲν ἔδωκα

Παγκάστη

Ἄν οὕτως ἔχη...

Ἀλέξανδρος

Οὕτως.

Παγκάστη

Τότε θαύμαζε.

Ἀλέξανδρος

Κ' ἐκεῖνο, ὅπερ μὲ ἐκπλήττει ἀληθῶς,
εἶν' ἢ ταχύτης, μετ' ἧς τρέχει ὁ χρωστήρ.
Πῶς τοῦτο; οὐ συνήθως δὲν ἐργάζεσθαι
ταχέως, πῶς συμβαίνει;

Ἀπελλῆς ἀδιαφόρως.

Ἄ, ἐνίοτε.

Ἀλέξανδρος

Διὰ νὰ γράψῃς δύο μόνον πίνακας
τὸν Ἡρῶα, νομίζω, καὶ τοὺς Θνήσκοντας
Ὀλυμπιάδα ὄλην κατηνάλωσας.

Ἀπελλῆς

Ὀλυμπιάδα; ἐπατάσαι, βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος

Ἄ, πῶσόν ἐστι μνήμη νὰ με ἀπατᾷ
καὶ ἴσως ὑπερβάλλω· ἔπως δὲ ποτε

δὲν γράφεις ἐσκεισμένως· τοῦτο ἐννοῶ.
Προχθὲς ἀκόμη αὐτὴ ἢ εἰκὼν ἔδθη
δὲν ἦτο ἐν σχεδίῳ; ἀχρωμάτιστος;
Καὶ ὅτε ἦλθον εἶχες μόνον τὴν μορφήν.
Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον, ἴσως αὖριον
θὰ ἦν ἑτοίμη.

Παγκάστη

Τί; ἑτοίμη;

Ἀλέξανδρος

Ἐντελῶς.

Παγκάστη ἰδίᾳ μετὰ λύπης.

Ἄ! ὅ,τι εἶπε θ' ἀληθεύσῃ δυστυχῶς,
θὰ τελειώσῃ τὴν εἰκόνα σήμερον
καὶ αὖριον θὰ φέρῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἀλέξανδρος θαυμάζων τὴν εἰκόνα.

Καὶ εἶνε ἔργον τέλειον, θαυμάσιον
ὄρατον εἶνε. Εἶγε, Ἀπελλῆ μου σὺ.
Οὐδὲ ὁ Ζεὺς, οὐδὲ ὁ Περσάσιος
θὰ ἐγράψον τὴν εἰκὼν μου καλλίτερον.
Παγκάστη, εἰς ὄρατα, θεῖα καλλονῆ,
καὶ ὁ ζωγράφος σ' ἀπεικόνισε πιστῶς.
(Πλησιάζων τὴν Παγκάστην).

Ἄλλὰ τί ἔχεις πάλιν; πάλιν ὠχρεῖς.
Τί ἐθυμήθης; τὴν μανίαν τοῦ λαοῦ;
Ὅ' ἀνεχαιτίσθη πλέον· ἐπατα φρουρῶς,
καθὼς σοὶ εἶπον, καὶ θὰ συνελήφθησαν
εἰ παραῖλαι καὶ οἱ ὄπαδοι αὐτῶν.
Ἢ πόλις, δὲν ἀκούεις; εἶνε ἤρεμος,
οὐδὲν συμβαίνει· εἰάν τι συνέβαινε
ὁ Ἡρακλείων θὰ μοὶ το ἀνήγγελλεν.
Ἄλλ' ἴσως ἄλλο θέλει τὴν καρδίαν σου·
τί θέλεις; λέγε· λέγε, φίλη μου καλή·
δὲν εἶνε πλήρης ἢ εὐδαιμονία σου;
σοὶ μένει ἔτι πόθος ἀνεκπλήρωτος;
εἰπέ, τίς εἶνε; νὰ τον ἐκπληρώσω, ναι.

Παγκάστη

Οὐδένα πόθον ἔχω πλέον, βασιλεῦ·
πάν ὅ,τι ἐπαθύρουν τὸ ἀπῆλαυσα.

Ἀλέξανδρος

Ἄλλ' εἶνε, εἶνε, καὶ τον παρασιωπῆς.

Παγκάστη

Μοὶ ἔδωσας τὰ πάντα, τί πλεיותרον;

Ἀλέξανδρος θωπεύων αὐτήν.

Τὸν κόσμον ἔλον ἤθελον νὰ σ' ἔδιδον.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ὅποιά θλίψεις! δὲν θ' ἀπαλλαγῶ λοιπόν;

Ἀλέξανδρος κατακλινόμενος ἐπὶ τῶν
γονάτων τῆς Παγκάστης καὶ τὴν κε-
φαλὴν διὰ τῆς χαιρὸς ἐρείδειον.

Ἐδῶ νὰ πῆσω, νὰ ἀναπαυθῶ ἐδῶ,
τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων σου
νὰ κατακλίνω.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ὅμοι!

Παγκάστη

θ' ἀποκοιμηθῆς.

Ἀλέξανδρος

Νὰ κοιμηθῶ; ἔ, ἔχι, δὲν θὰ κοιμηθῶ,
δὲν ἔχω ὕπνον οὐδὲ θέλω κἀν αὐτόν.
Τὴν Μαγνησίαν θέλω καὶ τὴν Μίλητον.

(Καθ' ὅλον τὴν μονόλογον τοῦτον ὁ Ἀπελ-
λῆς φαίνεται γράφων ταχέως, ἡ δὲ Παγκά-
στη ἔχει ἐστραμμένη τὴν κεφαλὴν καὶ με-
λαγχολῶσα προσβλέπει τὸν Ἀπελλῆν.)

Πολλὸς παρήλθε χρόνος, ἤδη μῆνες τρεῖς,
ἀφ' ὅτου ἐκ τῆς Πέλλης ἀνεχώρησα
καὶ ὅμως μόνον τὴν παρὰ τὸν Γρανικὸν
θὰ ἐνθυμοῦνται τοῦ Δαρείου οἱ στρατοί.

Ἐγὼ βραδύνα ἢ ταχύς παρέρχεται
ὁ χρόνος, ὅστις σῦρει τοὺς ἐνικυτοὺς
καὶ τὰς ὀλυμπιάδας ὅλας ἐς στιγμὰς;
Μικρὸν ἀκούη. Ὅταν τὰ παράλια
καὶ τοὺς λιμένας φέρω εἰς ὑποταγὴν,
καὶ ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς
ἐξασφαλίσω ἅλην τὴν πατρίδα μου,
θὰ σε ζητήσω, Πέρσα, εἰς τὸ κέντρον σου,
κ' ἐκεῖ θὰ πλῆξω τὴν ἀλαζονίαν σου.

Ἄν τῶρα εἰς Ἀθήνας ἐξαπέστειλα
τριακοσίας πενηκτίαις περσικὰς,
θὰ σταίλω τότε τρισμυριάς τῆ Θεῶ.
Θὰ δικαιοῦμαι τὰς ἐλπίδας τὰς χρησάδας,
ὡς ἐν Ἑλλάδι τόσοι ἔχουν δι' ἐμέ,
θὰ ἐκτελέσω ὅτι εἶπον ὀρκισθεῖς
ἐν τῇ κοινῇ συνόδῳ εἰς τὴν Ἐδρινθον,
καὶ θὰ κυρώσω τὰς συνθήκας ὀρκίως,
σεβόμενος τὰ δόξαντα τοῖς Ἕλλησιν.

Τῶς θέλω, Ἀθηναῖοι, τοὺς ἱεραῖους σας, Δὲν θέλω πόλεις.

ΤΟΜΟΣ Β', 8. — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1978.

πλὴν θὰ τοὺς ἀποκτίσω μόνος, πολερῶν,
προκινδυνεύων ἐν ταῖς πρώτοις πάντοτε,
καὶ εἰς τοὺς πολερῆους σπαίρων τὴν φθοράν.
Παιδίον μ' εἶπες ἄλλοτε, Δαρεῖς, σὺ
καὶ τοῦ πατρὸς θανόντος ἀνεκάλεσας
ἀπὸ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰ στρατεύματα,
ἀνέστειλας ὁμίως τὰς παρασκευὰς
νομίζων παραθόντα πάντα κίνδυνον.
Πλὴν τὸ παιδίον ἦλθε, σὲ ἀναζητεῖ,
ποῦ εἶσαι; θὰ σε εὔρει καὶ ἂν κρύπτεσαι.
Σὺ θ' ἀποσίσης τῶν Περσῶν τὰ σφάλματα,
τὰ θέμεθλα τοῦ θρόνου σου σαλεύονται,
δὲν ἐννοεῖς τὸν λόγον; εἴμ' ἐγὼ ἐδῶ.
Οἱ πρόγονοι σου τὴν Ἑλλάδα ἤλπισαν
νὰ κατακτήσουν καὶ ἐτόλμησαν δεινόν
τὸ ἔδαφος τῆς ἀπηγῆς ἐπάτησαν,
ἀλλ' ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς ὁ Μαραθῶν.
Κατόπιν εἰς τὸν Ξιέρην ἀπεκρίθησαν
πλὴν τῆς Μυκάλης, Σαλαμίς καὶ Πλαταιαί.
Κ' εἰς σὲ, Δαρεῖς, τώρα ἀποκρίνεται
οὐχὶ παιδίον, ἀλλὰ ὁ Ἀλέξανδρος.
(Ἐγείρεται μεγαλοπρεπῆς καὶ φοβερός).

Παγκάστη προσβλέπουσα μετ' ἀγάπης
καὶ θλίψεως τὸν Ἀπελλῆν, ἰδίᾳ.

Ἀκαταπαύστως γράφει, εἴν' ἀκούρατος.
(Στένουςκ).

Ὅς τελειώσῃ καὶ θὰ φύγῃ αὐσίαν!

Ἀλέξανδρος βλέπων περίλυπον
τὴν Παγκάστην

Παγκάστη, σὲ κουράζω μὲ τὰς σκέψεις μου,
ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον ἄλλο ὄνειρον.
Τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους διεμοίρασα,
λιμένας, πλοῦτη, χώρας, κτήνη, μέγαρα,
κρατήσας τὰς ἐλπίδας μόνον δι' ἐμέ.

(Κατερχόμενος τὴν σκηνήν).

Θὰ τον κατακίψω τὸν Καδομανὲν,
θὰ ὑπετάξω ἅπασαν τὴν χώραν του,
τὰ γὰρνα πλῆθη τῶν Ἀσιανῶν αὐτῶν
θὰ πολιτίσω ἐλευθεριώτερον.

(Ἐξαπλούμενος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς
Παγκάστης).

Θὰ ἐκπολέω μέρη ἀκαταίκητα
καὶ ὅπου κτήνη βόσκονται ἀγεληδόν
θὰ ἴδῃς πόλεις πολυάνδρους καὶ καλὰς.
Ἐκ τούτων μίαν θὰ σοὶ δώσω, φίλη μου,
πλὴν πῶς τὴν θέλεις; ὀρεινὴν ἢ πεδινὴν,
παράλιον τὴν θέλεις ἢ μεσόγειον;

Παγκάστη

Ἀλέξανδρος

Τι, τί θέλεις;

Παγκάστη

Τίποτα.

Ἀλέξανδρος ἀσπαζόμενος αὐτήν.

Τὸ φίλημά μου θέλεις, καὶ, Παγκάστη μου
(Ἐξηπλωμένος φέρει τὰς χεῖρας πρὸς τὰ
ὄπισθον καὶ πλησιάζει εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν
κεφαλὴν τῆς Παγκάστης).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Παρέσσω γράφον κ' εἶνε ἀτελείωτος.

(Ἀπιλπίζει)

Θὰ τελειώσῃς ὅμως σήμερον, εἰκῶν.

Ἀλέξανδρος

Εν τῇ εἰκόνι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς
ἐκεῖ, ζωγράφου, πρόσθετος καὶ τὰ χεῖλη μου.
(Ἐτάζει μετ' ἀγάπης τὴν Παγκάστην).

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ ὑπόθερα βλέπω αὐτοῦ.

Ἄν τὰ προσθέσω, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε,
ὅ' ἀπεικονίσω τῆς Παγκάστης μορφασμῶν.

ΕΚΗΝΗ Γ'

ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ

Παγκάστη ἀπωθοῦσα ἥρεμα τὸν Ἀλέ-
ξανδρον.

Ὁ Ἡφαιστίων ἔρχεται.

Ἀλέξανδρος ἀναλαβόμενος.

Τί;

Ἡφαιστίων

Βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος ἐγειρόμενος

Τί εἶνε πάλιν;

Ἡφαιστίων

Σπεῦσε, σπεῦσε, βασιλεῦ,

ἢ στάσις ἐξερράγη καὶ ὁ Σέλευκος
ν' ἀναχακίσῃ τὸν λαὸν ἀδυνατεῖ.

Ἀλέξανδρος ἀτάραχος.

Ὁ Παρμενίων ποῦ εἰρίσκειται;

Ἡφαιστίων

Ἐκεῖ

ἀλλ' ἔνεκα τοῦ πλήθους μένει ἀπρακτος.

Ἀλέξανδρος

Διόταξα τὸν Κλεῖτον νὰ ἐπαγρυπνῇ.

Ἡφαιστίων

Κρυφίως ταῦτα πάντα ἔγινον.

Ἀλέξανδρος

Εἰπέ.

Ἡφαιστίων

Οἱ στασιώται ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν
τοῦς ἐναντίους ἔπαντας συνέλαβον
καταλαβόντες τὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως·
ἀλλὰ τὸν δόλον ἐνοήσας ὁ λαὸς
καὶ τὴν πατρίαν ταύτην ἐχθρευόμενος
τοῦς στασιώτας ἀπηνῶδες ἐδίωξεν
ἐλευθερώσας τοὺς εἰρχθέντας ἄρχοντας.
Τὰ καθεστῶτα ὅπως ἦσαν μένουσιν,
ἀλλ' αἱ ἀντεχθικῆσεις ἤρχισαν εὐθὺς,
καὶ τώρα σπεύδει ὁ λαὸς εἰς τοὺς ναοὺς
ἐκεῖ ζητῶν ν' ἀνύρῃ τοὺς στασιαστας.
Τὰ τέκνα των, τοὺς οἴκους, τὰς γυναῖκας των
ἐντὸς ὀλίγου ὅ' ἀφανίσῃ ὁ λαός.
Οὐδεὶς θὰ διασφύγῃ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
ἐν ἐγκαίρως δὲν φανῇ ὁ βασιλεὺς.

Παγκάστη

Ἀλέξανδρέ μου, σπεῦσε.

Ἀλέξανδρος

Ἴππους ἔφερες;

Ἡφαιστίων

Οἱ Ἴπποι κάτω ἀναμένουν ἕτοιμοι.

Ἀλέξανδρος φορῶν τὴν περικεφαλαίαν.

Ἡφαιστίων.

Παγκάστη τελευτατικῶς.

Μὴ βραδύνης.

Ἄλέξανδρος

Τί ἀνησυχεῖς;

Παγκάστη

Θά τους ἐξυλοθρεύσουν ἐάν δὲν φανῆς.

Ἄλέξανδρος ἀπαξιόμενος αὐτῆν.

Ἄφοῦ πηγαίνω.

Παγκάστη

Σπεῦσε.

Ἄλέξανδρος

Χαίρε, Ἀπελλῆ!

(Ἐξέρχεται ὁ Ἄλέξανδρος μετὰ τοῦ Ἰφαι-
στίωνος, ταχτοχρόνως δ' ἀκούεται ἔχος σαλ-
πίγγων).

ΕΚΚΗΝΗ ΙΑ'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΑΠΕΛΛΗΣ

(Ἡ Παγκάστη εἶπε περίλυπος δεξιᾷ ὁ Ἀ-
πελλῆς ῥίπτων χαμαὶ τὸν χρωστήρα βραίει
γοργῶ βήματι πρὸς τὸ βᾶθος, βλέπει ἂν ἐξηλ-
θεν ὁ Ἄλέξανδρος, εἶτα κατέρχεται τὴν σκη-
νὴν καὶ ἐμπλεος ἔργης δρᾷται τὴν χεῖρα τῆς
Παγκάστης.

Ἀπελλῆς

Παγκάστη, εἰς τῶν δύο· οὗτος ἢ ἐγώ.

Παγκάστη ἔντρομος.

Θεοὶ τί λέγετε;

Ἀπελλῆς

Ἄκουσέ με.

Παγκάστη

Τί ζητεῖς;

Ἀπελλῆς ἐν ἀπογνώσει

Ζητῶ νὰ μ' ἀποδώσῃς τὴν καρδίαν μου,
τοῦ βίου τὴν γαλήνην καὶ τὸ πνεῦμά μου.

Παγκάστη

Ἄσιπτον τυφλώττις; πῶς δὲν παρετήρησας
ἀπόσον ὑποφέρει ἡ Παγκάστη σου;

Ἀπελλῆς πίπτων ἐπὶ ἔδρας.

Ἐδῶ ἐνώπιόν μου σὲ καταφιλεῖ.

Παγκάστη

Πλὴν μ' ἐκνευρίζουν τὰ φιλήματα αὐτοῦ.

Ἀπελλῆς μετ' ἀπελπισμοῦ.

Καὶ ὅμως ὑπομένεις· δὲν ἀνθίστασαι.

Παγκάστη

Ἡ δοῦλη ὑπομένει, ὄχι ἡ γυνή.

Ἀπελλῆς

Αὐτὸς ἐκεῖ σ' ἐφίλει, κ' ἔκλαιον ἐγὼ.
Τὸ δάκρυόν μου χρῶμα εἶχεν αἵματος,
διότι τ' ὄμμα μόνον ἔβλεπεν ἐκαί.
Ἰγροὶ δὲν ἦσαν οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
ἀπέναντί των τῆς Μεδοῦσας κεφαλῆ,
τὸ φίλημά του ἐπὶ τῶν χειλέων σου,
τοὺς ἀπελλῆου, τοὺς ἐναπέξήραινε,
κ' ἐκ τῆς καρδίας ἔρρεον τὰ δάκρυα.
Ὅ πόνος τῆς ψυχῆς μου δὲν ἐκφράζεται.

Παγκάστη

ὦ Ἀπελλῆ μου, σοῦ πλείότερον πονῶ.

Ἡ θλίψις ἐμφωλεῖται εἰς τὰ στήθη μου·

ἐτάκην, ἐμαράνθην, ἀπεδάκρυσσα,
καὶ γεννηθεῖσα δυστυχῆς, ἀθλία ζῶ.

Δὲν εἶνε, δὲν ὑπάρχει ἂν ἐπὶ τῆς γῆς
τοιαύτας πάσχον, εἰς πάσχον συμφορᾶς.

Μεγαλειτέρη θλίψις εἶνε τῆς ἐμῆς;

Εἰς σὲ ἐδόθη ὅλη ἡ ἀγάπη μου,

τὰ θναῖρά μου, ἡ χαρὰ μου ἔπασα·

πᾶν, ὅτι μοι ἀνῆκε σοὶ το ἔδωκα,

ἀλλ' ὅτι δὲν ἀνῆκε εἰς ἐμὲ αὐτὴν

πῶς νὰ σοὶ δώσω πλέον ἢ μὴ ἔχουσα;

ὦ, μὴ λυπῆσαι, δευρὸν μὲ ἀσπάζεται

ἐπὶ τὰ χεῖλη πάθος ἐπικέθηται,

φιλεῖ τὸν πάγον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ χεῖλη μου.

Ἀπελλῆς ἐγερόμενος.

Παγκάστη, ἄκουσέ με, ἂν με ἀγαπᾷς.

Τὸ ἔργον τελειώνει ἴσως σήμερᾷ

ἐγὼ θὰ φύγω . . .

Παγκάστη ἱκετεύουσά·

"Ὀχι·

"Απελλῆς

Εἰς τὴν Αἴγυπτον.

"Ἔλθε μαζί μου.

Παγκάστη

Πῶς;

"Απελλῆς

Με τὴν ἀγάπην σου.

Παγκάστη

"Αδύνατον.

"Απελλῆς

"Αδύνατον;

Παγκάστη μεταβαίνουσα ἀριστέρᾳ.

"Αδύνατον.

"Απελλῆς

Δὲν θίλεις ἴσως· ἂν θελήσῃς δύνασαι.

Παγκάστη

"Ἄλλ' εἶμαι δούλη, καὶ ἀνήκω εἰς αὐτόν.

"Απελλῆς

Αὐτὸς σοὶ δίδει πόλεις ὡς ἀθήματα,
δὲν θά σοι δόσῃ τὴν ἐλευθερίαν σου;

Παγκάστη μετὰ ευστολήs.

Πλὴν μὴ λησιμόναι ᾖς . . .

"Απελλῆς εἰρωνικῶs.

"Ὅτι σ' ἀγαπᾷ.

(Μετὰ πικρίας).

Δὲν λητμονεῖ ὁ πάσχων τὴν ὀδύνην ταυ;
(Μένει σύνουs).

Παγκάστη

Δὲν γίνετ' ἢ Παγκάστη ἀπελευθερὸs·
ὅ' ἀκολουθήσῃ πλέον τὸν κατακτητὴν
εἰς τὰ ἀποθένη ἐν τῇ θλίψει πηs.

"Απελλῆς

Ποῦ θά σε φέρῃ, εὖ, γυναῖκα εὐπαθῆ,
διὰ πολέμων ἀτερόνων, ἐπαχθῶν;
Πῶs θά ἐκφύγῃς προστόντα κίνδυνον,
ἐάν ἢ τύχῃ δυσμενῆs αὐτῷ φανῇ
καὶ καταστρατηγήσῃ τὸν Ἀλέξανδρον
τὰ πλήθη ταῦτα τῶν βαρβαρικῶν λατῶν;

Παγκάστη

Θά ὑποπῶ τὴν τύχην τοῦ δεσπότου μου.

"Απελλῆς

"Ἡεῦρα·s ποῦ θά λήξῃ ἡ πορεία σου;

Παγκάστη

"Ὅπου ἂν λήξῃ θά με σύρῃ μεθ' αὐτοῦ.

"Απελλῆς

Θά ὑπερέλθῃ καὶ τὰ πέρατα τῆs γῆs.

Παγκάστη

Διὰ τὰ παρατείνῃ τὴν ἀνίαν μου.

"Απελλῆς

Εἰπέ λοιπὸν τοῦs φόβουs, οἷs σοὶ προξενούσῃ
τῆs ἐκστρατείας τ' ἀνοκράτατα δεινά·
θά σε ἀκούσῃ, ἴσως δὲ σὲ λυπηθῇ
κ' εἰς Πέλλαν σ' ἀποστειλῇ ἀπελευθερὸν.
Εἰπέ, Παγκάστη, ταῦτα πάντα εἰς αὐτόν
καὶ τότε πλέον φεύγομεν εἰς Αἴγυπτον.

(Περικτασόμενος αὐτήν).

"Ἐκαί, μακρὰν τοῦ πλήθουs, τῆs αὐλῆs μακρὰν,
ἐν ἡσυχίᾳ ζῶμεν τρισευδαίμονεs·
ἐκεῖ ὄντιεs εἶνε εὐδενδροί, τερπιναί,
τὸν βίον καθιστώσαι πανευφρόσυνον.
Ποθῶ γαλήνην, ἡρεμίαν τῆs ψυχῆs,
ἐκεῖ θά πῶ ἀκορῆστωs, ἄπληστοs,
τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ χεῖλη σου ροφῶν.

Παγκάστη κρατοῦσα τὸν Ἀπελλῆν.

"ὦ, πόσον εἶν' ὤρατον τ' ὄνειρον αὐτό.

"Απελλῆς

Πλὴν πραγματοποιοῦνται καὶ τὰ ὄνειρα.

Παγκάστη

Τὰ ἄλλα ἴσως . . . ἄλλ' αὐτὸ ποτὲ, ποτέ·

Ἄπελλῆς

Ἰὼν ὤ, κὶ θέλεις ἔχεις· θέλησε αὐτό.

Παγκάστη

Δεσφία εἶμαι, δυστυχῶς καθηλωτή.

Ἄπελλῆς

Τί σε δεσμεύει δέν τον ἀγαπᾶς, λοιπόν;

Παγκάστη

Δέν εἶμ' ἀγνώμων ὅμως, ὄχι, Ἄπελλῆ.

Ἄπελλῆς ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς.

Δέν εἶσ' ἀγνώμων, ὄχι· εἶς' εὐγνώμων, ναί.
(Ὁργίως).

Ἄλλὰ μὴ λέγε τότε· ὅτι μ' ἀγαπᾶς.

Παγκάστη

Ἄν σ' ἀγαπῶ τὸ εἶδες, τὸ ἐγνώρισας.
Δέν σοι τὸ κρόπτιω· εἶμαι δυστυχῆς γυνή,
ἔρω καὶ πάσχω, ὅσον οὐδ' ἐνόησας.
Τὰ δάκρυά μου καταπλῶ ἐν κρυπτῷ
ἀναλογιζομένη φῶ! τὴν θέσιν μου.
Ἔω Ἄπελλῆ μου, σ' ἀγαπῶ.

Ἄπελλῆς

Δέν μ' ἀγαπᾶς.

Παγκάστη

Ἄλλ' ἢ εὐγνωμοσύνη τὴν ἀγάπην μου
εἰς φυλακὴν ἐγκλείει.

(Ὁ Ἄπελλῆς φαίνεται εἰς ἔκτρον κερωργι-
σμένος).

Μὴν ἐργίζεσαι.

Ἄπελλῆς

Αἶ, λάβε θάρρος, δύναμιν ἀνάλαθα
καὶ πνίξε ἐν τῶν δύο εἰς τὰ στήθη σου·
ἢ τὴν εὐγνωμοσύνην ἢ τὸν ἔρωτα.

Παγκάστη ἰκέτις

Μὴν ἐπαυξάνης τὴν ὀδύνην μου, ὦ, μῆ.

Ἄπελλῆς

Ἐν τῇ αὐτῇ καρδίᾳ, τῇ αὐτῇ ψυχῇ
δέν συνυπόδοχον ἰσχυρὰ αἰσθήματα.

τὸ ἐν ἐκπύγει· ἄλλο, ἐν ὑπερνεκῷ,
θίσει ἄλλως ἐν τῇ πύλῃ τῇ μακρῇ
καὶ ἡ καρδία κ' ἡ ψυχὴ ἀπόλλυνται.
Ἄν ἀληθῶς, Παγκάστη, μ' ἀγαπᾶς ἐλθέ,
ἐλθέ μαζί μου· Φεύγω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Παγκάστη ἀπελπίς

Θεοί! θά φύγη! Οἴμοι, τέλεινα ἐγώ!

Ἄπελλῆς

Θά ἔλθης;

Παγκάστη ἐνωῦσα τὰς χεῖρας.

Ἄπελλῆ μου.

Ἄπελλῆς

Λέγε.

Παγκάστη

Ἄκουσον.

Ἄπελλῆς

Θά ἔλθης; λέγε· ναί ἢ ὄχι.

Παγκάστη μετ' ὀδύνης καὶ σιωπηλῶς.

Ὅχι.

Ἄπελλῆς ἀνατιναστώμενος.

Ἄ!

Παγκάστη πίπτουσα ἐπὶ τοῦ θρόνου
ἐνδακρυς.

Ψυχὴ μου, κλαῦσε, πένθησε τὸν ἔρωτα

Ἄπελλῆς παρ' αὐτὴν ἰστάμενος.

Ἐπάρτος ἡ ὥρα κ' ἡ στιγμή λοιπόν,
καθ' ἣν τὸ πρῶτον σ' εἶδον καὶ σ' ἠγάπησα.

Ἐπάρτος ὁ ἔρωτα καὶ ἡ τέχνη μου,
δι' ὧν ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας σου ἐγώ.

Ἔω γύναι, γύναι, ψεύδονται τὰ χεῖλη σου.
Δέν ἔχει κἀν τὸ θάρρος τὴν ἀλήθειαν

νὰ εἴπῃ ἢ ψυχὴ σου. Μὴ ψευδῶς θρηνηῖς.
Εὐγνωμοσύνη ἐξωθεῖ τὸν ἔρωτα

ἢ τὸ πολὺ χρυσὸν τοῦ κατακτητοῦ;

(Ἡ Παγκάστη ἐγείρεται, ἀπομακρύνεται τοῦ
Ἄπελλου καὶ ἀγερῶως προσδελίκουσα αὐτὸν
ἀκούει μετ' ἀπαθείας ὅσα λέγει ὁ Ἄπελλῆς.)

Θά ἀπολέσῃς χώραν, κτήνη, κτήματα,
τὴν εὐζωίαν, τὰ λαμπρὰ σου μέγαλα,

τὰ δαίτνια, τὰς θαλάσας, τὰ συμπόσια,
τὰς ἀσπιδόδας, τὰς καλὰς λουσιφόους,
τοὺς παραδείσους, τὴν χρυσὴν περιβολὴν,
τὰ βαλανεῖα καὶ τὰς δούλας τὰς πολλὰς.
Τὸ λίκτρον θ' ἀπολέσῃς τὸ βασιλείου,
τῆς βασιλίσσης τὴν ψευδῆ ἐπίδειξιν
ἢ Λαρισαία δούλη, σὺ, ἢ ἔχουσα
τὸν κυριόρχην τῆς Ἑλλάδος ἑορσότην.
Ἐδγνώμασύνη! αἴσχος! Δέγε ὁ χρυσός!

Παγκάστη κρημέρα.

Σὺ συγχωρῶ.

(Βαίνει ἀριστοφῶ).

Ἀπελλῆς ἑλλάς.

Ποῦ φεύγεις;

Παγκάστη συμπαθῆς.

Καὶ σὺ ἀγαπῶ.

Ἀπελλῆς ἔξω φρεσῶν.

Ἐταίρα . . . στήθει.

Παγκάστη μετὰ φρίκης ἐπιστρεφομένη.

Σίγα, σίγα.

Ἀπελλῆς

Ἄ, Ἄαίς,

οὐδὲ τὴν θέλω πλέον τὴν ἀγάπην σου.

Παγκάστη πύπτουσα ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Ἄ, μὲ φονεύεις, Ἀπελλῆ, μ' ἐφόνευσας!
(Διὰ τῶν χειρῶν ἀποκρύπτει τὸ πρόσωπον
καὶ μένει κύπτουσα).

Ἀπελλῆς

Ὡς μέλας ὄφτις ὑπαισέθους ἐν ἐμοί,
κατέφαγες τὰ σπλάγχνα, τὴν καρδίαν μου,
τοῦ στήθους μου τὸ αἶμα ἀπεμύζησας,
καὶ ἔχεις, ἔχεις ἔτι τὴν ἀναίδειαν,
τολμᾶς νὰ λέγῃς, ὅτι μ' ἀγαπᾶς, σὺ, σὺ;
Καὶ συγχωρεῖς ἡ Φρόνη; σὺ με συγχωρεῖς;
Πανώλεθρος ἑταίρα! μὴ παραληρῆς;
Ἄν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς ποῖος συγχωρεῖ
εἰς εἶν' ἐκεῖνος ὅστις ἐμμανῶς ἐρᾷ
ἀτίμησόν με τελευταῖον καὶ ἰδὲ,
τὴν κεφαλὴν μου ρίπτω εἰς τοὺς πόδας σου.
(Τρέχει πρὸς τὸν πίνακα ἀρπάζει τοὺς χρω-
στίρας καὶ ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει σβέννυσι τὴν
εἰκόνα).

Παγκάστη ὡς ἀπὸ ληθάργου ἐγειρομένη.

Ὡ Ἀπελλῆ μου. . .

(Βλέπουσα τὸν Ἀπελλῆν σβεννύοντα τὴν εἰ-
κόνα μένει ἄκινητος καὶ φρίττουσα. Μετὰ μι-
κρὸν σιγῆν).

Πλὴν τί κάμνεις;

Ἀπελλῆς

Θὰ ἰδῆς.

Παγκάστη ἔντρομος τρέχουσα πρὸς αὐτόν.

Τί τὴν εἰκόνα σβέννεις;

Ἀπελλῆς

Ἐντελῶς, ἰδέ.

Παγκάστη

Ταλαίπωρε, τί ἔκαμες; τὴν ἑσθες;

Ἀπελλῆς κρατῶν τὴν εἰκόνα διὰ τῶν
δύο αὐτοῦ χειρῶν καὶ βλέπων αὐτὴν
μετ' ἄλγους καὶ χερᾶς.

Τὴν ἑσθες, Παγκάστη, τὴν κατέστρεψα.

Παγκάστη

Σὺ κατεστράφης.

Ἀπελλῆς ρίπτων χαμαὶ τὴν εἰκόνα.

Μίαν ἔχω κεφαλὴν.

Παγκάστη

Θὰ πέσῃ, ὅμως, ἄλῃμον, ὑπὸ πέλεκυν.

Ἀπελλῆς

Νὰ πέσῃ, ναι, νὰ πέσῃ, εἶνε περιττὴ.
(Περιπτυσσόμενος αὐτὴν).

Καὶ τώρα ὅς μοι τελευταῖον φίλημα.

(Ἀσπάζεται αὐτὴν ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῶν
χειλέων).

Παγκάστη ζητοῦσα νὰ κρατήσῃ αὐτόν.

Μὴ φεύγῃς, μείνε, νὰ σε κρύψω ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀπελλῆς

Θὰ περιμεῖνω ἀταράχως τὴν ποινήν.

Παγκάστη γονυπετοῦσα καὶ κρατοῦσα
αὐτόν.

Μὴ φύγῃς.

Ἀπελλῆς προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ.

Χαῖρε.

Παγκάστη ἀπτομένη τῶν γονάτων αὐτοῦ.

Μή.

Ἀπελλῆς

Παγκάστη.

Παγκάστη πίπτοσα γαμαὶ λιπέθυμος.

Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς ἔξω τῶν κίωνων.

Σὲ ἀγαπῶ, Παγκάστη, πλὴν φονεομαι.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἡ αὐτὴ τῆς σκηπῆς διασκευὴ ὡς ἐν τῇ Β' πράξει.

ΕΚΚΗΝΗ Α'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ μόνη καθήμενη ἐπὶ τοῦ θρόνου
καὶ τὰ πρόσωπον κρύπτουσα εἰς τὰς χεῖρας
αὐτῆς, ἃς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐρείθει. Μικρὰ
σιγή. Ἔπειτα αἶρει τὴν κεφαλὴν περίλυπος.
Ἡ εἰκὼν κείτται γαμαὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

ὦ Ἀπελλῆ, ἐμάνης, ποῦ, ποῦ θὰ κρυφθῆς;
τὸν θάνατόν σου μόνος ἀπεφάσισας!

(Ἐγειρομένη, βιαίως καὶ τὰς χεῖρας ἐνοδοκ
ἐν ἀπελπισίᾳ).

ὦ φρίκη, φρίκη! ὦ, τῆς συμφορᾶς αὐτῆς!
Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχετ' ὁ Ἀλέξανδρος
θὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα, τί θὰ τοῦ εἰπῶς;
τὸν ἔρωτα θὰ κρύψω; ἢ, ποτέ, ποτέ!
Τὰ πάντα θὰ τοῦ εἶπω, τὴν ἀλήθειαν.
θὰ ἐνοήσῃ τὴν ἀγνωμοσύνην μου
κ' ὑπὸ τὴν πτέρναν θὰ με πλῆξῃ τοῦ ποδός.

Δὲν εἶμ' ἀξία πλέον τῆς ἀγάπης σου,
ὦ μεγαλόφρον βασιλεῦ Ἀλέξανδρε
Ἐταίραν μ' εἶπε· κ' εἶμαι ἄλλο τι λοιπόν;
Ἄλλὰ θὰ πείσῃ ἄπνοος καὶ ὁ Ἀπελλῆς.

(Ὡσεὶ θλίπουσα πάντα πρὸ αὐτῆς.)

Ἐκεῖ, τὸ βλέπω· εἶν' ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς,
τὰ χεῖλη δάκνει, ἐξαστράπτει τ' ὄμμα του,
κρατεῖ τὸ ξίφος, εἶνε ἔμπλεος ἀργῆς.
Ὁ Ἀπελλῆς πρόβαινει, σὺννοος, δυστυχῆς,
ὁ βασιλεὺς τὸν κλήττει, τὸν πληγώνει τρίς,
θὰ τον φονεύσῃ. Οἴμοι! τὸν ἐφόνευσε!

(Πίπτει ἐπὶ τοῦ θρόνου ζήτησθημένη καὶ
φρίττουσα. Ἀφῆνης ἐγείρεται σταθερὰ καὶ ἀ-
δάκρυτος).

Ἄ, ὄχι, ὄχι, Ἀπελλῆ, οὐδέποτε!

τὰ πάντα θ' ἀποκρύψῃ ἡ Παγκάστη σου.
Δὲν θ' ἀποθάνῃς ἕνεκεν ἐμοῦ, ποτέ.
μακρὰν θὰ φύγῃς, εἰς τὴν Αἴγυπτον, μακρὰν,
καὶ δὲν θὰ σ' ἐπανίδω ἢ ταλαίπωρος,
ἀλλὰ θὰ ζήσῃς, θ' ἀπολαύσῃς τὴν ζωὴν.
Ἐγὼ θὰ δυστυχῶ· ἔμην δυστυχῆς,
θὰ ἔμην αἰωνίως· κόπτω εἰς ἀράν!

(Βλέπουσα τὴν εἰκόνα).

Ποῦ νὰ τὴν κρύψω τὴν εἰκὼν' αὐτῆς ποῦ, ποῦ;
Ἡ Τρύφαινα θὰ μ' εἴπῃ, καὶ, ἡ Τρύφαινα.
Πλὴν ποῦ νὰ ᾄδῃς;

(Καλοῦσα ἐπανειλημμένως τὴν Τρύφαιναν).

Τρύφαινα, αἶ, Τρύφαινα.

(Ἀπελπίσ ἀπὸ θόρακ εἰς θόραν ἔρχεται).

Δὲν με ἀκούει. Τρύφαινα.

ΕΚΚΗΝΗ Β'

ΠΑΓΚΑΣΤΗ, ΤΡΥΦΑΙΝΑ εἰσερχομένη
δρομαίως.

Τρύφαινα

Τί, δέσποινα;

Παγκάστη ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλον
αὐτῆς.

Ἐλθέ νὰ σώσῃς τὴν Παγκάστην, Τρύφαινα!

Τρύφαινα ἀποροῦσα.

Νὰ σώσω τὴν Παγκάστην;

Παγκάστη
 Ναί, ναί, Τρύφαινα.

Τρύφαινα βλέπουσα τὴν εἰκόνα.
 Ἐσοί τί βλέπω; ἡ εἰκόνα.

Παγκάστη
 Σιώπα.

Τρύφαινα
 Τί;

Παγκάστη
 Ποῦ θά τὴν κρύψης;

Τρύφαινα ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ μάθῃ.
 Ἄλλὰ πῶς...

Παγκάστη
 ὦ, μὴ ζητεῖς...

Τρύφαινα
 Παγκάστη, λέγε, λέγε εἰς τὴν Τρύφαιναν,
 τί σου συνέβη; πῶς εἶν' οὕτως ἡ εἰκόνα;
 τί σε φοβίσει, κ' εἰς ἀνίσυχος; εἰπέ.

Παγκάστη κλαίουσα.
 Ἄ, Τρύφαινά μου, πόσον εἶμαι δυστυχής!

Τρύφαινα
 Τί ἔχεις;

Παγκάστη
 Νά τὴν κρύψης, νὰ μὴ τὴν ἰδῇ,
 νὰ μὴ το μάθῃ ὁ Ἀλέξανδρος ποτέ.

Τρύφαινα κρυφίως ἐκδηλοῦσα γὰρ.

Δὲν θά το μάθῃ, δὲν θά μάθῃ τίποτε.
 Μὴ κλαίης, λέγε, κόρη μου, Παγκάστη μου,
 ἐγὼ δὲν ἤμην καὶ δὲν εἶμαι μήτηρ σου;

Παγκάστη
 Εἰς σὲ τὸ λέγω, ἥτις μὲ ἐξέθρεψας,
 κ' εἰς σὲ ἀνέβη...

Τρύφαινα
 Θάρρει.

Παγκάστη Ἄ!
 Τρύφαινα Παγκάστη μου.

Παγκάστη
 Μὴν ἄλλος ὄμως...

Τρύφαινα
 Ὅχι.

Παγκάστη
 Πρόσεχε...

Τρύφαινα
 Ποτέ.

Παγκάστη περισκοπῶν πρώτον τὴν αἴθου-
 σαν, εἶτα χαμηλοφωνῶς λέγει
 τῇ Τρυφαινῇ.
 Ἐν τῇ ὀργῇ του τὴν κατέστρεψε...

Τρύφαινα
 Πλὴν τίς;

Παγκάστη πρέμουσα.
 Ὁ Ἀπελλῆς.

Τρύφαινα
 Τί λέγεις;

Παγκάστη
 Κρύψε, κρύψε τὴν.

Τρύφαινα
 Σὲ ἀγαπᾷ; εἰπέ μου.

Παγκάστη πρὸςπαθοῦσα νὰ κλείσῃ
 τὸ στόμα τῆς Τρυφαινῆς.
 Σίγα, Τρύφαινα.

Τρύφαινα
 Καὶ σὺ, Παγκάστη; εὐ εὐν ἀγαπᾷς αὐτόν;

Παγκάστη

Α, Τρόφαινα μου, μή με θλίβης, ἄφει με.

Τρόφαινα ἰδίᾳ.

Τὸν ἀγαπᾷ καὶ κλαίει, ὦ! ἐκδικησις!

Παγκάστη

Ποῦ θάτην κρύψης, σπαύσε, σπαύσε, μὴν ἄργησ.
Ἐδῶ δὲν ἔχω μέρος· ἔξω, ἀλλὰ πῶς;
πῶς θὰ ἐξέλθης ἀπ' ἐδῶ, θὰ σε ἰδοῦν·
εἰ δεῦλοι εἶνε κάτω, κ' οἱ ἀμφίπολοι.

(Δεικνύουσα κάλυμμα παρὰ τὸ παράθυρον).
Νά την καλύψης με αὐτὸ τὸ κάλυμμα.
(Τρέχει ἵνα λάβῃ τὸ κάλυμμα, ἀλλὰ βί-
πτουσα τὸ βλέμμα ἔξω τοῦ παραθύρου ἐπι-
σφοχωρεῖ).

*Αἰ

Τρόφαινα τρέχουσα πρὸς αὐτήν.

Τί συμβαίνει;

Παγκάστη ἔντρομος δεικνύουσα ἔξω
τοῦ παραθύρου.

Τρόφαινα, ἐκεῖ, ἐκεῖ,
τοὺς βλέπεις; βλέπεις τοὺς ἵππους αὐτοὺς ἐκεῖ;

Τρόφαινα

Παῦ;

Παγκάστη

Δὲν τοὺς βλέπεις;

Τρόφαινα

Παῦ;

Παγκάστη

Ἐκεῖ, μακρὰν, μακρὰν.
(Λέγουσα ταῦτα φαίνεται ἐξιστηκυῖα
κἂν φρενῶν).

Τρόφαινα

Δὲν βλέπω.

Παγκάστη

*Α, ὁρμαίως ἔρχονται ἐδῶ.
Ὁ Ἡφιστίων εἶνε . . . ὁ Ἀλέξανδρος!
(Ὁπισθοχωροῦσα).

Θεοί! πῶς τρέμω. Πῶς, ὦ, πῶς θὰ τὸν ἰδοῦ,
Δὲν ἔχω θάρρος πλέον.

(πλησιάζουσα εἰς τὸ παράθυρον).

Βλέπεις, Τρόφαινα;

Ἰδὲ πῶς τρέχουν· διὰ τάχους ἔρχονται
τοὺς βλέπεις; βλέπεις;

(*Ἐντρομος).

Σπεύδουν, ἤλθαν, κρύψε την.

(Τρέχουσα πρὸς τὴν θύραν).

*Ω Ἀπελλῆ μου, ἀπολέσθης, δόστηνε!
(Ἰσταμένη καὶ πρὸς τὴν Τρόφαιναν
ἀποτεινομένη).

Τί κάμνεις; σκεῖσε. . .

(*Ἐπιστροφικὴ ἀρπάζει τὴν εἰκόνα· ἀφῆκε
ἀκούουσα κρότον βημάτων εἶναι τὸ αὐτῆς).

Βήματα! . . .

(*Ἡ εἰκὼν πίπτει εἰς τὰ χεῖρῶν αὐτῆς).

Θά με ἰδῇ.

(*Ἐξέρχεται ὁρμαίως ἀριστερᾷ).

ΕΚΚΗΝΗ Γ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΑΟΣ.

Χοιρίλος

Μὲ φεύγει αἰωνίως. Ἄ, Παγκάστη μου,
κ' ἐγὼ κ' σ' εἶρω πλέον μόνην ἄλπισα
διὰ τὰ σοῦ ἐμψύχω τὴν ἀγάπην μου.
Ὁ ἔρωσ μου μὲ καλεῖ, μὲ ἀνέφλεξεν.

Τρόφαινα βλέπουσα μετὰ προσοχῆς
διὰ τοῦ παραθύρου.

Ναί, εἴν' αὐτὸς καὶ σπαύσει, τρέχει, ἔρχεται.

Χοιρίλος

Τὸ τίρας κάλιν· εἴν' ἐδῶ ἡ λάμια.

Τρόφαινα

Χοιρίλος.

Χοιρίλος

Δὲν σε εἶδον, Τρόφαινα.

Τρόφαινα ἀφῆκε τὴν εἰκόνα.
Ἰδὲ.

Χοιρίλος

Δὲν θά μου δώσης τὴν δορκυμὴν λοιπόν.

Τρόφαινα δεικνύουσα αὐτῷ τὴν εἰκόνα.

*Ιδὲ.

Τί εἶνε;	<i>Χοιρίλος</i>	<i>Τρύφαινα</i>	<i>Ναί.</i>
	<i>Τρύφαινα</i>		<i>Χοιρίλος</i> μετὰ κερμικοῦ πάθους.
Βλέπεις;			ὦ!
	<i>Χοιρίλος</i> ὀπισθοχωρῶν.	<i>Τρύφαινα</i>	<i>Ναί, ναί, τὸν ἀγαπᾷ.</i>
	Τῆς Παγκάστης ἡ εἰκόνα;		<i>Χοιρίλος</i> στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος ἀφ' ἀφ' ὅπου ἔφυγεν ἡ Παγκάστη· ἰδίᾳ.
	<i>Τρύφαινα</i>		Σκληρὰ Παγκάστη, ἀσπλαγχνος, μ' ἐπιδώσας
*Ἐδῶ τὴν εὐρανὴν τὴν Παγκάστην, μ' ἐννοεῖς; *Ὁ Ἀπελλῆς ἐν ἧτο.	<i>Χοιρίλος</i>	<i>Τρύφαινα</i> τοποθετοῦσα τὸν ὑκρίδαντα δεξιᾷ.	
	Αἶ.		Μοὶ εἶπα νὰ τὴν κρύψω ἡ ἀνόητος.
	<i>Τρύφαινα</i> Δὲν ἐννοεῖς;	<i>Χοιρίλος</i> ἰδίᾳ.	
Τὸν ἀγαπᾷ τὸν Ἀπελλῆν, τὸν ἀγαπᾷ.	<i>Χοιρίλος</i>		Νὰ προτιμῆσθαι τὸν ζωγράφου ἀντ' ἐμοῦ.
	Τίς ἡ Παγκάστη;	<i>Τρύφαινα</i> θέτουσα τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοῦ ὑκρίδαντος ὥστε νὰ ᾔηκε καταφανῆς τῷ εἰσιόντι.	
	<i>Τρύφαινα</i>		Ἐδῶ πᾶ στήσω τὴν εἰκόνα, ναί, ἐδῶ.
	Ναί, τὸν Ἀπελλῆν, ἰδέ.	<i>Χοιρίλος</i> ἰδίᾳ.	
	<i>Χοιρίλος</i>		Κ' ἐγὼ νὰ γράφω δι' αὐτὴν ποιήματα!
Τὸν Ἀπελλῆν; τί λέγεις, Τρύφαινα;	<i>Τρύφαινα</i>		<i>Τρύφαινα</i>
	Ναί, ναί.		Καθὼς εἰσέλθῃ θά τὴν ἴδῃ κέραια.
	<i>Χοιρίλος</i> ἰδίᾳ.		<i>Χοιρίλος</i> ἰδίᾳ.
Παραληρεῖ; τί λέγεις εἰν' ἀδύνατον.	<i>Τρύφαινα</i>		Νὰ με περιφρονῆσθαι! ἀσπλαγχνος, σκληρά!
	<i>Τρύφαινα</i>		<i>Τρύφαινα</i> τῷ <i>Χοιρίλῳ</i>
Κ' εἰ δύο ἦσαν πρὸ μικροῦ ἐδῶ.	<i>Χοιρίλος</i>		Τὰ πάντα θά τοι εἶπω καὶ λεπτομερῶς
	Λοιπόν;	<i>Χοιρίλος</i> τῇ <i>Τρύφαινῃ</i>	Λεπτομερῶς τὰ πάντα νὰ το μάθῃ, ναί.
	<i>Τρύφαινα</i>		<i>Τρύφαινα</i>
Τί εἶπαν, τί συνέβη, δὲν το ἔμαθον· ἀλλὰ ὠργίσθη κατ' αὐτῆς ὁ Ἀπελλῆς καὶ διὰ τοῦ γρωστέρος τὴν ἀπέσβεσε.	<i>Χοιρίλος</i> ἐμβρόντητος.		Ἐκδίκησις!
			<i>Χοιρίλος</i>
Τοὺ ἀγαπᾷ;			Ἐκδίκησις!

Τρύφαινα

Ἐκδίκησις!

Χοιρίλος μεταποκίζων τὸ ἀνάκλιτρον καὶ καθήμενος ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐγὼ εἰς στίχους θά τα γράψω, Τρύφαινα.

Τρύφαινα

Ἄ, τέλος πάντων σὲ κρατῶ εἰς χεῖράς μου.
Καὶ τώρα πρέμα, ναί, τὴν Τρύφαιναν ἐμέ.
Δέν σε λυποῦμαι, ὄχι θά σ' ἐκδικηθῶ.
Θά ταπεινώσω τὴν ἀγέρωχον ὄφρυ
καὶ θά σε ἴδω δούλην ὡς καὶ πρότερον.
Ἰκεῖ, ἐκεῖ θά λέγω καὶ θά σιωπῆς.
Σιώπα, δούλη, σιωπή, δουλ' ἔριον.
Θά σε ραπίσω, σιωπή, μὴν ὀμιλήσῃ,
να μὴν ἀκοῶσω λέξιν, μηδὲ γρῦ, μηδέν.
Ἄ, Ἰρινύας! οἰς με εἰσηκούσατε.

ΕΚΗΝΗ Δ'

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΧΟΙΡΙΛΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἀλέξανδρος

Οἱ φέβοι τῆς Παγκάστης ἦταν μάταιοι!

Χοιρίλος ἐγκριόμενος καὶ μεταβαίνων ἀριστέρᾳ.

Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἔτοιμον τὸ ποίημα.

Ἀλέξανδρος βλέπων τὴν εἰκόνα.

Ἄ, πῶς; τί ταῦτα; ἡ Παγκάστη;

Τρύφαινα ὑποκλίνουσα.

Βασίλευ.

Ἀλέξανδρος ἔξω φρενῶν.

Τίς τὴν εἰκόνα ταύτην ἔσθεσσι; τίς; τίς;

Τρύφαινα

Ὁ Ἀπελλῆς.

Ἀλέξανδρος

Τίς εἶπες; τίς;

Τρύφαινα

Ὁ Ἀπελλῆς.

Ἀλέξανδρος

Σιώπα, δούλη.

Χοιρίλος

Ναί.

Τρύφαινα

Αὐτὸς τὴν ἔσθεσεν.

Ἀλέξανδρος ἀπειλῶν τὴν Τρύφαιναν.

ὦ, εἶνα ψεῦδος! Λέγε τὴν ἀλήθειαν,
ἢ, μὰ τὸν Δία, σὲ φονεύω πάραυτα.

Τρύφαινα

Τὰ χεῖλη τῆς Τρυφαινῆς δὲν ἐφεύσθησαν ποτὲ, ὦ ἀναξ. Εἶραι δούλη, δούλη σου, ἢ κεφαλὴ μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ θά σε λυγίσω λέγουσα τί ἔμαθον, ἀλλὰ θά εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Χοιρίλος

Τὰ πάντα ν' ἀναφέρῃς καὶ τὴν . . .

Ἀλέξανδρος αὐστηρῶς.

Σίγα, σό.

Τρύφαινα

Τὴν σὴν Παγκάστην ἀγαπᾷ ὁ Ἀπελλῆς.

Ἀλέξανδρος

Τί εἶπες;

Τρύφαινα

Κ' ἡ Παγκάστη...

Ἀλέξανδρος φοβερῶς.

Σίγα, γυναῖον.

Τρύφαινα

Καὶ ἡ Παγκάστη ἐμμανῶς αὐτοῦ ἐρᾷ.

Ἀλέξανδρος πίπτων ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Πράκλεις! τί ἀκούω;

Τρύφαινα

τὴν ἀλήθειαν.

Χοιρίλος

Εἰς ἀνεπαίστους τοῦτα περιέγραψα.

Τρύφαινα

Δὲν λέγει ψεύμα, βασιλεῦ, ἢ Τρύφαινα.

Ἀλέξανδρος

ὦ, εἶθε, εἶθε αἰωνίως ψεύματα
νὰ ἔλασας. Ἀλλ' ὑμεῖς! εἴν' αὐτὸς ἐκεῖ,
αὐτὸς ὁ πίναξ ἢ γυμνὴ ἀλήθεια.

Τρύφαινα

Καὶ νὰ προδώσῃ ποῖον; τὸν Ἀλέξανδρον!

Ἀλέξανδρος περίλοπος.

Ὅποια θλίψις! ἢ Παγκράστη μου; Θεοὶ!
(Βυθίζεται εἰς σκέψεις).

Τρύφαινα

Ἄφ' ἧς τὸ ἔργον ἤραξις ὁ Ἀπελλῆς
ἀλλοίαν εἶδον τὴν Παγκράστην, βασιλεῦ.
Ἡ ποῖν γελῶσα ἔκλαιε νυχθήμερον,
ἢ πρὶν εὐδαίμον ἐπλανᾶτο δυστυχῆς,
εἰς ρέμβην καθήμεραν ἐδυθίζετο,
καὶ μόνον, μόνον ὅτε ἐπεφαίνετο
προσποιοῖτο εὐθυμίαν καὶ χαρὰν.

Χοιρίλος

Ἄλλ' ἦτο ψεύδος ὅπως καὶ το ἔργαφα.

Τρύφαινα

Δὲν ἐνθυμισαὶ εἰς τὰς Σάρδεις, βασιλεῦ,
πῶς εὔρεσ τὴν Παγκράστην; ἦτο ἔνδακρος.
Τίς ἦτο ἢ αἰτία τῆς θλίψεως;
Διότι εἶδε πτώμα γραίας γυναικὸς
καὶ ἐνθυμήθη τὴν πτωχὴν μητέρα τῆς;
Αὐτὰ σοὶ εἶπε τότε· σὺ ἐπίστευσας
τοὺς λόγους τῆς Παγκράστης καὶ μ' ἐν φίλημα
τὰ δάκρυά τῆς συμπαθῶς ἀπέμαζας.
Ἀλλὰ ἡ γραία συνεκίνησεν αὐτὴν
ἢ τοῦ ζωγράφου ἢ τριήμερος ὄργη,
καθ' ἣν δὲν ἐζωγράφει οὐδὲ ἤρχετο;

Ἀλέξανδρος ὡς ἐν ὄνειρῳ εὐρισκόμενος.

Ναὶ, τρεῖς ἡμέρας ἔλειψεν ὁ Ἀπελλῆς....
τῆς γυναικὸς τὸ πτώμα μοὶ ἀνέφερε....
καὶ τὴν ἠσπασθῆν, τὴν ἠσπασθῆν συμπαθῶς.

Τρύφαινα

Ἠγάπα, ἠγαπάτω καὶ σ' ἐπρόδοξε.
Τὰ πάντα εἶδον, ἀλλὰ ἐσθήρησα σιγῆν.

διότι πῶσιν δὲν θὰ εἶδες κατὲ.
Δὲν εἶχον ἀποδείξεις καὶ ἀνέμενον·
ἐσχάτη δούλη σὲ δουλεύει πλὴν πιστῶς.
Ἴδου, πιστεύεις τώρα; ἴθε, ἢ εἰκόν.
Διέταξας νὰ γράψῃ τὴν Παγκράστην σου,
ἢ μίᾳ χεὶρ προθύμως τὴν εἰκόνισεν,
ἀλλὰ θὰ εἶγες πλὴν τῆς ἐρωμένης του
καὶ τὴν εἰκόνα; Αἶ, ἴδου, τὴν ἔσθεσαν
ἢ ἄλλῃ χεὶρ τελείως, τὴν κατέστρεψεν.

Χοιρίλος

Αὐτὸ τὸ ἔχω εἰς ἰάμβους ἐκλεκτοῦς.

Τρύφαινα

Ὁ ἔρωσ τοῦ ζωγράφου κατενίκησε
τοῦ βασιλέως τὴν ἀγάπην τὴν θερμὴν.

Χοιρίλος

Τὸν Νεφεληγερέτην σκόληξ ἔστηξ.
(ἰδίᾳ)

Λαμπρὰ ἰδέα. Σκόληξ δάκρυων τοὺς θεοὺς.
Θὰ τὴν προσθέσω εἰς τὸ ποίημα. Λαμπρά.

Τρύφαινα

Θρασοὺς τεχνίτης μέγα ἀπειθόμενος.

Χοιρίλος

Ναὶ, μέγα, μέγα, μέγιστον, παμμέγιστον.

Τρύφαινα

Τοιοῦτο θράσος εἰς τὴν Λάρισσαν ἡμεῖς
διὰ βρασάνων τιμωροῦμεν ἀπηνῶς.

Χοιρίλος

Τὸ τιμωροῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς Ἴασον
τοιοῦτο θράσος προπετεῖς, κακῆθες.

Τρύφαινα

Ἀλλὰ πλὴν τούτου ἢ γουὴ ἢ ἐνοχὸς
πανδήμως θανατοῦται ἔξω τοῦ ναοῦ.

Χοιρίλος

Τοιοῦτο εἶνε κ' εἰς ἡμᾶς τὸ ἔθιμον.
ἀλλὰ πρὸ πάντων θανατοῦται ὁ ἀνὴρ.
Ἐὰν ἐν τούτοις . . .

Ἀλέξανδρος ἐγειρόμενος βιαίως καὶ τῆς
τράπεζαν διὰ τῆς χειρὸς κωπῶν.

Αἶ, σιγήσατε λοιπὸν.
(Μετὰ μικρὴν σιγῆν).

Ἀπέλθετε.

(Περίτρομοι ἀπέρχονται ἢ τα Τρύφαινα καὶ ὁ Χοιρίλος. Ὁ Ἀλέξανδρος κατέρχεται τῆ σκηνῇ).

(Μετὰ μικρὴν πύδωιν).

Ἦ ὄχι περιμαίνατε.

(Περιδείξτε ἱστανταὶ ἀμφοτέρω ἔξω τοῦ περι-
στολίου. Μετὰ μικρὴν σιγήν).

Εἰδῶ, ἐνώπιόν μου φέρετε εὐθὺς,
σύ, τὴν Παγκάστην, Τρύφαινα, τὸν ἄλλον, σὺ,
Χοιρίλε.

(Βαίνει πρὸς τὸν ὑκρίθωντα).

Εἶπον· σπιύσατε καὶ τάχιστα.

Τρύφαινα χαμηλοφώνως.

Ἔεις τὴν οἰκίαν τοῦ ζωγράφου τρέξε σὺ.

Χοιρίλος ὁμοίως.

Ἄλλ' ἡ Παγκάστη ποῦ νὰ ᾔνε;

Τρύφαινα

Ἠγγαίνε

κ' ἐγὼ θὰ φέρω τὴν ἀθῶαν δέσποιναν.

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ἀλέξανδρος μόνος.

(Ἰστανταὶ μικρὴν πρὸ τῆς εἰκόνης· εἶτα δυσ-
θῆμως ἀνερχόμενος τὴν σκηνὴν πλησιάζει εἰς
τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἱεραῖοι τὴν δεξιὰν μεγα-
λοπρεπῆ λαμβάνων στάσιν).

Δὲν ἦρκε μέγας θρόνος εἰς ἐμὲ λοιπόν,
οὐδὲ ἡ δόξα, οὐδ' οἱ τόποι θριάμβου,
τοῦ στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων ἢ ἀρχῆ,
κ' ἡ δύναμις μου ἔλη, εἰ ἐλπίδες μου;

Ἐξήτουν ἄλλο· ἐρωτᾶ ἐξήτησα;
(Κατερχόμενος τὴν σκηνὴν).

Ἰδοὺ ὁ ἔρωσ' ἢ ἀπάτη! ἢ γυνή!
(Ἄνασσιων τὴν κεφαλὴν).

Κ' ἐπίστευσας, Ἀλέξανδρε, εἰς ἐρωτᾶ,
ἐπίταξας τὸν νοῦν σου, τὴν καρδίαν σου,
εἰς τὰς θελήσεις, τὰς ὀρέξεις γυναικός·
καὶ ἡ γυνὴ ἠγάπα ἄλλον ἀντί σου.

(ὑπερφάνως).

Τίς εἶπε τοῦτο; τίς; ἀπὸς, ἢ Τρύφαινα;
ἄλλ' εἶπε ψεῦδος ἢ γραῶδης γλαῦσσά της
καὶ θά τὴν ἀποσπάσω ἐκ τοῦ στόματος
νὰ τὴν ἀρπάξω κύνες, γῦπες, κόρακες.

(Μετ' ἀγάπης).

ὦ, σὺ, Παγκάστη, ἦν ἠγάπησα ἐγὼ,
τὸ φληγμά σου καὶ εἰς ἄλλον εἶδες;

Ποτέ, ἄ, ὄχι, ὄχι· δὲν εἶν' ἀληθές.

Μαρὸς ὁ θέλων νὰ κατῆ τὰ ἔγχη μας!
(κλάπῃ τὸν πίνακα).

Ἀλλὰ ὁ πίναξ οὗτος, διατὶ αθεοτός;
Πῶς τὴν εἰκόνα ὁ τεχνίτης ἐθεσε;
(Σύνουος).

Μὴ τῆς Τρυφάινης ᾔν' οἱ λόγοι ἀληθεῖς;
Κ' ἐτόλμησας, ζωγράφε, τὴν Παγκάστην μου
νὰ ἀπειλήσῃ; πῶς; ἠγάπησας αὐτήν;
(Ὀργίλως).

Οὐαί! ὦν πέση, ἢ ὀργή μου ἐπὶ σέ!
(Σύνουος).

Ἀλλὰ πλὴν τούτων καὶ τι ἄλλο ἔλεγεν.

Τί εἶπεν; ..Εἰς τὰς Σάρδαις... ἤτυένδακρος...
τὸ ἐνθυμούμαι... εἶδε πτόμα γυναικός...

Πῶς ὁ ζωγράφος τότε δὲν ἐφάνετο;
(ὑπερφάνως).

Καὶ ἡ Παγκάστη δι' αὐτὸ ἐνόχεται;

Ἐάν ἐκεῖνος τοῦτο ἀπετόλμησε
θὰ ὑποπτεύσω τὴν Παγκάστην μου ἐγώ;

(Ὀργίλως).

Ἄ, γράτα δούλη, ψεύδουσα, μ' ἠπάτησας.
(ἀνησυχος).

Ἀλλὰ ποῦ εἶνα; πῶς βραδύνει, διατὶ;
(Μεθίων).

Πλανῶμαι, δὲν βραδύνει, καλλωπίζεται.

Ἐντὸς μικροῦ θὰ ἔλθῃ· εἰ ἀνησυχῶ;
(Κατερχόμενος τὴν σκηνὴν).

Ἄ, ἔρωσ, ἔρωσ, καὶ ἐμὲ ἐδάμασας!

Περιεγέλιον τοὺς ἐρώοντας ἄλλοτε
καὶ δὲν ἐύθουν ὅτι ἕως καὶ ὁ Ζεὺς
δπόκειμαι εἰς τοῦτον. Ἄ, παιδέριον,
τὴν ἐκρυπτον ἐν τούτοις τὴν καρδίαν μου,
ἀπὸ παντὸς κινδύνου τὴν ἐφύλαττον,
ποῦ τὴν ἐξεύρες καὶ τὴν κατετόξευσας;

ΣΚΗΝΗ Σ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ,
ΤΡΥΦΑΙΝΑ

*Τρύφαινα ἐδιγγοῦσα τὴν Παγκάστην
κατηφῆ.*

Ἰδοὺ αὐτή.

Ἀλέξανδρος συμπαιῶς.

Παγκάστη.

Παγκάστη μετὰ δουλίας.

Ἄναξ.

*Ἀλέξανδρος τῇ Τρυφάινῃ
Φύγε σὺ.*

Τρύφαινα ἀπερχομένη ἰδίᾳ.

Ἄ, τώρα ἐκδικεῖμαι! Ἦσο δούλη μου
καὶ δούλη, θὰ σε ἴδω, πάλιν, γύναιον.

ΕΚΚΙΝΗ Ζ'

ΛΑΪΣΑΝΔΡΟΣ, ΠΑΓΚΑΣΤΗ.

Ἀλέξανδρος

Καλή μου φίλη, πῶς καὶ πάλιν δάκρυα;
(περικτυσσόμενος αὐτήν).

Ἄλλὰ ἡ στάσις πλέον βέν ὑφίσταται,
προέλαβε τὰ πάντα ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἐνεφανίσθη διελύθη ὁ λαός
καὶ εἶνε τώρα ἡσυχός ἡ Ἔφεσος.

Ἴδὲ με, στρέψε, δός μοι, δός μοι φίλημα.

Παγκάστη ἀπελπισ, ἰδίᾳ.

Ἄ, Τρύφαινα, μ' ἐπρόδωσες!

Ἀλέξανδρος περιπαθῶς.

Παγκάστη μου.

Παγκάστη δειλῶς.

Συγγνώμη, ἀναξ!

Ἀλέξανδρος

Πῶς;

Παγκάστη κλαίουσα.

Ἢ Τρύφαινα...

(ἰδίᾳ).

Ἀλέξανδρος

Αἶ, τὴν μωρὴν! Ἐψεύσθη, σὲ διάβαλεν.

Παγκάστη ὀλοβύζουσα.

Ἄ, ὄχι.

Ἀλέξανδρος συνοφρυωμένος.

Τί;

Παγκάστη ἐξησθενημένη φωνῆ.

Σοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν!

*Ἀλέξανδρος ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς
βιαίως.*

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς πίστε, κραυγὴ!

Παγκάστη ἰδέσθαι.

Ἄ, μὴ με καταρῶσαι, μὴ, Ἀλέξανδρε.
Δέν σοι ζητῶ συγγνώμην, ὄχι ἔκτασις,
ἀλλὰ, διότι εἶμι' ἀγνώμων, βασιλεῦ.
Τιμώρησέ με, δίκαιε τὴν βούλην σου,
θανάτωσέ με, δέν θ' ἀκούσῃς στεναγμῶν.
θὰ ὑποστῶ τὰ πάντα, εἶμαι ἔνοχος.

Ἀλέξανδρος

Σὺ, σὺ, Παγκάστη, εἶσαι ἔνοχος; Δοιπέν
τὸ φίλημα...

Παγκάστη ὑπερηφάνως.

Ἄ, ὄχι, εἶμαι ἄσχετος.

Τὰ λέκτρα ἐσεβάσθη τὰ βασίλεια,
καὶ οὐδὲ κέν κατ' ἕναρ ταῦτα ἡσχυρα.
Μὴν ἀποστρέφῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον,
ὄχι ἦμαι ἀναξία τῆς ἀγάπης σου,
ἐλήσόν με, βέν ἡσέθησα εἰς σέ.

Ἀλέξανδρος αὐστηρῶς.

Ὅποτε ἦλθον σὺ ἐδάκρυες ἐξῶ,
τὴν ἐκκαίεισαν στάσις μοι ἀνέφερες
καὶ μ' ἔλεγες νὰ σώσω τέτοιους δυστυχεῖς.
Τὰ δάκρυά σου ταῦτα ἦσαν ἀληθῆ;

Παγκάστη δειλῶς.

Ναί, βασιλεῦ, σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος

Θεοί! Καὶ εἰς τῆς Σάρδεις τ' εὖρον κλαίουσαν ποτε;
τί μ' εἶπες τότε;

Παγκάστη

Τί;

Ἀλέξανδρος

Τὸ ἐλησιμόνησες;

Παγκάστη

Δέν ἐνθυμαῦμαι, ποτε;

Ἀλέξανδρος

Πότε ἐρωτῆσες;

Παγκάστη

Ναὶ, ποτε;

Ἀλέξανδρος

Ἐπιλήσιμων!

Παγκάστη

Ἴσως ἔκλαιον.

Ἀλέξανδρος

Διὰ τὸ πτώμα γραία: γονατικῶς.

Παγκάστη

Ἄ, ναί.

Ἀλέξανδρος

Ὁμοιάζεν ἡ γραία τὴν μητέρα σου.

Παγκάστη

Τὸ ἐνθυμεῖσθαι τώρα μ' εἶρες κλαίουσεν.

Ἀλέξανδρος εἰρωνικῶς.

Καὶ τότε πάλιν εἶπες τὴν ἀλήθειαν.

Παγκάστη

Ναί, βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος ὀργίλως.

Παγκάστη!

Παγκάστη

Πῶς; πλὴν διατί;

Ἀλέξανδρος

Μὴ ὁ ζωγράφος τότε ἀπουσίαζε;
μὴν ἔλυπτετο μᾶλλον δι' αὐτό;

Παγκάστη ἔντρομος.

Θεοί!

Ἀλέξανδρος

Τὸ ἐνθυμεῖσαι;

Παγκάστη ἀπελπισ ἰδίᾳ.

Τώρα ἴσως δυσπιστεῖ.

Ἀλέξανδρος

Καὶ ὅμως τί μοι εἶπες;

Παγκάστη ὑπερηφάνως.

Τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος

Παγκάστη, λέγεις....

Παγκάστη ἀπλοῦσα τὴν χεῖρα.

Τοὺς Θεοὺς μαρτύρομαι.

Ἀλέξανδρος

Τὴν ψευδορκίαν ἀμειλικτικῶς τιμωρῶ.

Παγκάστη

Δὲν λέγει ψεῦμα ἡ Παγκάστη, βασιλεῦ.
Ἐάν ν' ἀκούσης θάλεις, ὄδς τὴν ἄδελφον.

Ἀλέξανδρος

Εἶπέ τὰ πάντα μ' ἐμοὶ κρύφως τίποτε.
(Μένει ἀπαθής, ἀπαθέστατος καθ' ὅλην
τὴν διήγησιν).

Παγκάστη

Τὴν Ἀποισσαίαν δούλην ἀνεθίβουσα
εἰς τὴν ὑψίστην θέσιν παρὰ σοὶ αὐτῷ.
Δὲν ἐθαμβώθη, οὐδὲ ἐλιγγίσασα
πρὸς πάντα ξένη τὰ ὅπρ' ἔλιον.
Ἐάν ἐδέχθη ὅσα μοι ἐδώρησας
εὐγνωμονοῦσα δὲν σοὶ τὰ ἐπίστρεψα.
Θά ἔλυπτετο εἰάν ἀφῆες μ' ἔβλῃσπες
νὰ ἀπορρίπτω αὐτὰ ἐν τὰ δῶρά σου
κ' αἰσθανομένη διὰ σέ, Ἀλέξανδρε,
εὐγνωμοσύνην μόνου ἢ καρδία μου
φροντίδα μίαν, μίαν εἶχε μέριμναν
νὰ καταστήσῃ ἄλυπον τὸν βίον σου.
Καὶ εὐδακμόνεις ἀγνοῶν τὰ κατ' ἐμέ.
Ὡ, διατί νὰ εἶπες εἰς τὸν Ἀπελλῆν
νὰ γράψῃ τότε τὴν εἰκόνα μου; Ἄ, ναί,
δὲν θὰ ἐνόεις τὴν ὀλιγωρίαν μου
καὶ αὐτοχῆς θὰ ἦτο ὅπως πάντοτε.
Ἄλλ' εἶπες τῷ ζωγράφῳ εἰς τὴν Πέργαμον
νὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα τῆς Παγκάστης σου,
κ' ἐνῶ πρὸς ὅλα ἔμην ἀδιάφορος
ὡς εἶδον τὸν ζωγράφον κατεδάκρυσα.
Ἡσθάνθη τότε τὴν καρδίαν πάλλουσάν,
καὶ τότε πρῶτον ἢ ἀναίσθητος ἐγὼ
ἦσθάνθη ὅλα, ὅλα τὰ αἰσθήματα.

(Ὁ Ἀλέξανδρος δι' ἑλαφρᾶς κινήσεις τῆς
κεφαλῆς φαίνεται ταρασμένος, ἀλλὰ ἀνα-
λασθάνει ἀμέσως τὸ πρῶτον ἦθος).

Νὰ κατακλύσω ἤθελον τὸ πάθος μου
ἐνόουν ποῖον χέσμα μὴ ἀνέμενε·
δὲν ἠπατώμην, ἐδίδεπον τὴν ἄβυσσον,
τὸ πνεῦμά μου ὄ ἔρωσ ἐλυμαίνετο,
καὶ ἠδυνάτουμ νὰ κρατήσω τῆς ψυχῆς.
Ἦ φύσις ἐπὶ τέλους μὲ κατέδαλεν.
ὦ βασιλεῦ, συγχώρει, τὸν ἠγάπησα!
(Μένει σιγῆλῃ καὶ κάτω νεύουσα).

Ἀλέξανδρος ἀταράχως.

Ἐξακοῦσθαι λέγε, λέγε πάντοτε.

Παγκάστη

Ὅποτε εἰς τὰς Σάρδεις μ' εἶρες κλαίουσιν
δὲν ἐξωγράφει πλέον τὴν εἰκόνα μου.
Ἦ λύπη, ἢ ὀδύνη, ἥως ἢ ὀργή,
διότι τῷ ἠρνούμην τὴν ἀγάπην μου
κατέθλιβον ἐκείνον καὶ δὲν ἤρχετο.
Δὲν σοὶ το κρύπτω, ἐθλιβόμην καὶ ἐγὼ,
ἀλλ' ὅτε μ' εἶρες πάσχουσαν καὶ κλαίουσαν,
(Ἀπλοῦσα τὴν δεξιὰν χεῖρα).
ὦ βασιλεῦ μου, τοὺς Θεοὺς μαρτύρομαι,
σοὶ εἶπον τότε ἄληθιν τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλέξανδρος μετὰ μικρὰν σιγῆν.

Τὸν ἔρκον σου πιστεύω. Τώρα πύλανε.

Παγκάστη ἰδίᾳ ἀπερχομένη.

ὦ, μὲ φοβίζει ἡ ἀταραξία σου!

ΣΚΗΝΗ Η'

*Ἀλέξανδρος μόνος σύνουσι παρακολουθῶν
αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.*

Νὰ κατακτῆσαι χώρας ἐπαχέρησα,
λαοὺς νὰ ὑποτάξω, πλήθη βάρβαρα,
ἐνώ καρδίαν γυναικίαν δὲν δύναμαι
νὰ σαγηνεύσω ὁ πνεύματός ἐγὼ.
Ἀντιήλαξ τὸ σκῆπτρον τὸ βασιλείου
πρὸς τὸν χρωστέρα τοῦ ζωγράφου, διατί;
Δὲν τῇ παρέσχον, ὅ,τι δὲν ἠδύνατο
γυνὴ καμμία ν' ἀπολάβῃ ἐπὶ γῆς;
Μὴ δὲν ἠγάπων, μὴ δὲν τὴν ἐλάτρευον;
Ἄ, ὁ τεχνίτης ἔχει τὴν ψυχὴν αὐτῆς,
ὁ βασιλεὺς τὴν σάρκα· τί λοιπόν; Μὴ δὲν.
Ἐν τῷ στρατῷ μου εἶνε τόσο εὐτυχεῖς,
τοὺς ἀγαπῶσι καὶ καυχῶνται ἐπ' αὐτῶν,
μόνος ἐγὼ εὐρέθην ἀπὸ ἔρωτος;
Εἰς ποῖαν θλίβιν μ' ἔρριψες, Παγκάστη μου!
(Μένει σὺννοσι πρὸς στιγμήν· εἶτα αἰσθα-
νόμενος δάκρυ ἐξολισθαίνειν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀ-
κτινάζεται ὄλας).

Τί; δάκρυ; δάκρυ ἔρρευσ' ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ;
τὴν παρειαύ μου δάκρυ κατηλάκτισε;
Λοιπὸν νὰ σ' ἐξυβίσω θέλει; ὀφθαλμὸς;
Ἀισχύνη! δὲν δακρύει ὁ Ἀλέξανδρος,
διότι ἄλλον ἢ Παγκάστην ἀγαπᾷ,
συντρίβει μᾶλλον τὴν καρδίαν τὴν δαϊλὴν.
Ἐὰν ἠγάπα, ὄνειρον ἐθώπευσα,
τὸ ὄναρ διελύθη. Τὴν Παγκάστην του
τὴν χάνει, κ' εἰς τὰ στήθη τὰ σιδήρεα
καταβυθίζει πᾶσαν τὴν ὀδύνην του!
(Μετὰ πόνου).

ὦ δάκρυ, δάκρυ, δάκρυ, μοῦ ἔρρυπανε
τὸ πόσιμπον ὦ αἰσχος! Πῶς ἐδάκρυσα;
Πληγὰς μυρίας, Πέρσαι, ἐν ἐλάμβανον
κατὰ τῶν στρατιῶν σας μόνος πολεμῶν,
θὰ ἠσθανόμην πόνον ἀλιγώτερον
τοῦ πόνου, τὸν ὅποιον τεῦ! αἰσθάνομαι
διὰ τὸ δάκρυ τοῦτο, ὅπως ἔρρευσεν!
(Ἀναρχόμενος τὴν σκηρὴν φοβεράει).
Τρέματε πάντες· κλαίει ὁ Ἀλέξανδρος!

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΧΟΙΡΙΔΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ

Χοιρίδος ὀδηγῶν τὸν Ἀπελλὴν σκυθρωπὸν.

Μὴ δαίλιος· προχάφει κ' εἴμ' ἐγὼ ἐδῶ.
(Ἰδίᾳ).

Πῶς τὸν λυποῦμαι τώρα τὸν ταλαίπωρον.
Θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ τον σώσω, νὰ εἴ
καὶ θὰ τον σώσω δι' ἑνὸς ποιήματος.

*Ἀλέξανδρος καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου
βλέπων τὸν Ἀπελλὴν, ἰδίᾳ.*

Ὁ Ἀπελλῆς!

Χοιρίδος

ὦ θναξ, θναξ κραταῖε....

Ἀλέξανδρος

Σὺ, ἀπελῆς, Χοιρίδε.

Χοιρίδος

Κραταϊότητα,
ἀπέρχομαι ἀμέσως, ἀλλὰ ἀκουσον.
Ἐνα ζωγράφον ἔχει ἡ Ἑλλάς, αὐτόν.
Ἐὰν ἐκλαίψῃ, βασιλεῦ, ὁ Ἀπελλῆς
ἐκλείπει καὶ ἡ τέχνη. Ἀκουσον λοιπὸν
τί ἐκ προχείρου ν' ἀναφέρω ἔρχομαι,
διότι θὰ τα εἶπω ἐκτενέστερον
εἰς ποιῆμα καμμέγεθες μεθαύριον.
Ἦλάν τον θανατώσης καταστρέφεται,
ἀλλ' ὅμως τί θὰ γίνῃ; τί; τὸ ἔρωμα σου

μ' ένα τροχόν θά μείνη, μόνον μὲ ἐμέ
τὸν ποιητὴν Χοιρίλον, μὲ ἐνόησας;

Ἀλέξανδρος

Θά θανατώσω καὶ τὸν ποιητὴν λοιπὸν
εἰὰ νὰ μείνη τ' ἄρμα μου χωρὶς τροχῶν.

Χοιρίλος ἔντρομος.

Ἄ, βασιλεὺ ἔν εἶπον... καί, ποῦ, τὸν, τὴν, τὸν.

Ἀλέξανδρος

Ἐκεῖ, τὴν θύραν ἀνοίξε αὐτὴν ἐκεῖ.

Χοιρίλος

Ἄλλ' οἴμοι! ἀναξ, τίς, τὸν, τὴν, τὸν...

Ἀλέξανδρος

Ἔββαλθε.

Χοιρίλος

Πλὴν ἀναξ, ἀναξ, θὲν ἤθελσα τὴν... τὸν...

Ἀλέξανδρος

Ἐκεῖ νὰ περιμένῃς καὶ τὸν θάνατον.

Χοιρίλος ἰδίᾳ.

Καὶ ἦλθον νὰ τὸν σώσω.

Ἀλέξανδρος

Εἶπον· πύγαινε.

Χοιρίλος εἰσαρχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον
δεξιᾶ.

Ἦ δυστυχία! θά θανατωθῶ κ' ἐγώ.

(Ἀπελπῆς)

Ἐλλάς! θά ἀπολέσῃς τὸν Χοιρίλον σου.

ΕΚΗΝΗ Ι'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΠΕΛΛΗΣ

(Ὁ Ἀπελλῆς ἴσταται: σβιννοὺς καὶ κατηφῆς.
Ὁ Ἀλέξανδρος διὰ νεύματος τῆς χειρὸς προσ-
καλεῖ αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ.)

Ἀλέξανδρος

Ἐδῶ, ἐνώπιόν μου.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Οἴμοι!

Ἀλέξανδρος

Ἐββαλθε.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Ταλαίπωρος Παγκάστη, σ' ἐθούσασα.

Ἀλέξανδρος

Ποῦ εἶναι τῆς Παγκάστης ἡ εἰκὼν;
(Ὁ Ἀπελλῆς σιγῆ).

Σιγῆς;

Διέταξα νὰ γράψῃς τὴν εἰκόνα τῆς,
θὲν εἶπον νὰ τὴν σβέσῃς καὶ τὴν ἔσβεσας.
(Μικρὰ σιγῆ).

Σὲ ἐρωτῶ· τί λέγεις;

Ἀπελλῆς

Φεῦ! τὴν ἔσβεσα!

Ἀλέξανδρος

Νὰ ἀπαλείψῃς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πίνακος
τὸ μέλαν χρῶμα.

Ἀπελλῆς

Εἶν' ἀδύνατον αὐτό.

Ἀλέξανδρος

Νὰ γίνῃ καὶ ταχέως.

Ἀπελλῆς βαίνων πρὸς τὸν πίνακα.

Ἄλλὰ πῶς; ὦ, πῶς;

Ἀλέξανδρος

Ἰπὸ τὸ μέλαν χρῶμα εἶνε ἡ ζωὴ.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Θά ἔχη πάλιν τὴν Παγκάστην μου; ποῦ;

Ἀλέξανδρος ἰδίᾳ.

Ὅποια τέχνη κ' εἰς τὴν σβέσῃς τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπελλῆς ἰδίᾳ.

Θά με ρωτήσῃς; ἔστω.

Ἀλέξανδρος τῷ Ἀπελλῆ.

Δὲν με ἴκουσας;

Ἀπελλῆς προβαίνων τὴν χεῖρα.

Τὴν χεῖρα ταύτην κόψε· εἶσαι κύριος.
Τιμώρησέ με ὅπως θέλεις, βασιλεῦ,
πλὴν μὴ ἀπαίτει· καὶ ἐνῶ ἀκόμα ζῶ
ἐγὼ αὐτὸς νὰ θάψω τὴν καρδίαν μου.

Ἀλέξανδρος

Ἀπάλειψέ.

Ἀπελλῆς

Δὲν δύναιμι.

Ἀλέξανδρος

Ἵπάκουσον.

ΕΚΚΗΝΗ ΙΑ'

ΔΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΗΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ

Παγκάστη εισαρχομένη ἀριστοτέρῳθεν Ἀπελ-
πας, ἰδίᾳ.

Ὁ Ἀπελλῆς, τὸν εἶδα, ποῦ;
(βλέπων τὸν Ἀπελλῆν).
Ἐδῶ; Θεοί!

Ἀπελλῆς

Θανάτωσέ με.

Ἀλέξανδρος τύπτων διὰ τῆς χειρὸς τὴν
τράπεζαν.

Ἀπελλῆ.

Ἀπελλῆς

Δὲν δύναιμι.

Παγκάστη πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας
τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἄ, ἔχι, ἔχι, βασιλεῦ, αὐτὸν ποτὶ
ἐμὲ νὰ θανατώσης μόνην ἑνοχον.

Ἀπελλῆς

Μὴ το πιστεύῃ, βασιλεῦ Ἀλέξανδρε.

Παγκάστη

ὦ, πιστεύσέ με· δὲν ἔδύνατο αὐτὸς
νὰ ἀναρέξη λέξην περὶ ἔρωτος
ἐν πρώτῃ δὲν ὄμνησον καὶ ὄμνησα.
Ἐγὼ τῷ εἶπον πρώτῃ ὅτι ἀγαπῶ,
αὐτὸς δὲν πταίει, ὦ, δὲν εἶνε ἑνοχος.

Ἀπελλῆς

ὦ, εἴν' ἀδῶξ. Μόνος, μόνος ἔπταιπα.

Παγκάστη

Πρὸ τοῦ θανάτου μίαν χάριν σοὶ ζητῶ·
τὴν τελευταίαν. Φείσθητι τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἀλέξανδρος ἐγειρόμενος καὶ τὴν
Παγκάστην ἐγείρειν.

Ἐγέρθητι, Παγκάστη.
(μεταβαίνων δεξιᾷ)
Ὁὐ τιμωρηθῆ.

ΕΚΚΗΝΗ ΙΒ'

ΔΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΗΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ
ἩΦΑΙΣΤΙΩΝ

Ἡφαιστίων

Ἡ Μαγνησία παρεδόθη, βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος ἔμπλεος χαρᾶς.

Ἡ Μαγνησία; Εἰς τὴν Μίλητον λοιπόν.
(Ἀρπάζει τὴν περιχωρασίαν αὐτοῦ. Καθ'
ἦν στιγμὴν θέτει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βλέ-
πει τὴν Παγκάστην κλαίουσαν. Μικρὰ σιγῆ.
Ὁ Ἀλέξανδρος προσβλέπει καὶ τὸν Ἀπελλῆν,
εἶτα πλησιάζει τὴν Παγκάστην ὑπερηφάνως).
Παγκάστη, μὴ θακρόης, ζῆθε εὐτυχίης.
(ἀμείβει τὴν Παγκάστην ἀπὸ τῆς χειρὸς
καὶ ρίπτει αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἀπελ-
λοῦ).

Εἰς σέ, ζωγράφε, τὴν δωρεὴ ὁ βασιλεῦς.

Παγκάστη περιχαρῆς.

Θεοί!

Ἀπελλῆς

ὦ ἔναξ!

Παγκάστη προσβλέπουσα τὸν Ἀπελλῆν

Μήπως εἶνε ὄνειρον;

ΕΚΗΝΗ ΙΓ'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΓΚΑΣΤΗ
ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΛΑΒΡΑΞ ΚΟΙΡΙΛΟΣ

(Ο Λάβραξ ἐπὶ τῆς οὐσίας κερτῶν τῶν
Χοιρίλων εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν αἰθουσαν. Τοῦ-
των προπορεύεται ἡ Τρύφαινα.)

Τρύφαινα

Πλὴν θά το μέθρη, δοῦλε, ὁ Ἀλέξανδρος.

Χοιρίλος διαφεύγων τὸν Λάβρακα.

Ἄ, ἄ.

Λάβραξ

Κρυφίως ἐδραπέτευον αὐτὸς
ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐκπηδήσας.

Χοιρίλος τρέμων τὸ εἶπεν αὐτοῦ.

ᾠ!

Λάβραξ

Ναί, ἀναξ. Ἐρώτησον πάντων μὲ ἐκέλευε
νά τον λυτρώσω ἔκ τῶν χειρῶν σου.

Χοιρίλος

Ἄ!

(Ο Λάβραξ κρυφίως ἀπειλῶν τὸν Χοιρίλον
ἐξέρχεται ἀριστερᾷ).

Ἀλέξανδρος

Ἐθ, Ἡφαιστίων, δὲς τὸ ξίφος σου αὐτῷ.

Τρύφαινα ἰδὴ βλέπουσα τὸν Ἀπελλῆν
καὶ τὴν Παγκάστην.

Θεοί! τί βλέπω; ἡ Παγκάστη καὶ αὐτός;

Ἡφαιστίων δίδων τὸ ξίφος τῷ Χοιρίλῳ

Ἰθὺ, Χοιρίλε.

Χοιρίλος λαμβάνων τὸ ξίφος.

Ἄλλὰ εἴς . . .

Ἀλέξανδρος

Φονεύθητι.

Χοιρίλος ρίπτων τὸ ξίφος μακρῶν.

Ἰαπαταά!

(Ο Ἡφαιστίων προσβλέπει ὀργίλως τὸν
Χοιρίλον).

Τρύφαινα χωροῦσα πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον.

ᾠ, ἀναξ.

(Ἄφαι τὸ ξίφος καὶ δίδει αὐτὸ εὐσεβῶς
τῷ Ἡφαιστίῳ).

Ἀλέξανδρος

Αἰ, τὴν Τρύφαιναν

λαβὲ γυναῖκα τότε.

Χοιρίλος

Ἰαπαπαταάξ!

Ποτέ τὸ ξίφος δὲς μοι καὶ φονεύομαι.

Τρύφαινα ἰδὴ.

ᾠ, τὸν ἄχρειον, τὴν αἰσχρὰν μ' ἐπρόδωσα.
(κρυφίως τῷ Χοιρίλῳ διατρέφουσα αὐτὸν).

Ἀπόδος, φάβλε, τὰς δραχμὰς μου, τὰς δραχμὰς

Ἀλέξανδρος ἀνερχόμενος τὴν σκηνήν.

Ἔστω, Χοιρίλε, σοὶ δωροῦμαι τὴν ζωὴν.

Χοιρίλος ζητῶν νὰ φύγῃ.

Ἡράκλειε! ποῦ νὰ φύγω;

Ἀλέξανδρος

Στήθε.

Χοιρίλος ἐντρομος.

Βασιλεῦ.

Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν τράπεζαν ἰστάμε-
νος καὶ πρὸς πάντας σχεδὸν
ἀποτεινόμενος.

Εἰς τοὺς ἐταίρους, τοὺς ἱππᾶς καὶ τ' ἄγνημα,
εἰς τοὺς σαρισσοφόρους, εἰς τὴν φάλαγγα
εἰπὲ τὰ πάντα, ὅτι εἶδες σήμερον.

Εἰπὲ πρὸς τοὺς οἰκίους, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος
ἠγάπα ὡς τὴν δόξαν τὴν Παγκάστην του,
ἀλλ' ὅτ' ἡ δόξα μόνη τὸν ἠγάπησεν.

Εἰπὲ ὅτ' ἡ Παγκάστη δὲν τον ἀγαπᾷ,
τοῦ Ἀπελλοῦ ἐρώσα, ἄλλου ἀνακτος.

Εἰπὲ ὁπόσῃ δὲ αὐτὴν ὁ βασιλεὺς
θεοῦ τὴν ἀγάπην πάντοτε ἠσθάζετο,
ἀλλ' ὅτι τὴν Παγκάστην τὴν ἐδώρησεν,
ἵνα τὴν τέχνην σώσῃ ὁ Ἀλέξανδρος.

(Ἄκου σιγῆ. Ἐξέρχεται μεγαλοπρεπῶς ὁ
βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ Ἡφαιστίῳνος ἀκολουθοῦ-
μενος. Ὁ Ἀπελλῆς μένει ἀκίνητος μετὰ θου-
μασμοῦ βλέπων τὸν ἐξέρχόμενον βασιλεῖα, ἐνώ-
ς ἡ Παγκάστη προχωροῦσα κατὰ τὸ βῆμα πεί-
νει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εὐγνω-
μουῦσα. Ἄλλ' ὁ Ἀπελλῆς δρᾷ τὴν ἀμέτρη-
σὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ ὅσα πλέον δὲν φαίνεται ὁ
βασιλεὺς ἡ Παγκάστη πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην
τοῦ ζωγράφου. Ὁ Χοιρίλος μένει ἐμβρόντητος
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ξίαν. Ἐπὶ τοῦ προσώπου
τῆς Τρύφαινης ἀπεικονίζεται ἡ κακία καὶ ὁ
φθόνος. Ἡ αὐλαὶς καταπετάσσεται βραδέως).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΛΥΚΙΑΣ (ΛΥΚΟΥΡΣΙΟΥ ΝΥΝ)

ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΕΝΟΣ ΑΥΤΗΣ

ΟΓΧΗΣΜΟΥ (ΝΥΝ ΛΓΙΩΝ ΣΑΡΑΝΤΑ)

Ἐνωθεν τοῦ κατὰ κεντρὸν τῆς Κερκύρας κειμένου λιμένος τῶν Ἁγίων 40 ἐπὶ λόφου ἀρκετὰ ὑψηλοῦ καὶ εὐρέος, εὐρίσκεται τὸ *Λυκούρσιον*, ὅπερ κατέστη περιλάλητον ἐσχάτως διὰ τὴν γενομένην πρὸς τὰ ἐκείσε ἀτυχῆ ἐκστρατείαν. Φρονούμεν δ' ὅτι, ὡς ἔλκοντες τὴν καταγωγὴν ἐξ ἐκείνων τῶν μερῶν καὶ ἀσχοληθέντες περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἱστορίαν αὐτῶν, δυνάμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν περιεργίαν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ *Παργασσοῦ*, δίδόντες ὅσας πληροφορίας ἠδυνήθημεν νὰ περισυναγάγωμεν ἐκ τε τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, Ἑλλήνων καὶ Λατίνων καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ἡμεδαπῶν τε καὶ ἀλλοδαπῶν βοηθούμενοι προσέτι ἐκ τῆς αὐτοψίας καὶ τῶν ἐπικειλημένων ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν καὶ μεσαιωνικῶν λειψάνων, ἅτινα διεσώθησαν ἐν μέρει ἕως ἄρτι. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ γράφομεν τὴν παρούσαν εὐσύνοπτον πραγματείαν, ἣν καὶ διαίρομεν εἰς δύο μέρη διὰ τὸ εὐγραμμὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ταξινομήσεως τῶν περὶ τοῦ λιμένος τῶν Ἁγίων 40 ἀνεγγραφομένων καὶ τῆς ὑπερθεῖν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου κειμένης ἀρχαίας πόλεως *Λυκίας*, ἐξ ἧς προήλθε τὸ *Λυκούρσι*, ὡς θέλομεν ἰδεῖν παρακατιόντες.

Καὶ εἰς μὲν τὸ Α' μέρος θέλομεν ἐξετάσειν ἰδίᾳ τὰ περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ λιμένος Ὀγχήσμου, ἐξ οὗ προήλθον τὰ μεσαιωνικά, Ἄγχισος, Ἀγχίσιμος, Ἀγγισμός καὶ Ἀγγιαζός: ὀνόματα, ἅπερ μετεδόθησαν ὑπερον καὶ τῆ πόλει διὰ τὴν ἀμάθειαν, ὀνομαζομένην *Λυκίαν*, ὡς ἐφεξῆς ἀποδειχθήσεται, ἐπὶ Ἑλλήνων.

Εἰς δὲ τὸ Β' μέρος θέλομεν ἐλάβῃσι τὰς διασωθείσας ἱστορικὰς εἰδήσεις, τὰς εἰς τὴν πόλιν καὶ τὸν λιμένα αὐτῆς ἀναφερομένης.

Α'

Ὅτι μὲν ὁ λιμὴν ἐκαλεῖτο Ὀγχήσιμος τὸ πάλαι, μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ σοφοῦ γεωγράφου Στράβωνος ἐν τοῖς δε εἰς τούτῳ δ' ἐστὶ τῷ διαστήματι Πάνορμος τε, λιμὴν μέγας ἐν μέσοις ταῖς Κερκυραίοις ἕρσει, καὶ μετὰ ταῦτα Ὀγχήσιμος, λιμὴν ἄλλος, καθ' ὃν τὰ δυσμικὰ ἄκρα τῆς Κερκυραίας ἀντίκειται.¹ Τὸ αὐτὸ ἀποδίδωσιν ὄνομα τῷ λιμένι τούτῳ καὶ ὁ Πτολεμαῖος.²

¹ Στράβωνος. Βιβλ. Ζ' σελ. 50—51 ἐκδ. Κοραῆ.

² Ἡ περιωριστικῶν Σμυρναίου σελ. 31 ἐκδ. Βερολίνου 1854.